Nostalgic

5

BARBARA CARTLAND



MASCA DRAGOSTEI

ALCRIS



Marchizul de Melford era fericit să călătorească singur, pe iahtul său. Carnavalul din Veneția era la fel de vesel și de desfrânat ca întotdeauna. Marchizul se plictisi repede. Până și metresa lui cu ochii negrii îl lăsa rece.

Marchizul scria la biroul din cabina lui luxoasă, fericit să se întoarcă în Anglia, fericit că amanta lui se hotărâse să rămână la Veneția. Femeile erau o pacoste la bordul unui vas. . .

Zgomotul slab venit de undeva din spate, îl tulbură pe marchiz. Părea că vine din marele dulap pictat.

Deschizând ușile dulapului, Marchizul se pierdu cu firea. Intr-un colț, stătea cea mai frumoasă creatură pe care o văzuse vreodată – o tânără fragilă, cu ochi albaștri și cel mai minunat păr auriu.

ISBN 973-9405-48-7 *PREȚ 12.000 LEI*

BARBARA CARTLAND - MASCA DRAGOSTEI

DESPRE AUTOR

BARBARA CARTLAND, celebra autoare de cărţi romantice, istoric, dramaturg, conferenţiar, purtător de cuvânt şi vedetă de televiziune, a scris până acum câteva sute de cărţi. Miss Cartland are o sumă de cărţi istorice publicate şi câteva biografii, inclusiv cea a fratelui ei, Maior Ronald Cartland, Prim Membru al Parlamentului, mort în cel de-Al Doilea Război Mondial. Această carte are o introducere scrisă de Winston Churchill.

În viaţa particulară, Barbara Cartland, care este Primă Doamnă în Ordinul Sfântului Ioan din Ierusalim, a luptat pentru condiţii şi pentru salarii mai bune pentru moaşe si surori medicale. Ca preşedinte al Colegiului Regal al Moaşelor, a fost prima medaliată din Marea Britanie. De asemenea a militat pentru cauza oamenilor bătrâni şi a creat prima Fundaţie pentru Ţigani din lume. Barbara Cartland si-a manifestat interesul pentru terapia cu vitamine si a fost Preşedintele Asociaţiei Naţionale Britanice pentru Sănătate.

Capitolul 1

1791

- Nu putem sta așa, toată noaptea! Ai de gând să dansezi cu mine sau nu?

Vocea femeii era tăioasă, dar ochii din spatele măștii de catifea neagră străluceau de dorință, la vederea agitației din Piața San Marco. Erau așa de bine deghizați, încât nici cele mai apropiate cunoștinte nu-i recunoșteau.

Era un adevărat caleidoscop de culori și costume ciudate.

- E prea aglomerat și prea cald, replică bărbatul calm.

- Nicăieri nu e prea aglomerat pentru mine. După atâtea săptămâni în care n-am văzut altceva decât marea aia rece si plictisitoare... comentă femeia.

În spatele măștii, Marchizul de Melford părea plictisit.

Suportase văicărelile acestea nu o dată, ci de o sută de ori. Regretă a nu știu câta oară faptul ca își luase amanta cu el, la Veneția.

Își închipuise că luând-o cu el, îi va îndulci plictiseala călătoriei. Se înșelase. Până acum, nu reușise decât să i-o accentueze.

- Uită-te la ăla! exclamă Odette reușind să-și irite mai tare însoțitorul.

Un acrobat pe sârmă alunecase cu capul în jos, asigurat doar cu o frânghie.

Toată lumea aplaudă când, atingând pământul, reuși să se salveze. Erau o mulțime de cascadorii și clovnerii care-ți atrăgeau atenția și nu știai la ce să te uiți mai întâi.

Oameni pe picioroange, oameni îmbrăcați în urși, oameni călare pe cai de lemn, oameni deghizați în diavoli, cu coarne și unghii lungi. Și o mulțime de clovni. Arlechini dansau cu Colombine, țigani preziceau viitorul, șoricei albi învârteau rotițe în care erau captivi, încercând să ajungă la mâncare.

Mulțimea era un spectacol în sine, cu pelerine, turbane, găteli speciale, aplaudate sau huiduite. Și peste toate, domnea muzica.

În centrul pieței, sute de oameni dansau și Odette îl trase pe Marchiz de braț.

- Vino! Trebuie să dansăm!

- De ce nu, domniță dragă? interveni un străin și învârtind-o, o luă de lângă partenerul ei, lăsându-l pe Marchiz singur.

Dispariția femeii nu-l neliniști. Mai fusese la

Veneția, la alte Carnavaluri, și cunoștea spiritul. Veselia domnea peste tot și convențiile erau lăsate la o parte.

Veneția, orașul plăcerilor, orașul dragostei, se înălțase peste frivolitate și era imposibil să rămâi sobru într-un loc așa de strălucitor, unde până și domurile, palatele și turnurile păreau de basm.

În piață, în fața cafenelelor, numeroși clienți beau vin și comentau, în timp ce gondolierii veseli străbăteau canalele.

- Pot să vă vorbesc, My Lord?

O voce subțire, întretăiată, îi atrase atenția Marchizului și privind în jos, văzu o femeie care stătea în dreptul lui.

Era cam greu să-și dea seama cum arăta, pentru că purta o mască și un văl de dantelă îi acoperea părul, atârându-i peste umeri.

Îi văzu, în schimb, buzele fin conturate și tinerești.

- Mi-ar face plăcere, spuse el.

Vorbea în engleză.

- Putem sta... undeva?

- Sigur că da, răspunse Marchizul.

Îi oferi brațul și o conduse prin mulțimea agitată. Înălțimea lui impresionantă îi ajuta să străbată mai ușor drumul până la cafenea.

Marchizul alese o masă mai retrasă. Lumea se înghesuia spre mulțimea care dansa.

Marchizul chemă un chelner.

- Vin sau ciocolată fierbinte? își întrebă el însoțitoarea.

- Ciocolată, vă rog.

Marchizul comandă si se întoarcs spre tânăra femeie.

Era într-adevăr foarte tânără si ochii ei din saptele măștii îl priveau într-un fel trist.

- Cred că o să mă considerați un pic ciudată, My Lord, că v-am abordat așa, dar... voiam să vă întreb despre Anglia, începu ea.

- Despre Anglia? se miră Marchizul.

- Mi-e dor de casă.

Marchizul o privi amuzat. Era ciudat pentru o englezoaică, dacă într-adevăr asta îi era naționalitatea, aflată la Venetia, să pretindă asta

- Nu-ți place asta? întrebă el arătând cu un gest larg agitația Carnavalului.

- O urăsc! spuse ea si adăugă repede: Nu vreau să vorbim despre mine. Vreau să știu dacă narcisele mai înfloresc în parcurile londoneze, caii sunt tot atât de frumoși în Rotten Row, dacă vânzătorii ambulanți mai strigă pe străzi „Levănțică avem"?

Simțea emoția din vocea fetei si voia să stie dacă toate astea însemnau cu adevărat ceva pentru ea

- Cum te cheamă? întrebă el și văzându-i ezitarea adăugă: Nu tot numele. Știu că la Carnaval trebuie să rămânem anonimi, dar de ce erai așa sigură că sunt englez?

- Știam că sunteți englez. V-am văzut în golndolă pe Canal Grande și cineva mi-a spus cine sunteți.

- Am impresia că sunt un pic trișat, spuse Marchizul vesel.

- Probabil. De asta vă spun că mă cheamă Caterina.

- Un nume venețian faimos, și totuși ești englezoaică, remarcă el.

- Jumătate englezoaică. Tatăl meu e din Veneția, dar eu m-am născut în Anglia. In Veneția sunt de trei săptămâni.

- De-aia ți-e dor de casă... spuse Marchizul.

- Iubesc Anglia! exclamă Caterina cu pasiune. Iubesc oamenii, caii, clima Angliei.

- Și totuși. Veneția e atât de frumoasă! râse Marchizul.

- E ca o jucărie pentru copii mici. Si oamenii de aici sunt niște copii. Se joacă toată ziua. Nu poți vorbi serios cu nimeni, observă Caterina supărată.

- Și de ce la vârsta ta vrei atâta seriozitate? se miră Marchizul.

- Pentru că mă preocupă lucruri de care venețienii nici n-au auzit, oftă ea rezemându-și bărbia în palme.

Marchizul îi remarcă degetele fine, aristocratice.

- Când trăiam în Anglia, continuă el cu voce joasă, oamenii care veneau la noi în vizită vorbeau despre politică, despre cărți și piese de teatru, descoperiri științifice și invenții. Era așa de interesant! Aici toată lumea vorbeste de dragoste! spuse ea cu un soi de năduf care-l amuză pe Marchiz.

- Când o să mai crești, o să găsești aceste discuții la fel de interesante, cum le consideră majoritatea femeilor.

- Ce poate fi așa interesant în dragoste? întrebă ea cu naivitate.

- Dacă e vorba de dragoste adevărată, este interesant, îi spuse Marchizul.

- Nu mi-ați răspuns la întrebare.

- Despre narcise? Când am plecat de acasă, în toate grădinile înfloriseră, cu sutele.

- Știam eu, comentă ea. Mi-e dor de pajiștile înverzite, de mirosul de iarbă crudă. Când oare voi mai avea ocazia să le văd din nou?

- Puțini oameni ar da canalele, piața si laguna albastră a Veneției pe ceața, ploaia și frigul Londrei.

- Eu le-aș da! replică brusc Caterina.

- Pentru cât timp trebuie să stai în Venetia?

- Pentru totdeauna! exclamă ea deznădăjduită.

- O să înveți să-ți placă. Schimbarea mediului nu face bine nimănui. Anul viitor, pe vremea asta, te vei bucura de Carnaval, la fel ca toată lumea, profeți Marchizul.

Se întrebă cum o fată așa tânără scăpase de supravegherea strictă de care beneficiau fetele de vârsta ei.

Femeile măritate aveau o libertate nemaiîntâlnită nicăieri în Europa. Pe toată durata Carnavalului, se putea mișca în voie și puteau vorbi cu oricine, fără să li se ceară socoteală.

Gurile rele împrăștiau bârfe despre tot felul de aventuri scandaloase ce se petreceau sub ochii lor, în gondole, cafenele și chiar în biserici.

Bărbații mascați puteau intra în mănăstiri când doreau. Toate barierele erau înlăturate. Nu mai existau bogați și săraci, legi sau legiuitori.

Exista doar Sior Maschera și cine s-ar fi împotrivit unui lucru atât de excitant și seducător? Vorba unui faimos venețian: „Lumea e înnebunită de Carnavalul din Venetia".

- Cât stați aici? întrebă Caterina.

- Puțin.

- Nu vă distrați prea tare, remarcă ea.

- Nu-ți înțeleg afirmația. Veneția e foarte interesantă, dar ca și tine, detest frivolitatea.

- Veți naviga înapoi, în Anglia, la prietenii dumneavoastră, cu care veți avea discuții interesante, spuse ea cu regret în glas.

- De unde știi tu că nu sunt vreun cartofar, amator de distracții, sau ceva asemănător?

- Pentru că persoana care mi-a spus cine sunteți m-a informat că sunteți un domn serios, inteligent, și că ați venit aici ca să purtați niște discuții cu Consiliul Celor Zece.

Marchizul împietri. O privi cu atenție pe Caterina. Nu se așteptase la asta, de la o tânără oarecare, întâlnită la Carnaval.

E adevărat, se gândise că nimeni nu cunoștea asta, că venise la Veneția la cererea primului ministru al Marii Britanii, domnul William Pitt, să discute în secret probleme politice importante cu Consiliul ce guverna Veneția.

Sosise cu o săptămână întârziere față de cum plănuise și nimerise din întâmplare în mijlocul Carnavalului.

O furtună în Golful Biscaya și ceva reparații la

iahtul său, în Malta, îi întârziaseră sosirea.

Nimeni, însă, cu excepția Consiliului, nu știa că sosirea lui la Veneția e mai mult decât o vizită de plăcere.

Tăcea de o bucată de vreme, când Caterina inerveni, emoționată:

- Cred că nu trebuia să vă spun asta. Probabil că vizita dumneavoastră era secretă.

- Așa credeam și eu, răspunse Marchizul derutat.

- Promit să nu suflu o vorbă, nimănui. Nu vă fie teamă, nu vă voi crea probleme, îl asigură ea.

- Nu cred că-ți stă în fire, având în vedere că mi te-ai destăinuit așa rapid.

- Vă promit că în ceea ce vă privește voi fi discretă. N-am făcut bine că am venit la Carnaval, dar voiam să vă vorbesc.

- Ești singură?

- Nu, bona mea mă așteaptă în gondolă, sub primul pod, lângă piață.

- Trebuie să te conduc personal la ea.

- Chiar acum? Nici nu știți cât înseamnă pentru mine să vă aud vocea, să știu că vorbesc cu un concetățean de-al meu, spuse ea cu disperare în glas.

- Chiar așa mult înseamnă Anglia pentru tine?

- Doar Anglia îmi dă fericirea, siguranța și sentimentul de apartenență de care am atâta nevoie. Aici sunt un străin printre străini. Veneția nu mă reprezintă în nici un fel.

- O să fie bine, o consolă Marchizul.

- Aș vrea să vă cred. Dar nu vreau să vă mai

deranjez cu problemele mele. Mai bine spuneți-mi. Prințul de Wales mai ține acele petreceri extravagante la Casa Carlton?

- Atleța Sa Regală e în deficit, zâmbi Marchizul.
- Regele este tot supărat pe el?
- Da, și refuză să-i plătească datoriile.
- Oamenii mai vorbesc despre doamna Fitzhbert?
- Sigur, ce credeai?
- Și ce spectacol s-a mai ținut la Drury Lane?

Marchizul îi descrise ultima operă pe care o văzuse. Îi povesti despre un cântăreț care făcuse mare vâlvă în Vauxhall Gardens.

Realiză că fata aceasta îi sorbea toate informațiile pe care el i le oferea, cu un nesaț nedisimulat.

Gura întredeschisă cu buzele fremătând, respirația agitată care-i făcea pieptul să i se miște sacadat, sub vălul de dantelă, erau provocate de povestirile lui.

Își fremăta degetele fine și îl privea fix din spatele măștii, nescăpând nici un amănunt, avidă de informații despre țara ei iubită.

În viața lui, Marchizul nu se bucurase de o asemenea atenție din partea cuiva. Nu se putea abține să nu se simtă ușor flatat și în același timp amuzat, de faptul că provoca asemenea reacții din partea cuiva.

În cele din urmă, isprăvind informațiile de ultimă oră, Marchizul goli paharul de vin din fața lui. Caterina se liniști, mulțumită de cele auzite.

- Vă mulțumesc! Vă mulțumesc mult de tot! Voi ține minte tot ce mi-ați povestit. Îmi voi aminti cele descrise de dumneavoastră și asta mă va ajuta să trec

mai usor peste greutăți.

- Te pot ajuta în vreun fel?

- Nu mai mult decât ați făcut-o deja, My Lord. Vă mulțumesc încă o dată și dacă sunteți așa bun, nu vă mai rog decât să mă conduceți la gondola in care mă așteaptă bona mea. Mi-e teamă să mă duc singură, spuse Caterina.

- Te conduc eu, conveni Marchizul, realizând că e destul de deșteaptă să se teamă de pericolele ce o puteau paște, dacă ar fi mers singură.

Zgomotele din Piața San Marco se amplificaseră pe măsură ce seara se lăsase peste oraș și oamenii erau din ce în ce mai mulți si mai gălăgioși.

Cineva adusese un elefant adevărat în piață și confetti colorate cădea din cer ca zăpada. Maimuțele topăiau în lesele dresorilor. Cămășile de mătase și rochiile de tafta ale doamnelor se unduiau în ritm de dans, diamantele sclipeau peste tot. Râsetele și zgomotele se întețeau, acoperind muzica ce răsuna din fiecare colț al pieței.

Strecurându-și mâna pe sub brațul Caterinei, Marchizul își făcu loc prin mulțime, prin piața luminată de lămpi de cristal, intrând pe străduțele întunecate, spre podul unde aștepta gondola. Marchizul observă că sub pod așteptau mai multe gondole frumos decorate, unele aparținând unor familii bogate, cu gondolieri îmbrăcați de sărbătoare, cu cămăși de mătase, pantaloni scurți, ciorapi lungi și eșarfe roșii.

Caterina nu se așteptase ca Marchizul să o con-

ducă până la gondolă.

Se opri în capătul scărilor, jenată.

- Mulțumesc, My Lord. Mi-a făcut o deosebită plăcere să stau de vorbă cu dumneavoastră, spuse ea cu respirația intretăiată.

- Plăcerea a fost de partea mea. Îți doresc toată fericirea din lume, ii spuse el sincer.

În timp ce se pregăteau să-și ia rămas-bun, o mulțime gălăgioasă de mascați își făcu apariția pe neașteptate. Știind cât de duri si impertinenți puteau fi, o trase pe Caterina intr-un cotlon mai întunecat.

Mascații nu-i observaseră, dar se legau de oricine le ieșea in cale.

- Vezi? Nu e deloc bine ca o domnisoară așa de tânără ca tine să se aventureze singură la Carnaval, o mustră el.

- Știu.

O privi și ii observă, in obscuritate, o sclipire în priviri și un ușor tremur al buzelor.

- La revedere, Caterina, spuse el cu o voce joasă.

Și pentru că ea nu schița nici un gest că ar vrea să plece, o înconjură cu brațul stâng și ii ridică bărbia, lipindu-și buzele de ale ei.

Avea o gură moale, dulce și inocentă si Marchizul se simți captivat pentru un moment. O găsea irezistibilă.

- Nu se așteptase la această reacție a lui. Sărutase multe femei, dar aceste buze calde și fără apărare il vrăjiră.

Un moment, ea ingheță. Apoi se intoarse brusc și

o rupse la fugă.

O văzu cum coboară treptele și dispare într-o gondolă.

Se întoarse și porni agale spre San Marco.

Contemplă mulțimea o vreme și se îndreptă spre o gondolă liberă, cerând să-l lase la Palatul Tamiazzo.

Gondolierul împinse ambarcațiunea pe Canal Grande și începu să cânte. Toți gondolierii cântau la Carnaval cântece de dragoste.

Festivitățile de după Ziua Ascensiunii erau mai frumoase decât cele de Carnaval. Dogele își serba dreptul de a se „căsători" cu marea, și victoria asupra lui Barbarossa.

Veneția luptase pentru Papa Alexandru III, care, mulțumindu-i Dogelui, îi înmânase un inel și îi spusese:

„Fă ca posteritatea să-și amintească faptul că marea e a ta prin luptă, supusă ca o soție bărbatului ei."

„Căsătoria" a fost celebrată în fiecare an de atunci, din 1177.

Un cortegiu impresionant de nobili îmbrăcați în haine scumpe de sărbătoare naviga pe Canal Grande, într-o procesiune spectaculoasă.

Marchizul se bucura că pierduse evenimentul. Detesta manifestările de genul ăsta.

Drumul până la Palat era scurt. Era vorba de un palat rezidențial. Servitorii care-l ajutară să coboare avaeu uniforme elaborate și prețioase.

Străbătând încăprile spre sala de recepții, remarcă

splendoarea acestuia și realiză că era cel mai frumos palat venețian pe care-l văzuse.

Zanetta Tamizzano era cea mai de seamă curtezană din Veneția. Era de o frumusețe copleșitoare și numai faptul de a te afla în compania ei era o onoare. Era aclamată și onorată ca o alteță regală. În timp ce Marchizul era anunțat, ea stătea la primul etaj, în compania unei duzini de bărbați, care mai de care mai distinși.

Când acesta intră, Zanetta îi alergă fericită în întâmpinare.

- Mon cher, spuse ea în franceză, pentru că la vremea aceea era șic să vorbești așa, la Veneția. Am auzit că ai sosit și eram nerăbdătoare să te văd.

Marchizul îi sărută pe rând ambele mâini.

- Trebuia să vin mai repede, dar am fost reținut de niște urgențe.

- Iată-te, în sfârșit! zâmbi Zanetta.

Îl prezentă și celorlalți domni, care se întrebau dacă nu cumva noul sosit reprezenta un rival la favorurile curtezanei.

Marchizul o cunoscuse la Paris și o dusese la Londra. Zanetta îi acceptase protecția până când fusese nevoită să se întoarcă la Veneția.

- Ești mai chipeș și mai elegant ca niciodată, îi spuse ea Marchizului privindu-i părul negru, nepudrat și tuns după ultima modă, la baza gâtului.

- Mă flatezi. Și nu uita, dragă Zanetta, că eu sunt cel care trebuie să facă complimente.

- Englezii nu înțeleg delicatețile astea, interveni

un domn.

- Greșiți. Nu facem complimente nesincere. Atunci când facem un compliment, îl facem din inimă. Zanetta, îți pot spune că ești cea mai frumoasă femeie din Veneția, dacă nu din Europa.

Zanetta își pocni palmele de plăcere, în timp ce domnii îl priveau acru.

- Trebuie să vorbim multe. Sunt trei ani de când nu ne-am mai văzut! Ai timp acum?

- Cât vrei, îți stau la dispoziție.

Zanetta râse încântată și întorcându-se spre invitați, își împreună mâinile cu regret.

- Trebuie să plecați acum, dragii mei. Marchizul ocupă un loc foarte important în inima mea. Dacă nu greșesc, nu stă prea mult la Veneția și eu îi fur puțin din timpul său liber. Să amânăm pe mâine întâlnirea.

Domnii aruncară priviri geloase spre Marchiz, dar se văzură nevoiți să-i facă pe plac Zanettei și plecară salutând politicos.

După ce plecară, Zanetta comandă vin și rugă să nu fie deranjată de nimeni.

Îl luă pe Marchiz de mână și se așeză pe o sofa.

- Cum de ești aici?

- Am venit de plăcere si să te văd, bineînțeles.

- Accept explicația, deși știu că nu e adevărată. Când am auzit că ești aici, mi-am închipuit că n-ai venit singur.

Marchizul tăcu.

- Te-ai însurat?

- Nu, nu. Ți-am spus că nu mă însor. Niciodată.

Nu-mi plac lanțurile căsniciei.

- Și însoțitoarea?

- O greșeală. Cu toții greșim.

- Ai dreptate, spuse Zanetta, și din acel moment Odette ieși complet din discuție și din gândurile lor.

Vorbiră o bună bucată de vreme. Cina fu gata și o luară intim, în budoar, unde era așezată o masă pentru doi, cu lumânări aprinse.

Era o femeie inteligentă, cu un umor pe care mulți îl considerau irezistibil.

Folosea orice mijloc pentru a se face atractivă pentru bărbați.

Cinară multă vreme și când în sfârșit se ridicară, Marchizul o luă în brațe.

- Ești adorabilă, îi spuse el cu voce joasă.

- Și tu la fel.

Nu era necesare cuvintele. Buzele Marchizului îi sărutau gura cu înfocare și ea-i răspundea cu toată pasiunea unei femei pline de dorință. Brusc, Marchizul își aminti de dulceața buzelor Caterinei. „Pot să jur că am fost primul", se gândi el o secundă și în clipa următoare Zanetta îi alungă din minte orice gând, cu o pasiune înflăcărată care-l făcu să uite ce el.

Capitolul 2

- Bună dimineața, Caterina. Am nevoie de tine.

Caterina făcu o reverență și se îndreptă spre măsuța de lângă fereastră, unde bunicul ei lua micul dejun.

Dogele Ludovico Manin arăta încă bine și zâmbetul pe care i-l aruncă nepoatei sale dovedea că în tinerețe fusese irezistibil de încântător.

În ciuda importanței poziției, ca Lord al Republicii și ca monarh, Ludovico Manin avea ochi pentru fetișcane drăguțe.

Își privi nepoata cu plăcere, observând cum rochia ei verde-pal se potrivea cu părul ei roșcat-auriu, tipic venețian.

În contrast puternic erau ochii albaștri care-i moștenise pe lini maternă, dovadă a provenienței englezești.

- Trebuie să-ți spun ceva, Caterina, îi zise Dogele, când. fură întrerupți. Francesco Manin intră în cameră și încă o dată, Caterina remarcă asemănarea cu tatăl său. De fapt, niciodată nu-l putea privi pe unchiul său mai tânăr fără să i se strângă inima.

- Bună dimineața, tată, bună dimineața, Caterina. E o zi perfectă pentru Carnaval. Dar orice zi e perfectă, în perioada asta a anului.

Sărută ușor obrazul Caterinei și se așeză la masă cu tatăl său.

- E adevărat că ai programat o întrunire a Colegiului în dimineața asta?

- Da. Si sunt foarte iritați că trebuie să părăsească sărbătoarea ca să-l asculte pe Marchizul de Melford, cum ne predică în stilul lui plictisitor.

- Ce să predice?

- Poate că e un cuvânt cam dur. Ne avertizează asupra unor lucruri.

- Despre?

- Se pare că primul ministru Pitt are niște informații secrete, cum că Franța ar declara război Austriei. Se teme să nu ne afecteze independența. Personal, cred că e ridicol ce susține el.

- Sigur că e ridicol. Și Senioria ce are de zis?

Se referea la Consiliul Celor Zece, cel mai important aparat de guvernare.

- Sunt de acord cu mine. Nu cred că poate fi vorba de război.

- Sigur că nu! Și chiar de ar fi, ce are a face independența noastră cu asta?

- Așa i-am spus și eu Marchizului.

- Trebuia să-i spui că noi nu luptăm cu nimeni. E umilitor, papa. Odată eram o mare putere și Veneția însemna victorie.

- Asta era în secolul cincisprezece. Am pierdut treisprezece insule în 1540. Sultanul ne-a luat Cipru. Nu ne-au mai rămas decât Istria și Dalmația. Nu mai avem nici forța de pământ, nici de mare și nici aliați.

- Nu trebuie să regretăm trecutul. Un lucru e clar și trebuie să-i spui Marchizului ăsta. Nu suntem în poziția de a lupta și nici nu intenționăm. Să trecem la lucruri mai plăcute.

Caterina asculta cu atentie discutia, dintr-un fotoliu de catifea. Își luase masa de dimineață mai devreme, în camera ei.

Unchiul său luă o piersică mare și continuă:

- Mă îndoiesc că Marchizul va avea un discurs cât de cât interesant.

- De ce?

- Și-a petrecut noaptea cu Zanetta Tamizzano.

- Are gust. E o femeie deosebită.

- Se pare că sunt prieteni vechi. Eram aseară pe la ea, cu câțiva nobili, și ne-a dat urgent afară când a apărut el, spuse unchiul cu amărăciune în glas.

Caterina asculta cu atenție, nevenindu-i să creadă că vorbesc astfel de lucruri în fața ei.

- E un Cassanova, papa. Și-a adus amanta cu el. O cheamă Odette. Ambasadorul Austriei și-a petrecut toată seara cu ea.

- Când i-ai văzut?

- La o petrecere, la casa Daffino. A fost foarte amuzantă situația. Acum trebuie să plec. Te las cu Caterina. Păcat că nu a văzut și ea Carnavalul. Poate la anul, dacă o să se mărite până atunci.

- Despre asta voiam să-i vorbesc, spuse Dogele.

- Atunci, eu plec, spuse Francesco zâmbind. Caterina se uită întrebătoare la bunicul său.

- Am vești bune pentru tine, micuțo.

- Ce e, bunicule?

- Ți-am aranjat o căsătorie.

- Cu... cu cine?

- Cu Marchese Soranzo.

- Vrei să spui cu... cu bătrânul ăla... cu care am cinat acum trei seri?

- Să-ți fie clar, Caterina, nu mi-a fost prea ușor să-ți găsesc un pretendent.

- Înțeleg...

- Când tatăl tău și-a părăsit familia ca să se însoare cu mama ta, si-a prejudiciat si pozitia lui si a copiilor lui.

- Mi s-a explicat asta. În Anglia e altfel, îndrăzni Caterina.

- Cu mult, spuse bătrânul tăios. Nu e o nenorocire în Anglia dacă un nobil ia de nevastă o țărancă. În Serena Republică, dacă un patrician ia pe cineva sub rangul lui, nu are ce căuta în Marele Consiliu.

- Știu.

- Părinții tăi au murit. Ești nepoata mea și eu dețin cea mai importantă funcție în Stat. A fost dificil să-ți

găsesc pe cineva. Tinerii nobili care au numele în Cartea de Aur, cunosc consecințele.

Cateria știa că bunicul său avea dreptate. Cartea de Aur continea numele patricienilor și era revizuită în fiecare an. Erau vreo două mii cinci sute de tineri patricieni disponibili. Căsătoria patricienilor trebuia să fie autorizată de Marele Consiliu și rareori acceptau căsătoriile sub rang.

- Poate că ar fi mai bine să nu mă mărit... sugeră ea.

- M-am gândit și la asta. Dar Marchese, care descinde dintr-o familie veche și importantă, te-a remarcat, și-a oferit mâna și nu-i pot refuza această propunere nobilă.

- Dar e atât de bătrân... E foarte bătrân! spuse ea cu oroare în glas.

- Recunosc asta. Trebuie să-ți amintești vorbele englezoaicei Mary Wortly Montagu, care ne-a vizitat deunăzi: „In țara asta nu sunt oameni bătrâni, nici în rochie și nici în pantaloni", zâmbi Dogele.

- Marchese a fost însurat de două ori...

- Ești o fată norocoasă. Le-a moștenit pe amândouă și are o avere colosală. A fost atât de bun să te vrea, știind ce precedent creează.

- Nu pot să fac asta, bunicule...

- Ți-am explicat doar. Ești norocoasă. Datorită poziției mele s-a putut aranja așa ceva. In seara asta va avea loc ceremonia de logodnă. Trebuie să fii recunoscătoare, spuse Dogele ferm.

- Ascultă-mă puțin... îl rugă Caterina.

Dogele părea că nici n-o mai aude. Părăsi salonul demn, și Caterina privi în urma lui disperată, punându-și mâinile în cap.

* * *

Dogele străbătea salonul pardosit cu marmură îndreptându-se spre escorta sa, care-l aștepta. Îmbrăcă tunica cu emblema statului și își puse prețioasa coroană. Cu ocazia Carnavalului și a altor evenimente statale, Dogele era însoțit de servitori cu făclii aprinse, cântăreți cu trompete de argint și opt steaguri cu blazoanele Veneției.

Acum stătea pe scaunul lui tapițat cu fir de aur și cu toată procesiunea, se îndreptă spre Sala de Consilii a Palatului.

* * *

După ce se mai dezmetici puțin, Caterina urcă în camera mătușii sale, Ancilla, soția unchiului Francesco, persoana de care era cea mai atașată aici, la Veneția.

Ancilla Manin era veselă și atrăgătoare. Era cu mult mai tânără decât soțul ei și asta o apropia mult de vârsta Caterinei.

Ancilla stătea pe patul enorm, pictat, cu baldachin și perdele de dantelă scumpe, demn de o regină, privind la mătasea roz a așternuturilor.

Avea o eleganță caracteristică femeilor venețiene.

Spre deosebire de franțuzoaice, avea o părere foarte bună și clară despre curățenia personală. Venețiencele adorau îmbăierile îndelungate, cu miresme de mosc sau menta.

Ancilla folosea diverse creme cu care-și răsfăța corpul, și seara își punea măști din creme speciale pentru față.

Tocmai terminase ciocolata, când o servitoare o anunță pe nepoata sa.

- Ești matinală, Caterina, dar mă bucur că te văd.

- Vreau să-ți vorbesc, mătușă Ancilla.

- E ceva secret? întrebă ea.

- Da. Te rog să-mi acorzi puțin timp.

- Cum să nu, copilă dragă, spuse ea amuzată, dându-le afară pe servitoarele care trebăluiau prin cameră. Nu mă grăbesc. Sunt doar puțin obosită, m-am întors în zori.

- Ce-ai făcut atâta timp?

- Am și eu secretele mele. A fost foarte romantic.

Caterina știa la ce se referă. Doamnele își făceau de cap de Carnaval. Se duceau în gondole cu diverși necunoscuți și nimeni nu știa ce fac ele, în cabinele înguste, în mijlocul lagunei.

- Ce vrei să-mi spui? Te-ai îndrăgostit?

- Nu, spuse Caterina repede. Bunicul vrea să mă mărite cu Marchese Soranzo.

- Ei, nu pot să cred! Ți-a găsit în sfârșit un pretendent! Cât mă bucur pentru tine! Ce norocoasă ești! exclamă ea bătând bucuroasă din palme.

- Nu l-am văzut decât o singură dată și e așa de

bătrân...

Ancilla ridică din umeri.

- Şi ce?

- Dar nu-l iubesc... Cum pot iubi pe cineva atât de bătrân?

- Dar cine ţi-a spus că trebuie să-ţi iubeşti soţul? întrebă Ancilla oripilată. Copilă... În Veneţia nu trebuie să-ţi iubeşti soţul. E doar o formalitate. E o negociere. Cu cât din alianţă rezultă titluri mai mari şi bani mai mulţi, cu atât mai bine.

- Dar mama şi tata s-au iubit.

- Şi ai văzut ce dezastru s-a produs! Nu i-am cunoscut, dar Francesco mi-a povestit ce şoc a produs în familie. Dar asta a fost şi a trecut. Să vorbim despre tine. Cred că eşti fericită, fericită! Trebuie să fii în al nouălea cer. Marchese e o persoană atât de importantă! Şi o dată măritată, îţi putem alege şi un cicisbeo.

Caterina o privea surprinsă.

- Trebuie să ştii că orice doamnă din Veneţia, care se respectă, are un Cavaler al ei, un cicisbeo. Eu îl am pe Paolo. Cum? Nu ştiai? se miră Ancilla privind faţa uimită a Caterinei.

- Mă întrebam de ce e mereu în preajma ta, spuse ea jenată. Dar unchiul Francesco ce zice? Nu-l deranjează?

- Sigur că nu. Imaginaţi-va cum ar fi dacă Francesco m-ar escorta peste tot, şi mi-ar şopti complimente dulci la ureche? Vulgar! De fapt Francesco e cu Madame du Caget. Mă îndoiesc însă

că atașamentul lui va dura, spuse Ancilla cu o privire mulțumită.

- Și pe Paolo...îl iubești?

- Caterina, râse Ancilla mustrător. Asemenea întrebări nu se pun. El este a doua mea natură. Face orice pentru mine, începând cu legarea fundelor. Dar este un domn, în ciuda acestor servicii pe care mi le face. Și nici un soț nu poate fi gelos pe un cicisbeo. Ar părea penibil în fața tuturor. Este un lucru știut de toată lumea.

Caterina părea îngrijorată și nefericită.

- Și dacă mă mărit, o să am și eu un domn ca al tău? întrebă Caterina timidă.

- O mulțime! Să tot ai de unde alege! După ce o să te măriți cu Marchese, îți promit că vă fi tare amuzant! E foarte bogat, Caterina. Îți poate oferi bijuterii fabuloase. Nici nu-ți imaginezi ce te așteaptă! Te va lăsa să faci ce vrei. Să nu uiți niciodată zicala: „Nimeni nu poate fi mai ușor de fraierit ca un soț bătrân".

Caterina tăcea și se gândea departe. Ancilla întrebă:

- Petrecerea de logodnă este în seara asta, nu?

- Da, spuse Caterina tulburată.

- Trebuie să găsim ceva frumos ce să porți diseară. Știi că atunci când fata unui nobil se mărită, Dogele îi pune la gât un șirag de perle, pe care trebuie să le poarte un an după căsătorie.

Caterina tăcea în continuare, neimpresionată, și Ancilla adăugă:

- În cazul tău, șiragul de perle va veni chiar de la bunicul tău! Domnișoara de onoare iți va da un inel ricordino. Și apoi, este și coronița de mireasă.

- Ce e asta?

- Nu-ți vei acoperi fața până la ceremonie, dar în seara asta vei purta o tiară fabuloasă de diamante și perle. Ancilla o privea invidioasă. Doamne, ce n-aș da să o pot purta și eu! Face parte din bijuteriile coroanei. Are niște pietre enorme!

Ancilla sună dintr-un clopoțel de aur. O servitoare intră și Ancilla comandă:

- Să vină croitorul, coafeza și modista, imediat.

Servitoarea se grăbi să îndeplinească poruncile.

- Vom cheltui o grămadă de bani, Caterina. Trebuie să vină și Paolo și ne va sfătui ce să facem. Are niște gusturi ireproșabile. În seara asta trebuie să strălucești. Trebuie să-i dai gata pe toți cu frumusețea ta, cu hainele tale și mai ales cu bijuteriile.

Caterinei i se păru că toată ziua nu făcuse altceva decât să stea ca să fie îmbrăcată, aranjată, împodobită, fără ca ea să poată avea vreun cuvânt de spus. Se simțea ca o marionetă.

Părea evident că Paolo, cicisbeo al mătușii sale, era dornic să le dea diverse sfaturi. Caterina decise că nu e pe placul ei.

Avea ceva feminin în gesturi și vorbe. Cum putea un bărbat adevărat să se poarte așa de slugarnic cu o femeie?

Nu pierdea nici o ocazie să-i facă complimente

Ancillei și îi săruta mâna atât de des!

„Aș putea fi vreodată cu adevărat fericită lângă un bărbat care să nu facă altceva decât să stea toată ziua coadă după mine, să-mi facă complimente și să mă sufoce cu atâtea atenții? "se întrebă Caterina.

Se trezi cu gândul la Marchiz, în disputa cu Colegiul, informându-i de schimbările politice posibile din Europa și imaginându-și cum Francesco și toți nobilii aceia frivoli îi iau în derâdere sfaturile.

Caterina se gândi că Marchizul își ratase deja misiunea și în seara aceea, înfrânt și dezamăgit, se pregătea de îmbarcat pentru Londra.

La amintirea orașului în care trăise atât de fericită și lipsită de griji optsprezece ani, pe care-l părăsise și ea în urmă cu ceva timp și se părea că definitiv, Caterina uită de agitația din jurul ei.

Se trezi dintr-o dată într-o rochie pe care croitorul și asistenții săi i-o potriveau, o coafeză îi tot bucla părul roșcat-auriu și cineva îi adusese deja tiara, care aparținea bijuteriilor coroanei.

Era într-adevăr o piesă superbă. Diamantele aruncau mii de sclipiri și perlele păreau translucide prin razele de soare ce intrau pe ferestrele palatului.

Când o privea, Caterina nu vedea altceva decât fața ridată a bătrânului Marchese.

Era un om micuț de statură, mult mai mic decât bunicul ei. Atunci se gândise că a fost drăguț din partea lui să petreacă atâta timp stând de vorbă cu ea, care era așa de tânără. În fond, nu aveau nimic în comun.

Își imaginase că fiind așa de bătrân, i-ar putea povesti lucruri interesate despre istoria Veneției.

În loc de asta, el îi povestise ultimele bârfe, despre oameni de care nici nu auzise și care nu însemnau nimic pentru ea.

Era foarte amuzat de scandalul care se iscase în legătură cu nevasta unui nobil din Consiliul Celor Zece. Și Caterinei nu-i plăcu râsul lui răutăcios.

După o oră în care n-au vorbit altceva decât despre problemele altor oameni, Caterina realiză că nu are nimic în comun cu Marchese și nici nu există posibilitatea de a crea vreo punte comună. După cină, se feri de compania lui deși el tot încerca să o mai prindă câteva momente ca să-i spună lucruri plictisitoare.

Când se gândea că ăsta era viitorul ei soț! Și era nevoită să-l suporte o viață!

Nu putea fi adevărat! Era în Venetia de trei săptămâni și aflase că asta era soarta tinerelor fete. Trebuiau să se mărite cu orice preț.

Era de datoria părimților să găsească o partidă bună copiilor lor și în special fetelor.

Educarea unei fete nu dădea prea mari bătăi de cap. Fetele ieseau de la școala de maici pentru a se mărita și nu se punea problema dragostei. Abia după ceremonie intrau în viața socială.

Nemăritate, fetele erau o povară, o gură în plus la masă, un eșec al părintillor.

Petrecerea de logodnă era mai importantă decât căsătoria în sine.

În cazul ei, căsătoria având loc la Palatul Dogilor urma să fie mai formală, dar mult mai măreață decât orice altă căsătorie din Veneția.

- Probabil că la noapte îți vei alege cicisbeo. Mulți tineri interesați vor veni la petrecerea de la Palat să te vadă, îi șoptise mătușa Ancilla.

- Și dacă te vor vedea, vor fi toți dornici să fie aleși, îi spusese și Paolo.

- Fără îndoială. Ai o rochie senzațională. Si mă întreb de ce fiind venețiancă nu am și eu un păr auriu ca al tău, spuse Ancilla.

- Al tău, dragă Ancilla, este negru și frumos ca pana corbului, interveni curtenitor Paolo cu niște gesturi afectate și evident exagerate.

Caterina credea că Ancilla va izbucni în râs. Felul în care Paolo o spusese era atât de nepotrivit și suna fals. Dar mătușa flutură din gene încântată.

Cum ar fi putut Caterina să răspundă zilnic, în felul acela stupid, la asa banalități?

Se simți brusc îngrețoșată de toată procedura, de mătușa sa și cicisbeo al ei, de ideea de a-l lua pe bătrânul Marchese și de tinerii care abia așteptau să o curteze precum Paolo.

- Îi urăsc. Urăsc această căsătorie, șopti ea înfrigurată.

Se strecură prin mulțime neobservată și căută un cotlon în care să se ascundă

Era greu să găsești un loc liniștit în Palatul Dogilor. Peste tot erau oameni gata să-i sară în ajutor la nevoie. Dintr-o dată îi veni în minte un loc. Marea

bibliotecă!

Era decorată magnific, nu la fel de mare ca Liberia Vecchia, dar la fel de impresionantă.

Caterina o mai văzuse și spera de mult să găsească un moment liber ca să caute cărțile de care era interesată.

Într-adevăr, biblioteca era goală, cu excepția unui bătrân bibliotecar ce stătea într-un colț. Mirosea a vechi și a praf depus de secole.

Caterina se plimbă printre cărți admirând volumele impresionante.

Atâta învățătură, atâta istorie! Venețienii nu știau să profite de ce aveau. Nu-i interesau decât bârfe, dragoste și distracție. Nu era de mirare că își pierduseră puterea politică. Devenise mult mai important cum se îmbracă o femeie decât să conducă lumea.

- Merită să fie înfrânți, spuse ea cu voce tare și cu patimă în glas.

Se trezi cu gândul la narcisele și câmpiile înverzite ale Angliei. Carol III probabil că deja dăduse drumul la rațe în lacuri. Și mai presus de toate, ducea dorul siguranței și sentimentului de acasă, pe care Veneția nu va reuși niciodată să i le ofere.

- De ce ai murit, tată? De ce m-ai părăsit? Cum să trăiesc eu aici toată viața, lângă un bătrân, care abia așteaptă să-mi facă un băiat, și un cisibeo, care vrea să mă agaseze cu atențiile lui?

Simți cum lacrimile îi alunecau pe obraji și își lipi obrazul de pielea fină a cărților.

- Ce să fac? Ce-o să mă fac?

Căutând răspuns, trase o carte din raft.

Era scrisă în franceză. O propoziție îi sări în ochi. Părea răspunsul perfect la problemele ei.

„Doar un laș acceptă insuportabilul ca fiind inevitabil."

Caterina privi în gol multă vreme. Închise cartea și o puse la locul ei, în raft.

- Mulțumesc, spuse ea încet și ieși din bibliotecă.

Capitolul 3

Marchizul se trezi și se întinse leneș în patul lui confortabil, special instalat în iahtul său.

Detesta ostentația. Dar cum pe acest iaht își petrecea mult timp, dorise să-l doteze și să-l decoreze într-un lux exorbitant. Era cel mai frumos și scump iaht englezesc.

Dormise doar câteva ore, pentru că jucase până târziu la casini. Un adevărat „templu al dragostei și luxului", cum numise un venețian casinourile. Nu exista bărbat în Veneția, de la senator la tânăr orășean, să nu dețină propriul casini.

„E la fel cum fiecare francez are o petite maison în Paris. Până și doamnele din înalta societate au câte un mic casini.

Inițial, jocurile erau conduse de stat și marele Ridolto a participat la afacere până în 1774, cu o

popularitate în creștere.

Senioria trebuia să țină cont că sentorii vindeau mobilă, tabouri, piese de artă, și chiar palate pentru a-și plăti datoriile de joc.

Nu era bine pentru imaginea patricienilor să fie văzuți la cămătari, în căutare de bani și împrumuturi, pentru a face față cheltuielilor.

Pierderea venitului din jocurile de noroc a fost o mare pagubă pentru finanțele Veneției. Cineva, la vremea aceea, spunea:

- Venețienii sunt ipohondri. Evreii circulă cu fețe acre, magazinele sunt goale, domnii care jucau zece ore pe zi, acum se chinuiesc. Nici un stat nu poate continua așa fără ajutorul viciului.

Mizeria în care se zbăteau se sfârși, în cele din urmă. În cafeneele, case private și camere lăturalnice, jocurile de noroc luară ființă clandestin. Așa apărură casini.

Mobilate și decorate frumos, le găseai peste tot și în special pe lângă Piața San Marco.

Erau locuri ideale pentru întâlniri și idile, dar mai ales pentru vehicularea unor sume enorme de bani. Cele mai populare jocuri erau biribisso și faro.

Marchizul, un jucător experimentat, câștigase sume importante de bani și acum, stând întins în pat, hotărî că a fost o vizită plăcută, sejurul la Veneția.

Nimic nu-l mai reținea aici, în orașul acesta frivol. Îi era dor de Anglia, de caii lui și de prietenii cu care avea dispute politice.

Discuțiile cu Colegiul eșuaseră, dar nici nu se

așteptase la altceva.

În fond el își făcuse datoria și îi anunțase, și dacă ceva urma să li se întâmple venețienilor, el avea conștiința împăcată că-i avertizase.

Gândindu-se la acest popor frivol și dornic doar de dragoste și plăceri, realiză că în curând se vor trezi intr-o realitate dură.

El, personal, nu-i mai putea ajuta cu nimic.

Se ridică într-un cot și sună impetuos dintr-un clopoțel aflat la capătul patului.

Ușa se deschise instantaneu și Hedley, valetul său credincios, intră în cabină.

- Bună dimineața, M'Lord.

- Informează-l pe căpitan că vreau să plec acum, porunci el.

- Da, M'Lord, dar Madame nu a sosit încă.

- Ești sigur? întrebă Marchizul sărind nervos și ingrijorat în picioare. Servitorul care păzea vasul mi-a spus că doamna a sosit mai devreme, aseară.

- Poate că s-a înșelat, M'Lord. În Veneția nimeni nu se culcă înainte de ivirea zorilor. Probabil că s-a întors pe uscat.

- Poate că ai și tu dreptate, spuse el iritat de atitudinea Odettei.

Când avea nevoie de ea, nu o găsea!

O avertizase că vor pleca repede, deși nu știa exact momentul.

Încă o dată regretă faptul că o luase cu el în voiaj. Și știa că problemele dintre ei se vor agrava pe drumul de intoarcere.

În iaht, Marchizul deținea o baie senzațională. Apa era pompată cu mâna, dar avea posibilitatea să se îmbăieze de câte ori avea chef, sau dacă era prea cald.

Curățenia nu era o virtute printre majoritatea domnilor distinși din Anglia. Însăși Alteța Sa Regală nu se putea lăuda decât cu o curățenie aparentă.

Marchizul însă, iubea curățenia și cu ajutorul lui Hedley, se îmbăia zilnic și se bărbierea. Abia aștepta să iasă în larg ca să înoate. Spre deosebire de contemporanii săi, era un bun înotător. Nici chiar Prințul de Wales nu-l întrecea la sportul ăsta. De mic învățase să înoate și îi plăcea la nebunie apa.

Fusese avertizat că apele Veneției sunt periculoase pentru sănătate. Casele de pe Canal erau ca niște ambarcațiuni. Erau romantice și poetice, cu gondolele lângă zidurile înverzite de alge.

Din păcate, igiena primitivă și educația oamenilor lăsa de dorit. Aruncau pe fereastră toate resturile menajere și laguna era un imens coș de gunoi.

Îmbăindu-se, Marchizul se îmbrăcă minuțios. Își legă cravata cu precizie, își puse haina fără nici cea mai mică cută, și își încălță ghetele ce străluceau, datorită efortului depus de Hedley.

Micul dejun era servit în salonul mobilat cu piese valoroase, de un gust desăvârșit și cu tablouri scumpe, de calitate artistică, cu teme marinărești.

Era destul de devreme, dar așa era Marchizul, un matinal. Din când în când privea nerăbdător ceasul de aur, întrebându-se când îi va auzi vocea Odettei.

să poată pleca odată spre țară.

Își prelungi dejunul, până cvnd Odette apăru brusc, trântind ușa de perete, într-o rochie de seară strălucitoare, și diamante sclipindu-i la gât și la urechi.

- Ai ajuns cam târziu, Odette! Sau mai bine zis, cam devreme, zise Marchizul ridicându-se în picioare.

- Ce se petrece aici? S-ar părea că ne pregătim de plecare, spuse Odette tăios.

- Da, plecăm. Bine că în sfârșit ai binevoit să apari, îi răspunse Marchizul.

- Ce vrei să spui? țipă ea făcând să zăngănească paharele de cristal.

- În momentul ăsta, spuse el ferm.

Se uita la ea nepăsător, întrebându-se ce-l atrăsese la ea de la bun început.

Odette era cu adevărat foarte interesantă, în felul ei. Era pe jumătate franțuzoaică. Era picantă și atractivă pentru mulți bărbați. Avea buze roșii conturate puternic și ochii ușor oblici.

Nu era o frumusețe, dar avea o alură care nu trecea neobservată. Făcuse parte din corpul de balet al Operei din Londra.

Marchizul le-o suflase tuturor admiratorilor, și la vremea aceea era o cucerire importantă.

Dar în timp, își pierduse interesul pentru ea. Fusese o pradă ușoară.

- Ce încerci să-mi spui? Că vrei să ne întoarcem în Anglia și să suportăm iar o călătorie pe mare, așa de

plictisitoare, după ce am stat atât de puțin în cel mai fascinant oraș din lume? întrebă Odette cu pasiune.

- Mi-ajunge cât am văzut. Multă vreme n-o să-i mai duc dorul. Ai văzut Carnavalul, Odette. Te asigur că dacă mai stăm o săptămână, va deveni plictisitor și obositor, încercă s-o convingă Marchizul.

- Nu plec de aici! Mă auzi? Nu plec nicăieri! Mă distrez de minune! Am un succes nebun! Nu părăsesc Veneția până nu hotărăsc eu că mi-a ajuns!

Se lăsă liniște. Odette privea ochii strălucind de mânie ai Marchizului.

- Ai libertatea deplină să faci ce dorești. Dacă asta vrei, eu nu-ți voi sta în cale. Dar eu nu am de gând să mai rămân.

- Atunci află că eu nu vin cu tine! Mă întorc la hotel. Cu siguranță n-am să stau prea mult acolo, puse ea furioasă.

- Sunt convins. Și bineînțeles că te aștepți să-ți plătesc o rentă, din care să te descurci până îți vei găsi un domn care să aibă grijă de tine.

- Da, rămân aici, mă auzi? Și te asigur că după complimentele pe care le-am primit aseară, foarte curând voi găsi un domn la fel de generos ca tine și de o mie de ori mai drăguț, care să aibă grijă să nu duc lipsă de nimic.

Zicând acestea, se întoarse și porni direct spre cabina ei.

Cu un zâmbet cinic pe față, Marchizul o urmă și intrând în camera lui, se îndreptă spre birou, care avea un sertar secret unde-și ținea obiectele de

valoare și banii.

Închise cu grijă ușa cabinei și căută într-un cotlon ascuns cheița de aur de la sertar.

Sertarul era atât de ingenios construit, încât nimeni nu și-ar fi imaginat că există.

Marchizul scoase niște acte și câteva monede de aur. Se așeză la birou și concepu o notă către bancă. Era generos, nu numai pentru că își permitea, ci și pentru că asta îi era natura. Îi stătea în fire să fie mână largă.

Pe de altă parte, considera că din vina lui era nemulțumită Odette. Din cauza lui era nevoită să rămână acolo. Fata voia să se distreze în continuare și el nu mai avea nici un chef să-și prelungească șederea.

Înțelegea și nefericirea Odettei în legătură cu voiajul dificil și plictisitor pe mare. În glumă, își imagină că ar da un decret prin care să oblige femeia să nu-și părăsească mediul în care a trăit. Pe pielea lui constatase că acest lucru produce tulburări și schimbări iremediabile în comportamentul lor.

Imediat îi veni în minte imaginea Caterinei și nefericirea cu care-i spusese cât de mult duce ea dorul Angliei.

- Și cu asta am spus totul, zise el cu voce tare.

- Ați spus ceva, M'Lord? întrebă Hedley.

Marchizul îl privi surprins. Nu-l auzise pe valet intrând.

- Nu vorbeam cu tine, Hedley. Mă gândeam cât de dificile pot fi femeile. Cu cât stai mai puțin cu ele, cu

atât mai bine, spuse el amuzat.

Valetul nu era surpins de cinismul stăpânului său. Era obişnuit. Îl servea pe Marchiz de când acesta împlinise şaisprezece ani şi fusese considerat suficient de mare pentru a avea un valet personal. Uita adesea că Marchizul moştenise titlul tatălui său şi trebuia să i se adreseze cu „Master Valerius".

- Sunt femei şi femei, M'Lord, atrase Hedley atenţia politicos.

Marchizul zâmbi indulgent privindu-şi valetul compătimitor.

- Mi-ai mai spus asta, Hedley, dar, din păcate, se pare că eu dau numai de un singur gen. Ce crezi? Madame Odette pleacă într-adevăr de pe iaht?

- Aşa este, M'Lord.

- Atunci să nu încerci s-o reţii. Las-o să plece dacă asta vrea. Cred că ne vom descurca mult mai bine fără cicălelile ei permanente.

- Sunt de acord, M'Lord, conveni Hedley cu o plecăciune.

Se întoarse să plece şi dădu nas în nas cu Odette, care stătea în cadrul uşii.

Îşi schimbase toaleta şi arăta foarte elegantă, într-o rochie roz şi o bonetă trasă ştrengăreşte peste ochi, cu pene de aceeaşi culoare.

- Acum voi pleca. Mi-am împachetat cele necesare. Restul boarfelor din cabina mea le poţi arunca peste bord, sau le poţi da următoarei fraiere care acceptă o călătorie pe mare cu tine, spuse ea muşcător. Un domn bun mă va ajuta cu siguranţă să-mi refac

garderoba.

Marchizul cheltuise o mică avere cumpărându-i haine noi, de călătorie. Ultimele ei cuvinte erau foarte nedrepte.

Știa că în Odette se adunaseră resentimente. Și el nu făcuse nici cel mai mic efort de a o reține.

Se simțea disprețuită.

Era suficient de femeie ca să-și dorească să-l rănească pe Marchiz. Era conștientă că nici un iubit al ei nu fusese atât de generos și de bun cu ea, cum fusese Marchizul. Întotdeauna ea îi apreciase calitățile. Acum, însă, se răzbuna.

Hedley se retrase discret și Marchizul îi spuse Odettei, așezându-se pe un scaun, lângă birou:

- Cuvintele grele nu sunt tocmai potrivite în situația asta, Odette. Recunosc că am greșit chemându-te cu mine în călătorie. Dar pot spune că ne-am simțit bine împreună. Luna trecută, la Londra, mi-a plăcut foarte mult. Dar să nu ne mințim. Dacă te-aș fi lăsat acasă, nu m-ai fi așteptat tu pe mine.

Odette se mai înmuie puțin.

- Pot să-ți spun că știi să fii drăguț, când vrei, Valerius. Dar ești un pirat. Storci o femeie de tot ce are, după care o arunci și cauți o altă pradă.

- Ești cam aspră cu mine, spuse Marchizul cu o sclipire în ochi.

- Văd că găsești asta tare amuzant. Dar e adevărul gol-goluț. Te plictisești repede, când vezi că o femeie îți cade în brațe. Dumnezeu să-i dea putere soției tale, când vei avea una.

- Nu te dranja. Asta nu se va întâmpla în secolul ăsta.

Odette râse.

- Ce supărare pe jumătate din mapamond! Bietele fete nu vor mai putea dormi noaptea, când vor afla asta. Care mai de care se gândesc cum să te păcălească și tu... Le spulberi toate speranțele.

- Da, vor fi cam dezamăgite... Acum să revenim la problemele noastre. Odette, lasă-mă te rog să-mi exprim gratitudinea pentru minunatele momente trăite împreună cu tine. Ai aici o notă autorizată către Bancă, prin care poți retrage o sumă importantă de bani. Îți vor ajunge să trăiești bine, o bucată de vreme.

Odette luă mulțumită actele și monedele de aur oferite cu generozitate de Marchiz și le băgă într-un săculeț ce-l ținea atârnat de umăr.

- Trebuie să-ți mărturisesc că nu mă așteptam la o astfel de sumă. Îți mulțumesc.

- Nu ai pentru ce, îi răspunse el.

- Te mai întreb încă o dată. Te superi că nu vin cu tine înapoi? întrebă precaută Odette.

Era evident că aștepta un răspuns negativ.

- Nu, Odetta. Nu voi încerca să te conving. E decizia ta. Stai în Veneția, distrează-te. Te înțeleg. E un oraș cu adevărat fascinant. Și în fond, e prima ta vizită. Nu te pot forța, spuse el înțelegător.

- Îmi pare rău, Valerius, că a ieșit așa. Ești un bărbat minunat, dar numai pe uscat.

- Mereu mi-a plăcut franchețea ta, râse Marchizul. La fel pot spune și eu despre tine.

Odette îi întinse mâinile, pe care Marchizul i le sărută.

- Ai găsit pe cineva care să aibă grijă de tine? întrebă Marchizul.

- Ambasadorul Austriei mă va căuta pe la prânz. Îl voi anunța cum să dea de mine, spuse Odette cochetând.

- Atunci trebuie să te odihnești și tu puțin. Carnavalul extenuează mai mult decât crezi și în timp, lasă urme iremediabile pe frumusețea femeilor. Trebuie să ai grijă de tine, o sfătui Marchizul.

- Mă așteaptă gondola, încheie Odette discuția.

- Atunci dă-mi voie să te conduc, sugeră Marchizul. Sunt convins că Hedley ți-a dus deja bagajele.

Ieșind pe punte, Marchizul văzu o gondolă imensă ce o aștepta pe fosta lui metresă. Aparținea Ambasadei Austriei.

Fără alte comentarii, Marchizul o ajută pe Odette să coboare, îi sărută mâinile de rămas-bun și privi măreața gondolă cum se îndepărtează, sclipitoare, sub razele calde de soare.

Veneția era superbă dimineața, devreme. Palatele și domurile se reflectau în apa lagunei și făceau un spectacol magnific, desprins parcă dintr-un vis.

O clipă se întrebă dacă nu cumva ceva i-a scăpat. Cum de putea rămâne așa de insensibil la acest spectacol?

Se gândi însă că, în frumusețea ei, Veneția avea ceva anacronic.

Îți trezea într-adevăr anumite sentimente, dar

pentru oamenii care doreau mai mult de la viață decât plăceri, Veneția nu era un oraș ideal.

Marchizul se întoarse în iahtul său. Căpitanul îi aștepta ordinele de plecare.

- Putem ridica ancora căpitane Brinton, spuse el ca un ecou al gândurilor sale.

Hedley strângea resturile de mâncare rămase de la masa de dimineață.

- Ați terminat, M'Lord?

- Nu mai am nevoie decât de vânt în pupa și de libertate, concluzionă Marchizul și se retrase în cabina lui.

Închise sertarul secret, ascunzând cheița de aur în cotlonul întunecat, numai de el știut, și ieși pe punte.

Întotdeauna îi plăcuse să participe activ la navigările lui destul de dese pe mare.

Cerea o mare precizie și precauție navigarea printre nenumăratele ambarcațiuni din lagună. Căpitanul Brinton era un navigator experimentat, la fel ca tot echipajul.

Erau patruzeci la număr și pentru că iahtul Marchizului era mare și contruit pentru viteză, cu ajutorul vântului, în scurt timp lăsară în urmă Veneția, care acum se vedea ca o mică perlă la orizont.

Navigau de vreo două ore și Marchizul se întoarse în cabină, să facă un memoriu adresat primului ministru englez, în legătură cu discursul ținut la Veneția. Cu cât îl avea mai proaspăt în minte, cu atât

relatarea va fi mai fidelă.

Marchizul se așeză la birou, își pregăti niște hârtie groasă și luă o peniță mare, ascuțită.

Marea era calmă și Marchizul putea să scrie fără nici o problemă. Umplu două pagini fără să se întrerupă, când auzi un zgomot slab.

Era un sunet neobișnuit. Era deosebit de zgomotul făcut de valurile care se loveau de ambarcatiune.

Își ridică uimit și atent capul.

Părea că vine din dulapul pictat de lângă perete, în care își ținea hainele.

Avea un dulap pe care-l admirase multă vreme într-un magazin de pe strada St. James. Se gândise că s-ar potrivi perfect în cabina lui de pe iaht. Era util și decorativ.

Era în stil franțuzesc si avea pictat pe uși păsări exotice executate cu îndemânare.

- Ce poate fi? se întrebă el. Un șoarece?

Știa că prezența lor pe vas era inevitabilă, dar insista inainte de plecare să se facă o deratizare minuțioasă. Avea mania curățeniei.

Cu acest gând obsedant în cap, se ridică să verifice personal bănuiala.

Nu găsi decât haine, puse frumos pe umerașe. Când să închidă ușa, văzu ceva pe podea. Deschise ambele uși, larg, și rămase împietrit de uimire. Într-un colț, stătea ascunsă o femeie.

Tăcură amândoi o secundă și Marchizul întrebă pe un ton tăios:

- Ce naiba faci aici?

- Sunt... clandestină... My Lord, spuse ea și Marchizul remarcă faptul că este doar o fetișcană.

Se strecură printre haine și ieși din dulap sub ochii uimiți ai Marchizului.

Purta o rochie albă brodată elaborat, cu fir argintiu, și la gât avea un colier perfect de perle.

Avea un păr roșcat natural, de venețiancă veritabilă dar, surprinzător, ochii erau de un albastru electric.

Își ținea fața ovală și dulce cu niște mâini de o finețe regească.

Niciodată nu-i mai fusese Marchizului dat să vadă asemenea calități la o singură persoană.

Pe cap avea o tiară imensă de perle și diamante mari, ca o coroană. Părea ireală.

- Cine ești și ce cauți aici? întrebă nervos și îndreptățit Marchizul.

- Iertați-mă... dar... nu am rezistat să stau... în Veneția, spuse ea întretăiat.

Marchizul recunoștea această voce și această gură.

- Caterina!

- Da!

- Ești nebună! Cum ai putut să faci una ca asta? Vor veni după tine, te vor căuta. Hai, vino să stăm jos. Spune-mi adevărul. Cine ești cu adevărat?

Caterina se așeză la birou.

Privind-o, Marchizul remarcă un inel enorm și valoros pe degetul ei fin și o brățară de diamante sclipitoare la încheietura subțire a mâinii.

- Spune-mi adevărul. Bijuteriile astea valoroase de pe tine sunt furate?

- Nu chiar... le-am primit...

- Cadou?

- Trebuia să... mă mărit... sunt bijuteriile coroanei...

- Să te măriți? Ai fugit de la propria nuntă?

- De la logodnă... mai exact... Nu puteam... era atât de bătrân... mi-era frică de el... Nu voiam să mă mărit cu un bătrân, spuse ea speriată.

- Încă nu mi-ai spus cum te numești, zise Marchizul suspicios

- Manin.

Marchizul înlemni.

- Dogele mi-a spus ieri că are o nuntă în familie. Ești fiica lui?

- Nepoata.

- Dumnezeule Mare! exclamă Marchizul cu surprindere și oroare. Asta-i o nebunie! Îmi spui că ai fugit de la petrecerea de logodnă dată de Doge și te-ai ascuns în iahtul meu, cu un întreg arsenal de bijuterii care aparțin Trezoreriei Naționale? întrebă el îngrozit.

- Doar tiara, spuse Caterina repede. Am și uitat de ea... Mi-am dat seama că o aveam pe cap... după ce m-am ascuns deja în dulap... și am simțit că mă incomodează.

- Și restul bijuteriilor? întrebă suspicios Marchizul, nevenindu-i să creadă.

- Bunicul mi-a dat perlele... restul...de

la...bătrânul acela.

- Cine e?

- Marchese Soranzo.

- E dintr-o familie venețiană veche, comentă Marchizul îngândurat. Ei bine. Caterina, trebuie să găsești o explicație plauzibilă, pentru că am de gând să întorc iahtul și să te duc la Veneția, unde ți-e locul. Bunicul tău trebuie să fi alertat întreaga armată.

Caterina sări ca arsă.

- Nu! Nu... nu puteți face asta... Nu mă pot întoarce, strigă ea disperată.

- Mi-e teamă că n-am încotro, spuse el senin.

Caterina dădu jos tiara.

- Îmi plătesc călătoria. Luați asta... Și toate bijuteriile... Trebuie să ajung în Anglia! spuse ea cu patimă. Nu mă pot întoarce... nu vreau să mă mărit cu... ăla.

- Caterina, ești irezistibilă. Nu pot și nu vreau să fiu părtaș la nebunia asta. Nu pot să-mi asum responsabilitatea, spuse Marchizul.

- Nu puteți fi așa de rău și inuman... să mă duceți înapoi... la... bătrânul ăla.

- Înțelege că ești doar o copilă și bunicul tău iți vrea binele. Dacă ți-e așa groază de bătrânul ăsta cu care trebuie să te măriți, explică-le alor tăi și te vor înțelege, încercă el s-o convingă.

- Nu e adevărat. Bunicul a făcut mari eforturi să mi-l găsească pe omul ăsta... trebuie să fiu recunoscătoare... Mă vor forța... Și el nu mă vrea pe

mine... El vrea să îi fac un băiat.

- De asta se însoară majoritatea bărbaților, Caterina, explică el liniștit.

- Dar nu la șaizeci de ani! E oribil... e... e dezgustător! decât să mă agingă... mai bine mor.

- Îmi pare tare rău pentru tine, dar majoritate fetelor sunt speriate înaintea nunții. E natural. Sunt sigur că vei descoperi că ai un bărbat bun și blând și mai târziu o să-ți placă. Orice venețiancă știe asta.

- Să-mi placă?! Cu un cicisbeo lângă mine?! Aștia nici nu sunt bărbați! Nu știu cum să te mai flateze și să te mai ajute să faci toate nimicurile! Cum să pot îndura un lucru așa de stupid? întrebă ea nervoasă.

- Mi-e teamă că asta e problema ta. Nici nu mă gândesc, Caterina. Întorc iahtul și te predau nevătămată bunicului tău, spuse Marchizul hotărât.

- NU!!! Nu înțelegeți că am fugit și că nu mă vor ierta niciodată? Chiar dacă mă întorc, mare mirare să mă accepte. Și chiar dacă o fac, eu nu pot... nu pot să mă mărit cu bătrânul, spuse ea și își smulse cu patimă perlele de la gât, brățara și inelul. Luați-le, luați-le pe toate! Lăsați-mă în primul port. Mă voi descurca eu... voi munci... voi face orice altceva. Să știți că sunt în stare de orice... numai să nu fiu nevoită să mă mărit...

Marchizul zâmbi privind diamantele sclipitoare.

- Încerci să mă mituiești? Nimic nu mă cumpără, Caterina.

Stătea în fața lui nemișcată, hotărâtă, cu ochii rugători.

O privi și își aminti dulceața buzelor ei. Adăugă repede și ferm:

- Ne întoarcem!

Caterina scoase un țipăt de animal rănit. Brusc se întoarse și o rupse la fugă de-a lungul coridorarelor.

O clipă Marchizul se întrebă dacă ea realizează că sunt în mijlocul mării.

Deodată o luă la fugă după ea, strigând:

- Om la apă!

Oamenii începură să alerge în direcția în care o luase Caterina. Marchizul privi peste bord și o văzu cu rochia brodată cu fri argintiu plutind în jurul ei și cu o față udă și palidă, disperată, și realiză că nu știa să înoate.

Își scoase haina și se aruncă după ea. O prinse când deja ea abia mai avea putere să se țină la suprafață.

O apucă cu un braț și înotă spre vas. Cineva aruncase o frânghie și ajutoare veniră s-o ridice pe punte.

- Întoarceți-o! porunci Marchizul.

Fata zăcea într-o baltă de apă, cu părul răvășit pe umeri.

Marchizul îngenunche lângă ea și văzu cum apa înghițită i se scurgea încet din gură.

O luă în brațe și o duse în cabina liberă a Odettei.

- Coniac! ceru Marchizul și Hedley se grăbi să i-l aducă.

Părea o păpușă uitată în ploaie.

Picături reci de apă i se scurgeau pe fața ca de

porțelan și părul ud leoarcă zăcea pe pernă.
Marchizul o ridică ușor de umeri și îi lipi de buze sticla adusă de Hedley.
- Bea ușor.
Luă o înghițitură mică și simți cum gâtul îi ia foc.
- Încă puțin, ordonă Marchizul și ea încercă să-i execute ordinul.
- Îmi pare... rău, reuși ea să spună încet.
- Trebuie să te schimbi. După aceea vei mânca ceva ușor, spuse el.
Hedley îi puse câteva prosoape curate la marginea patului și o lăsă să se descurce singură.
- Mă auzi, Caterina? Să te schimbi imediat. Nu vreau să te îmbolnăvești.
- De ce... nu m-ați lăsat... să mă înec? Nu mi-e frică să mor...
- Doamne... ce copilă!
- Dacă mă duceți înapoi... o să mă omor.
- Ce ne faceți voi nouă, bărbaților!?
- Pot să... stau cu dumneavoastră?
- Vorbim mai încolo despre asta! Haide, grăbește-te.
Marchizul văzu o lumină de speranță în ochii ei îndurerați.
- Nu voi întoarce iahtul până nu discutăm, bine? spuse el liniștitor.
- Mulțumesc... murmură ea.
- Nu promit nimic. Până una-alta, fă ce ți-am spus, încheie el și plecă din cameră închizând ușa și lăsând-o singură.

Capitolul 4

Caterina intră în salon cu sfială. Marchizul o aștepta întins pe o sofa. Se priviră un moment ostili.

Se ridică în picioare și îndreptându-se spre ea, îi văzu în privire o urmă de frică nedisimulată.

Purta o rochie de-a Odettei. Era după moda doamnei Fitzhbert: albastră, de muselină, cu o eșarfă legată în jurul taliei fine.

Rochia îi era un pic cam mare și o făcea să pară și mai fragilă și mai tânără decât era în realitate.

Părul ei auriu, încă umed, strălucea în soarele ce pătrundea prin hublonuri.

- Vrei să te așezi? întrebă Marchizul.

Îl ascultă și se așeză pe un scaun, față-n față cu sofaua, frementându-și degetele, într-un gest pe care Marchizul îl cunoștea.

- M-am gândit la situația pe care ai creat-o,

Caterina, începu Marchizul. Înainte de toate, vreau să lămurim niște lucruri care-mi sunt încă neclare. Vreau să-mi spui adevărul. De ce i-a fost atât de dificil bunicului tău să-ți găsească un soț, și cum ai ajuns tocmai pe iahtul meu?

Se opri o clipă și o privi pătrunzător.

- Vreau adevărul și numai adevărul.

Marchizul nu era o persoană dificilă, dar la nevoie putea fi foarte dur.

Era foarte inteligent și avea mare influență în Camera Lorzilor. Poziția lui importantă era recunoscută de primul ministru și de oamenii lui Peers.

Imaginea lui deja avusese de suferit, din cauza nenumăratelor escapade amoroase, despre care lumea bârfea de multă vreme. Era într-o perioadă în care încerca să-și amelioreze situatia socială.

Așteptând-o pe Caterina, decise că nu era momentul să se implice într-un nou scandal. Știa consecințele grave pe care le putea suporta cariera sa politică, dacă intra în conflict cu Dogele Veneției.

Pe de altă parte, îi era milă și de micuța Caterina care părea într-adevăr foarte speriată.

Realiză și cât de dulce și adorabilă fusese în noaptea aceea, în Piața San Marco, când într-un impuls nebunesc, o sărutase.

Asta nu constituia însă un motiv suficient de puternic ca să se amestece în problemele ei particulare.

Mai grav decât faptul că se ascunsese pe iahtul lui, era că adusese cu ea o piesă de colecție din bijute-

riile coroanei, parte din istoria Veneţiei, de secole.

Trebuia să fie foarte prudent.

Nici nu mai trebuia să stea la discuţii. Trebuia să întoarcă iahtul.

Dacă tânăra se purta în continuare isteric şi mai avea tentative de sinucidere, trebuia s-o închidă într-o cabină şi s-o ducă la bunicul ei.

Întoarcerea la Veneţia presupunea şi alte complicaţii care trebuiau luate în calcul.

Dogele ar fi întrebat de ce a ales iahtul lui şi dacă s-au mai întâlnit. Aflând că se mai întâlniseră, dogele s-ar simţi obligat să-i ofere ospitalitate.

Marchizul avea destui prieteni prin Veneţia, printre care şi Zanetta Tamizzano.

O seară petrecută în sânul familiei domnitoare nu era tocmai ce-şi dorea. De fiecare dată se vedea pus în situaţia de a refuza cât mai diplomatic invitaţia.

Era nevoit să explice modul în care o cunoscuse pe Caterina şi avea deja conştiinţa încărcată de faptul că o sărutase.

Putea spune că fata era mascată şi că lucrul acesta făcea parte din spiritul Carnavalului. Dar ştia că e o minciună sfruntată şi o explicaţie greu plauzibilă.

Vocea ei caldă îl tulburase peste măsură. Fusese flatat de atenţia cu care fata îl ascultase. Şi buzele ei moi şi dulci fuseseră extrem de excitante.

Marchizul hotărî că întoarcerea la Veneţia era bună doar din punctul de vedere al Caterinei. Pentru el era o bârfă în plus căreia nu reuşea să-i mai facă faţă.

Toată povestea era destul de încurcată. Trebuia să acționeze cu grijă.

Crezuse că o dată cu plecarea Odettei era liber și scăpase de scene femeiești. Spera că va avea o călătorie liniștită și lipsită de crizele de isterie pe care le suportase cu greu la venire.

Tot gândindu-se, întrezări o soluție, dar se hotărî s-o asculte mai întâi pe Caterina, să vadă ce anume cauzase un asemenea comportament.

- Vreau adevărul, Caterina, repetă el.

Niciodată nu mai văzuse Marchizul un aemenea contrast de ochi albaștri și păr auriu.

- De unde... să încep? întrebă ea derutată.

Genele ei erau lungi și negre. Avea fața trasă și palidă, în urma șocului avut cu câteva ceasuri în urmă. Suferise niște traume psihice serioase și asta se reflecta clar pe chipul ei.

Arăta superb, era de vis, încântătoare și de o puritate rară. Dar asta nu trebuia să constituie preocuparea Marchizului în acel moment.

Caterina începu să povestească cu voce ezitantă:

- Totul a început cu venirea bunicului meu englez la Veneția... în 1770.

- Cum îl cheamă?

- Simeon Wallace... era un artist... pictor, spuse Caterina încurcată.

- Sigur, am auzit și eu vorbindu-se de el! exclamă Marchizul încântat.

- Regele îi achiziționase două picturi, după care Prințul de Wales i-a mai cumpărat un număr

impresionant de lucrări, înainte să moară, anul trecut.

- Era un pictor cu adevărat celebru, întări Marchizul cu convingere.

- Bunicul era prieten cu Sir Joshua Reynolds și domnul Gainsborough. În ultima parte a vieții lucra cu John Zofhany.

Caterina observă că Marchizul parcă dorea să adauge ceva, dar cum acesta nu interveni, continuă:

- Nu era prea cunoscut când a ajuns la Veneția. Voia să studieze pictura cu Canaletto și Guardi și ei l-au întâmpinat cu brațele deschise.

Făcu o mică pauză căutându-și cuvintele. Era evident că vrea să-l impresioneze pe Marchiz.

În acel moment ușa se deschise și Hedley își făcu apariția cu o tavă.

- Mă scuzi că te întrerup, zise Marchizul. M-am gândit că ți-e foame și trebuie să mănânci ceva. Îmi povestești după aceea. Ești cam epuizată acum.

- Îmi este într-adevăr puțin foame, zâmbi Caterina cu o privire vinovată.

Hedley așeză tava pe o măsuță joasă și se retrase.

Caterina se îndreptă spre masă, luă niște tacâmuri, dar văzându-se în fața mâncării realiză că-i dispăruse foamea.

Se mulțumi să bea o ciocolată caldă și gustă puțin din croasantele proaspăt coapte, aduse de Hedley dintr-o patiserie venețiană.

Marchizul stătea în colțul opus al camerei și o privea cu interes.

Era cu mult mai grațioasă decât Odette, deși aceasta se antrenase intens în cadrul Corpului de Balet din Londra. Caterina avea o grație naturală. Mișcările corpului și ale mâinilor, felul în care își ținea capul, era o plăcere să le admiri.

Când Caterina realiză că o privește în felul acela, se simți brusc jenată, își termină în grabă ciocolata, se ridică de la masă și se așeză lângă Marchiz.

- Nu mai vreau să mănânc... Mulțumesc mult... Pot continua?

Era tensionată. Marchizul simțea asta. Parcă era în fața judecătorului, pledând pentru libertatea ei.

- Unde rămăsesem?

- La bunicul tău, Simeon Wallace. Sosise la Veneția, îi aminti Marchizul.

- Tatăl meu, după cum probabil ați și intuit, era fiul cel mai mare al lui Ludovico Manin. Pe vremea aceea, bunicul era senator și unul dintre cei mai importanți membri ai Marelui Consiliu. Fiul lui, Nicoletto, adică tatăl meu, era o dezamăgire pentru el.

Caterina vorbea și Marchizul o asculta, uimit de fluența relatării. Povestea într-un mod deosebit de inteligent pentru vârsta ei și în general, pentru o femeie, bucăți de istorie, în fond.

Marchizului îi era ușor să înțeleagă totul, datorită limbajului elevat și expresivității feței. Evenimentele i se desfășurau înaintea ochilor, ca într-o panoramă.

Nicoletto Manin era un bărbat inteligent. La vremea aceea studia la Universitatea din Padova, la

fel ca majoritatea tinerilor nobili venețieni.

Se deosebea de cei ca el, nu numai prin studii, ci și prin faptul că avea idei revoluționare pentru un tânăr.

Tatăl său intra des în conflict cu el, pentru că își publica multe articole critice și promova idei revoluționare, în ziarele vremii, în Gazette Veneta și în Osservatore.

Veneția era primul oraș din lume care edita ziare. În secolul optsprezece, acest lucru era remarcabil.

Osservatore era un ziar cu greutate și era scos de oameni de litere și de studenți. Articolele lui Nicoletto începură să fie remarcate și comentate de mulți membri ai Senatului.

Nicoletto își iubea tatăl și îi respecta dorințele, așa că, în curând, renunță să mai scrie articole și când termină Universitatea, își îndreptă atenția către teatru.

După un timp, își descoperi vocația. Avea înclinații certe către pictură. Dacă nu putea să scrie, măcar își exprima părerile prin pictură.

În curând ajunse să fie cunoscut în cercurile de artiști. Era deseori găsit prin atelierele unor pictori cunoscuți.

Fații Guardi și Canaletto îl apreciau în mod deosebit. Când Simeon Wallace a apărut la Veneția, întâlnirea lor a fost inevitabilă.

Dar Simeon Wallace nu venise singur. O adusese cu el pe fiica lui, Elizabeth.

Elizabeth Wallace era adorabilă în cel mai

englezesc stil. Avea părul blond, ochi albaștri ca cerul de vară și fermeca orice persoană cu care intra în contact. Și Nicoletto Manin nu făcea excepție de la regulă. La o lună după ce s-au întâlnit, Nicoletto a cerut permisiunea Consiliului de a o lua de nevastă.

În ciuda eforturilor depuse de tatăl său, care-i înțelegea pasiunea, Consiliul le refuzase cererea. Îi explicaseră că n-au găsit nici un motiv serios ca să le dea voie să desăvârșească uniunea. La vremea aceea, nici un patrician nu se căsătorise cu vreo persoană străină și fără rădăcini nobile.

Nicoletto pledase cu pasiune, căutând argumente. În efortul lui, era susținut de mulți nobili, dar în zadar.

Nicoletto își făcuse mulți dușmani cu ocazia articolelor scrise cu ceva timp în urmă.

Când Simeon Wallace părăsi Veneția împreună cu fiica lui, Nicoletto plecase cu ei.

Când ajunseră în Anglia se căsătoriseră. Pe atunci, societatea engleză era mult mai flexibilă și fusese acceptați imediat. În curând intraseră în cercuri înalte de intelectuali. Nicoletto s-a apucat serios de pictură.

Socrul său îi făcu intrarea în cercurile de artiști. Descoperise că miniaturile create de Richard Cosway erau și pe stilul lui. În scurt timp s-a făcut cunoscut și apreciat.

Nicoletto devenise un pictor la modă, și însăși regina i-a comandat un tablou cu copiii ei.

Nicoletto și Elizabeth nu erau bogați, dar se

descurcau. Cel mai important lucru era că se înțelegeau și se iubeau mult și în casa lor veneau mereu diverși invitați din lumea intelectualilor.

Purtau discuții îndelungate în atelierul lui Nicoletto, cu faimosul scriitor Richard Brinsley Sheridan și cu politicianul Charles James Fox, prieten apropiat al Prințului de Wales.

Caterina a crescut în acest mediu de intelectuali și încă de la o vârstă fragedă găsea aceste discuții mai interesante decât dansul, complimentele sau rochiile de gală.

- Tata îmi spunea că o vorbă spirituală e ca un diamant sclipitor. Și o femeie adevărată este mult mai încântată de inteligență, îi spuse Caterina Marchizului.

Caterina povestea și Marchizul realiză că viața ei fusese cu adevărat tragică.

Mama ei murise de o boală pe care doctorii nu reușiseră s-o diagnosticheze și curând după tragedie, doborât de tristețe, murise și tatăl ei.

Caterina se trezise dintr-o dată orfană. Unul din prietenii tatălui ei l-a contactat pe Ambasadorul Austriei la Londra, care-i aranjă plecarea la bunicul ei. Cu doi ani în urmă, acesta fusese ales Doge al Veneției.

O umbră de lacrimi strălucea în privirea albastră a Caterinei. Ea dorise să rămână la Londra, dar scrisori amenințătoare îi ordonau să se îmbarce imediat pe vasul venețian care o aștepta.

Marchizul o privea liniștit. Caterina interpretă

privirea lui ca o dezaprobare.

- Continuă, spuse el. Încep să înțeleg de ce i-a fost bunicului tău așa de greu să-ți găsească un mire.

- Tata își prejudiciase poziția nobilă. Și acest lucru se transmite următoarei generații, la venețieni. Când am ajuns la palatul bunicului meu, mi s-a explicat acest lucru foarte clar. Dar mi-am dat seama că nici o rudă nu mă dorește, spuse ea abătută.

Avea un tremur în voce care-l impresionă pe Marchiz.

- Erau toți ocupați cu viețile lor, continuă ea. Nimeni nu avea timp pentru o fată orfană, pe care n-o mai văzuseră până atunci. Bunica mea privea cu ochi răi această mezalianță făcută de tata. Și asta se răsfrângea și asupra mea.

- Și cum? Bunica ta nu s-a bucurat să te vadă? întrebă uimit Marchizul.

- Niciodată nu-și iertase fiul și cred că a făcut totul să-l uite. Eu eram persoana care-i amintea permanent de acest eșec. Și la fel ca bunicul, nu mai știa cum să scape de mine. Și au găsit soluția. Trebuiau să-mi aleagă un soț.

- Și tu ai acceptat?

- Ce puteam să fac?

Vocea ei părea neajutorată și Marchizul se strădui încă o dată să-și păstreze sângele rece.

- Și totuși, bunicul tău ți-a găsit pe cineva cu care să te măriți!

- Da, Marchese Soranzo. V-am mai spus. Are în jur de șaizeci de ani. E bătrân și a mai avut două soții

înainte. Când bunicul mi-a spus de el, m-am îngrozit. Eram disperată. Am încercat să fac totul ca să scap, dar bunicul nici nu m-a ascultat, spuse Caterina tristă.

Îi povesti Marchizului cum, înainte de petrecere, s-a refugiat în bibliotecă, și îi explică ce impact au avut asupra ei, vorbele scrise în acea carte franțuzească, deschisă la întâmplare.

- Am realizat că... puteam să lupt împotriva lor... că într-un fel aș avea scăpare. Voiam ca Marchese să facă o greșeală mare, ceva nepermis, care să-l convingă pe bunicul să nu mă mai dea... Era o copilărie... Ar fi fost o mare insultă, după ce își dăduse cuvântul.

Se opri o clipă să-și tragă respirația, după care, cu un efort vizibil, continuă:

- După această escapadă m-am întors în camera mea. Doica era tare agitată pentru că întârziasem. Trebuia să mă îmbrac. Mi-am pus rochia albă brodată pe care mi-a ales-o mătușa mea, Ancilla, și coronița de perle și diamante. Un mesager a venit între timp cu brățara și inelul de la... viitorul meu soț.

- Care de altfel sunt superbe, adăugă Marchizul cu umor.

- Cred că fostele lui soții au primit și ele astfel de cadouri. Mătușa mea îmi tot spunea ce cadouri frumoase face Marchese viitoarelor lui soții. Era tare încântată! Ce groaznic m-am simțit, spuse ea supărată.

Caterina descrise petrecerea de logodnă care se

ţinuse in Sala del Maggior Consiglio.

Fusese reconstruită in secolul şaisprezece, după Marele Foc, şi putea primi nenumăraţi oaspeţi. Era sala în care Dogele primea regii veniţi în vizite.

În seara aceea, invitaţii la logodnă erau prieteni de-ai Dogelui şi de-ai lui Marchese.

Pe mese erau scoase platouri, tăvi şi sfeşnice enorme de aur. Două sute de invitaţi stăteau la masă, în timp ce alte sute, mai puţin importante, erau aşteptate mai târziu. Din toate colţurile sălii răsuna muzica şi tenorii cântau ultimele arii. Era o petrecere fastuoasă.

Dogele purta mantia roşie oficială şi Marchese era îmbrăcat în catifea brodată. Era de modă veche, dar elaborat ţesută, şi strălucea de cât aur avea pe el.

Caterina fusese atât de mult felicitată încât începuse să se simtă prost că nu era în stare să răspundă cu aceeaşi bunăvoinţă.

Se gândea că până la urmă mătuşa ei poate avea dreptate. Poate că în final chiar se va simţi bine lângă Marchese. Se minţea singură.

Continuă să se încurajeze, gândindu-se la tot felul de variante cât de cât plăcute, pentru viitor.

Îşi închipuia că poate se va apuca de pictură, ca tatăl ei. Erau o grămadă de profesori în Veneţia. Nu era nevoită să-şi facă un cicisbeo dacă îşi găsea o ocupaţie. Nimeni n-o obliga să stea cinci ore pe zi să se admire în oglindă.

Ştia că n-are încotro şi trebuia să supravieţuiască într-un fel.

Banchetul luase sfârșit, mesele fură debarasate rapid de servitori îndemânatici și alte sute de oaspeți sosiră la serata dansantă.

Dansul, ca și multe alte distracții, făcea parte din viața cotidiană a venețienilor. Caterina nu avu timp să respire. Dansa cu un tânăr și o lua altul.

Mai târziu se trezi, fără să-și dea seama cum, pe balcon. Privea laguna și viitorul ei soț îi stătea alături.

Luminițele gondolelor și ale caselor din dreapta palatului se reflectau frumos în Gran Canale.

Muzica era foarte romantică și laguna arăta minunat, sub cerul puzderie de stele.

Observă un vas mai mare cu luminițe multe, care parcă se pregătea de plecare.

Se trezi întrebându-se dacă nu cumva este chiar vasul Marchizului. Își aminti felul în care-i furase sărutul acela, seara trecută, pe o străduță întunecată de lângă San Marco. Fusese primul ei sărut. I se păruse magic.

I se strânse inima la gândul că Marchizul se întorcea în Anglia.

- Vous êtes très belle, ma petite, sparse tăcerea Marchese.

Uitase complet de el. De cât timp stătea oare lângă ea? Îl ignorase total.

- Molto grazie, replică ea în italiană, indignată de lipsa de imaginație a venețienilor. La vremea aceea considerau șic să vorbească în franceză. Deja abuzau.

Marchese îi luă mâna și admiră inelul cu diamant pe care i-l dăruise.

- Îți plac cadourile pe care ți le-am oferit? întrebă el.

- Sunt impresionante.

Încercă să nu se scârbească de atingerea lui, dar degetele lui Marchese erau calde și umede.

- Mâine vei avea ocazia să-mi mulțumești, spuse insinuant Marchese.

Frământându-i lasciv mâinile, le duse la buze și le aplică un sărut umed.

Simțindu-i limba insinuându-se ușor pe finețea pielii ei, Caterinei i se făcu greață. Era mai revoltată și mai dezgustată decât fusese vreodată în viața ei!

Încercă să-și retragă mâinile, dar el i le strânse și mai tare. Privindu-l în ochi cu spaimă și dezgust, vorbele îi amuțiră pe buze. Recunoscuse în inocența ei, dorința nedisimulată din privirea lui Marchese. Îi vedea buzele subțiri întredeschise și dinții galbeni și cariați, dezgoliți de un zâmbet grotesc.

Cu un murmur îngrozit, Caterina își smulse mâinile cu toată puterea din strânsoare.

- Pe mâine, atunci, zise el ca un animal hămesit.

- Trebuie să... ne întoarcem... la invitați, spuse ea repede și se grăbi să plece de pe balcon, strecurându-se printre oaspeți.

Nu știa unde se duce. Era cuprinsă de oroare și hotărâtă să scape. O luă la fugă pe holuri.

Simțea cu fiecare fibră a corpului că nu se poate mărita cu el.

Nu-l putea lăsa s-o mai atingă nici măcar o dată. La gândul acesta, își frecă cu dușmănie locul pe care

Marchese i-l sărutase.

Fără să aibă ceva clar în minte, începu să coboare în goană mare treptele palatului.

În perioada Carnavalului era cam periculos să circuli nemascat. Atrăgeai atenția și erai batjocorit, că nu respecți spiritul Carnavalului.

Găsi, la ieșirea din palat, niște măști aruncate la întâmplare și costume domino, aparținând servitorilor.

Se acoperi cu o mantie, își puse pe față o mască și ieși fără ezitare în stradă.

Putea trece usor drept o servitoare. Nimeni n-o întrebă nimic atunci când părăsi palatul.

În Piața San Marco era agitație mare. Muzică, dans, râsete. Clovnii se luau de lume și acrobații făceau piramide umane cât Campanila.

Caterina se strecură prin mulțime și intră neobservată pe străduțele ce duceau spre mare.

Auzise oamenii bârfind despre Marchiz. Printre altele își exprimau și admirația față de mărețul iaht pe care-l deținea. Știa unde se află ancorat.

Pentru ea, Marchizul era amintirea vie a Angliei. Apreciase bunătatea cu care o ascultase. Era un englez tipic. Era mai inteligent decât orice venețian întâlnit de ea până atunci.

Pe măsură ce se apropia de iaht, se gândea ce să-i explice Marchizului.

Dacă o va refuza? Dacă n-o va lua cu el, în călătorie?

Găsi repede iahtul. Un servitor îl păzea.

Fără să se gândească prea mult, urcă pe iaht. Servitorul o văzuse, dar nu-i spusese nimic. Caterina se gândi că, probabil, o confunda cu prietena aceea a Marchizului, despre care auzise de la unchiul ei, de dimineață.

Coborî în sală și ghici cu ușurință unde se aflau cabinele.

Deschise o ușă și văzu o rochie de femeie pe pat. Închise repede ușa la loc.

Deschise ușa următoarei cabine. Era sigură că Marchizul nu sosise încă, datorită liniștii care domnea peste tot.

Aprinse o candelă și observă că a nimerit în baie. Apoi văzu un dulap pictat.

Prima reacție fu aceea de a se ascunde cât mai bine în dulap.

Îi era foame, sete și o durea burta. Dar mai degrabă orice, decât să ajungă soția libidinosului Marchese.

- Doamne, te rog fă așa încât să nu fiu descoperită! Doamne, să nu fiu descoperită măcar până plecăm! se ruga ea în șoaptă. Brusc realiză că tiara regală este încă pe capul ei.

Îngrijorată, o așeză mai bine pe cap, își scoase masca și mantia care o incomodau și uitând de tiară, așteptă cu înfrigurare întoarcerea Marchizului.

Caterina tăcu câteva momente și reluă pe un ton scăzut:

- Speram... să nu mă găsiți... măcar câteva zile.

- Și ce ai fi făcut? Ai fi murit de foame și de sete,

remarcă Marchizul.

- Asta nu conta... pentru mine. Înțelegeți acum... de ce am făcut-o?

Marchizul tăcu o clipă.

- Apreciez pledoaria, dar, Caterina, trebuie să realizezi că eu n-am venit la Veneția de plăcere.

- Știu. Dar dacă Senatul nu a fost foarte afectat de ce le-ați spus, de ce vă mai îngrijorează părerea lor despre mine? întrebă ea.

- Pentru că aș putea provoca un incident internațional. Senatul se va plânge Guvernului Britanic și voi fi acuzat de trădare. Primul ministru are mare încredere în mine. Voi fi acuzat că am fost părtaș, ba chiar mai mult, am ajutat-o pe nepoata Dogelui să fugă de la un eveniment important.

- Sper că... nu mă duceți înapoi! spuse ea cu voce tremurândă.

- Inițial așa voiam. Dar m-am gândit la un plan.

Caterina îl privi tensionată.

- Nu mă pot întoarce acum, continuă el. Mă gândesc mai mult la mine, așa cum faci și tu. Te voi duce la Napoli, care nu e prea departe de noi, acum.

Avea un ton indiferent.

- Te voi preda Ambasadorului Veneției și de acolo te vei descurca. Îți voi lăsa suficienți bani care să-ți asigure independența, o bună bucată de vreme. Nu va trebui să duci grija zilei de mâine, spuse Marchizul.

- Ați găsit o soluție politică bună, concluzionă Caterina tăios.

- Ce vrei să spui?

- E o concesie aparentă. Nu vă afectează în nici un fel obiectivul. Adică până la urmă, tot vă debarasaţi de mine. E adevărat că într-un mod mai delicat, prin care vă liniştiţi şi conştiinţa.

Marchizul îşi ridică privirea. Caterina părea fragilă şi atât de feminină. Îl surprinse felul în care vorbise. Nu se aştepta de la ea la una ca asta. Era doar o fetiţă şi gândea ca un bărbat matur.

Deodată Caterina se ridică în picioare şi se aruncă în genunchi în faţa Marchizului.

- Vă rog... vă implor... luaţi-mă în Anglia cu dumneavoastră! spuse ea cu patimă. Am rude acolo .. rude care vor avea grijă de mine... Nu vă voi deranja! Nu voi ieşi din cabina mea, vă promit... Şi dacă vreti, puteţi ordona echipajului să nu sufle o vorbă de prezenta mea aici! Nimeni nu va afla că m-aţi ajutat!

Îl prinse înfrigurată de mâini.

- Vă rog... vă rog mult... nu mă lăsaţi! În Anglia am de unde să fac rost de bani. Nu am nevoie de ajutorul dumneavoastră. Mă voi duce direct la rudele mele, care vă asigur că abia aşteaptă să mă vadă. Mă voi descurca singură acolo! încercă din toate puterile să-l înduplece Caterina pe Marchizul care părea ferm în decizia lui.

- Şi de ce nu te-au luat rudele tale de la început? întrebă el suspicios.

Caterina ezită căutându-şi cuvintele.

- Nu sunt tocmai ... bogate... rudele mele. Nu voiam să fiu o... povară. Ştiam că mă doresc... dar nu

mă puteau... întreține. Și voiam să-mi cunosc familia... din partea tatei. Cum au aflat că... am rămas orfană... au și trimis după mine. Eram într-un fel... responsabilitatea lor. Și... eu știu? Poate că se simțeau... și un pic vinovați.

- Înțeleg, spuse Marchizul.

- Mă veți lua... în Anglia?

Marchizul părea convins, dar după expresia feței, se gândea încă la consecințe și analiza înțelepciunea deciziei. Căuta o soluție prin care toată lumea să fie mulțumită. Si voia să nu fie implicat prea mult în acest scandal.

- Vă jur pe ce am mai sfânt... că nimeni nu va afla! Nu voi spune nimănui că vă cunosc! Nimeni nu va ști adevărul! Va fi secretul nostru! Știu că femeile vă irită. Voi încerca să nu vă deranjez câtuși de puțin! Nici nu-mi veți simți prezența, pledă ea cu ardoare.

- Chiar că mă exasperezi! spuse Marchizul. Nici nu știu cum să te mai iau! Cred că e cea mai dificilă situație în care am fost pus vreodată.

Se eliberă din strânsoarea Caterinei și se ridică în picioare.

Se uita la ea în jos, cum îl privea rugător. Marchizul se plimbă un timp nervos și se așeză în cel mai depărtat colț al camerei, evitându-i privirea.

- Trebuia să mă lăsați... să mă... înec. De ce nu m-ați lăsat să mor? Ar fi rezolvat problema... pentru amândoi, spuse ea suspinând.

- Ești isterică și patetică. Nu știi decât să faci pe nebuna. Te credeam o fată rațională! Știai bine că vei

fi salvată, spuse el aspru.

Văzu o urmă de durere în ochii Caterinei și fața ei păli și mai tare.

Marchizul se întrebă cum reușea fata asta să-l facă să se simtă așa. Parcă lovise o creatură fără apărare.

Era atât de copilărească privirea ei. Fața palidă și prelungă, ochii atât de albaștri scăldați într-o umbră de lacrimi și buzele acelea atât de dulci tremurând, îl tulburau. Marchizul avusese de-a face doar cu femeie experimentate, care puteau să aibă grijă de ele singure. Nu știa cum să facă față acestei situații. Se simțea vulnerabil la durerea ei. Știa că nu o putea refuza.

- Dumnezeule Mare! Toate femeile sunt la fel! Voi ne băgați în mormânt! Ne exasperați! Voi scoateți bărbații din minți! exclamă el în cele din urmă.

- Îmi pare... rău, Doamne, ce mă fac? Îmi pare atât de rău! Vă rog din tot sufletul... murmură Caterina și lacrimi mari îi alunecară de-a lungul obrajilor.

Marchizul o privi cu furie amestecată cu milă. Îl încercau tot felul de sentimente contradictorii. Nu mai știa cum să reacționeze.

- La naiba! Acuma plângi! Mai ai vreun truc prin care să mă convingi? izbucni el furios.

Capitolul 5

Furia Marchizului o făcu pe Caterina să izbucnească într-un plâns nestăvilit. Ridicându-se repede în picioare, fugi din salon.

Marchizul schiță un gest de a se duce după ea. Un moment se temu de vreo nouă acțiune nesăbuită de-a Caterinei. Dacă îi trecea prin cap să se arunce din nou în mare?

În clipa următoare, Marchizul o auzi cum se îndreaptă spre cabina ei și închise ușa.

Se simți rușinat de gândurile lui. Caterina era foarte tânără, dar în același timp, suficient de deșteaptă ca să realizeze că nu asta era soluția.

Marchizul avea mustrări de conștiință. Își aminti că el însuși o întrebase la Carnaval dacă o poate ajuta cu ceva.

Acum regreta amarnic gestul lui negândit. Oricum,

o spusese de formă. Nici nu-i trecuse prin cap la ce se înhamă.

Caterina interpretase greșit întrebarea lui. O luase de bună și acum profita de bunătatea lui.

- E penibilă situația în care sunt pus, își spuse Marchizul cu voce tare.

Ca nepoată a Dogelui, avea asigurată o poziție socială bună în Veneția. Chiar dacă repecusiunile acțiunilor tatălui său se răsfrângeau și asupra ei. Chiar dacă Marchizul reușise s-o sperie puțin, pe viitor, Caterina va ști cum să reacționeze în fața soțului ei.

Realiză că până și el se revoltase la ideea acestei căsătorii nedrepte. O fată așa de frumoasă și de inteligentă cum era Caterina, să fie forțată să ia de bărbat un bătrân atât de scârbos ca Marchese Soranzo!

Privind retrospectiv, Marchizul își dădu seama că rareori avusese de-a face cu tinere precum Caterina. Puritatea și inocența nu era domeniul lui forte.

Toate femeile cu care filtrase și care fuseseră doritoare să-și ofere nurii, erau sofisticate, stăpâne pe ele și suficient de versate.

Marchizul se strădui să-și amintească vreo fetișcană cu care mai avusese de-a face, dar nu reuși. Era pentru prima oară când devenise atât de intim cu o „mucoasă", cum obișnuiau să le numească contemporanii lui pe tinerele fete inocente.

Se hotărî că trebuia cu orice preț să scape de Caterina. Cu cât mai repede, cu atât mai bine.

Cu un vânt bun, curând ajungeau la Napoli. Marchizul intenționa să se oprească la Messina, dar după câte știa, acolo nu exista o Ambasadă a Veneției, căreia s-o încredințeze pe Caterina.

Voia să-i dea fetei o sumă considerabilă de bani, care să-i asigure independența o bună bucată de vreme.

Dacă fata va reuși să evadeze în drum spre Veneția, asta nu mai era treaba lui. El putea să rămână cu conștiința împăcată că și-a făcut datoria.

Dar spera să nu se întâmple totuși asta. Avea sentimentul neplăcut că fata avea un ceva care-l afecta, pe care cu greu il va putea uita.

In camera ei, Caterina plângea cu capul în pernă, de mama focului.

Se opri puțin să mai respire și se întrebă de ce era atât de devastată de furia pe care Marchizul și-o revărsase asupra ei. Se așteptase la asta. Astă-noapte, pe când stătea ascunsă în dulap, se gândise că Marchizul va fi foarte furios pe ea și își va vărsa nervii într-un fel.

Era suficient de deșteaptă ca să realizeze că dispariția ei va provoca un mare scandal. Incidentul era mult amplificat de faptul că fugise din țară și alesese iahtul Marchizului.

Marchizul era o figură socială de mare importanță. Venise special trimis de primul ministru al Marii Britanii, cu probleme politice majore.

Crezuse în el din primul moment. Prima oară îl văzuse pe iahtul lui, pe Gran Canale, și bunicul ei îi

spusese cine este si cu ce treburi venise.

În momentul acela se aflau în palatul mătușii sale, sora bunicului.

Mătușa sa era o doamnă în vârstă cu o limbă ascuțită, de care se temeau mulți politicieni. Ea era prima informată de orice scandal și nimic nu-i scăpa.

- E un mare nobil englez, îi spusese bunicul ei. Marchizul de Melford.

- E foarte chipeș, apreciase Caterina cu o voce întretăiată.

- Melford! exclamase mătușa. Cred că știu acest nume! Cred că e bărbatul cu care Zanetta Tamizzano s-a încurcat când a fost la Paris! Toată lumea a vorbit atunci de el. Zanetta fusese metresa ducelui de Orleans. Era un amant foarte important pentru poziția ei socială.

- Dar l-a preferat pe Marchiz! spusese Dogele zâmbindu-i ghiduș.

- S-a dus cu el și la Londra. Tot Parisul a râs la vremea aceea de el. Ducele nu fusese pus niciodată în situația asta. Nu se făcuse până atunci de râs cu nimic. A fost un deliciu! exclamase încântată mătușa.

- O mișcare nu prea diplomatică din partea Marchizului, remarcă Dogele.

- Nediplomatică, dar satisfăcătoare pentru el, completă mătușa.

Caterina nu mai adusese vorba de Marchiz după aceasta, dar, acum, zăcând în patul ei de pe iaht, cu fața răvășită de lacrimi, simți că acela a fost momentul declanșator când s-a îndrăgostit de frumosul și

misteriosul bărbat, care-i era și compatriot.

Atunci nu realizase că s-a îndrăgostit. Știa doar că ar da orice să-l vadă îndeaproape, să-l cunoască personal. Nu putea sta în palat, în timp ce-l știa distrându-se la Carnaval, alături de alte femei.

- Toți vor veni la Carnaval, in San Marco, își spusese ea dezamăgită.

Toată Veneția se distra, cu exceția tinerelor fete, închise în casă, de teamă să nu fie implicate în diverse scandaluri și incidente care s-ar fi putut produce.

Caterina își mituise doica să-i procure o mască și convenționala tabaro de dantelă, pe care femeile venețienești le puneau pe cap, să-și ascundă părul.

Strecurându-se nevăzute de nimeni printr-o ieșire dosnică, închiriaseră o gondolă, care le dusese pe partea opusă a Pieței San Marco.

Speriată de îndrăzneala ei, Caterina își făcuse loc prin mulțime, spre piață, pe niște străduțe lăturalnice.

Și dintr-o dată il văzuse. Marchizul stătea în mijlocul mulțimii de mascați.

Nu se înșelase. Înălțimea lui impresionantă, felul în care își ținea capul, lărgimea umerilor și a spatelui, îl făceau inconfundabil.

Se dusese lângă el și îl auzi vorbind cu Odette în engleză și îndoielile îi fură spulberate.

Mai târziu, când acesta o îmbrățișase în întuneric, simțindu-i buzele ferme sărutând-o cum nici nu-și imaginase vreodată că va fi sărutată, știu că s-a

îndrăgostit cu adevărat de el.

Îi adora tonul vocii, mâinile puternice, bărbia proeminentă şi buzele calde.

Era tot ce visase la un bărbat.

Pe vremea când părinţii ei trăiau, cunoscuse o mulţime de bărbaţi de toate soiurile şi din toate clasele sociale.

Câţiva chiar o curtaseră şi avusese ocazia de nenumărate ori să se sărute cu mulţi dintre ei.

Dar Caterina se ferea intotdeauna cu abilitate şi ei erau destul de inteligenţi să recunoască o respingere. Nu mai insistau, din bună creştere.

Ea însă, visa la bărbatul ideal, ca orice tânără. Aici sângele venețian îşi spunea cuvântul.

Când îl văzuse pe Marchiz pentru prima oară, ştiuse că pe el îl visase de fapt până atunci. Şi când o sărutase, simţise că se face una cu el. Asta era dragoste adevărată.

- Il iubesc, dar el nu trebuie să afle niciodată asta, pentru că mă consideră o copilă şi nu ştie cum să mai scape de mine, îşi zise ea.

Gândindu-se la asta, o nouă criză de plâns o răvăşi. Ştia că plângând, nu putea decât să-l înfurie mai tare pe Marchiz.

Era o fire puternică, dar noaptea nedormită, groaza gândului că ar putea fi forţată să se mărite cu un bătrân, de care îi era silă, teama de viitorul nesigur, îi slăbiseră nervii.

Se ridică şi îşi spălă ochii în micul bazin cu apă, din colţul camerei.

Bazinașul de argint era plin cu apă proaspătă. Caterina știa că puțină lume folosește apa proaspătă când se află într-o călătorie pe mare.

Se spălă minuțios, își aranjă părul, când auzi o bătaie în ușă.

- Avanti, spuse ea uitând că se afla pe un vas plin de englezi.

Deschise și îl văzu pe Marchiz în fața ușii. Îi adusese coronița și celelalte bijuterii.

Le puse cu grijă pe pat și închise ușa.

- Ți-am adus astea pentru că îți aparțin, Caterina. Îți voi arăta unde să le pui, să nu ți le găsească cineva. Trebuie să fii prudentă, o sfătui Marchizul.

Traversă camera și deschise o firidă secretă, abil construită.

- Să nu spui nimănui de existența ei. Nici măcar lui Hedley. Mă gândeam că vrei să le ții tu. Uite și cheița, îi spuse el.

Felul în care vorbea îi dădu de înțeles Caterinei că în felul acesta, Marchizul încerca să-și ceară scuze.

- Mulțumesc, spuse ea.

- Masa de prânz e gata într-o oră și jumătate. Eu mă duc pe punte. Te sfătuiesc să te odihnești un pic. Cel mai bine ar fi să tragi un pui de somn, dacă poți. Ai trecut prin multe în ultima vreme.

- Așa o să fac, răspunse Caterina.

Tăcu o clipă și avu senzația că Marchizul își căuta cuvintele.

- În șase zile vom ajunge la Napoli, spuse el în cele din urmă. Asta dacă avem vânt prielnic. Sper să nu

mai avem vreo discuție pe tema asta. Nu-ți face bine. Vom mai vorbi noi, când ajungem în port. De acord?

Caterina avea impresia că discuțiile îl deranjau mai mult pe el. Realiza și ea că certurile și discuțiile în contradictoriu nu făceau bine nimănui.

Dacă el hotărâse să o lase la Napoli, nu mai avea cum să-l convingă de contrariu. Nu mai putea risca să-l supere. Deja Marchizul făcuse o concesie. Oricum se va bucura că va scăpa de ea, în final.

- Nu vom mai avea... discuții, îl liniști Caterina.

- Atunci, treci în pat și odihnește-te. Hedley te va anunța când e gata masa și vei avea timp să te aranjezi.

Marchizul ieși din cameră închizând ușa. Caterinei îi veni din nou în minte sărutul și se întrebă dacă va mai simți vreodată extazul acela îmbătător. Adormi în cele din urmă, cu gândul la dragostea ei secretă.

Caterina nu reuși să se trezească pentru masa de prânz și Marchizul mâncă singur.

Hedley bătuse la ușă și nu primise nici un răspuns. Deschisese ușa ușor și aruncase o privire înăuntru.

- Domnișoara doarme adânc, M'Lord, îl informă Hedley pe Marchiz.

- Las-o să doarmă cât vrea. Întâmplările dramatice epuizează pe oricine. Un somn bun o va liniști.

- Paznicul de noapte e foarte îngrijorat. Crede că a greșit și v-a supărat, M'Lord. Se întreabă cum de a putut s-o confunde pe domnișoara Caterina cu doamna Odette, îi comunică Hedley.

- E o greșeală involuntară. Domnișoara era

mascată, îi spuse Marchizul. Transmite-i paznicului să uite acest incident și să nu se mai frământe degeaba.

- Vă va fi recunoscător, M'Lord, spuse Hedley respectuos.

Marchizul își termină masa și se retrase în cabina lui, să-și termine raportul pentru domnul Pitt.

Nu se ridică de la birou până târziu, prins de vâltoarea relatării. Când termină, realiză că era timpul să se schimbe pentru cină.

Indiferent că cina singur sau nu, Marchizul avea mania de a se găti pentru masă, impecabil.

Se îmbăie și își puse o haină de catifea croită după ultima modă, dar foarte sobră. Arăta ca un gentleman perfect.

Cravata avea un nod elaborat și un smarald, în care era încrustate inițialele lui, strălucea la micul buzunar de la pieptul hainei.

Caterina îl aștepta în salon. Se ridică respectuoasă când el își făcu apariția.

Marchizul observă cu o sclipire de umor în ochii lui cenușii că tânăra domnișoară alesese pentru seara aceea o rochie de-a Odettei, pe care el plătise o sumă considerabilă de bani, cu ceva timp în urmă.

Rochia din satin și tul verde-pal îi accentua Caterinei talia fină și corsajul îi punea în valoare pieptul mic.

Avea umerii goi și contrastau frumos cu ochii ei albaștri. Culoarea aceea verde îi făcea părul să pară mai roșu și mai strălucitor.

- Te-ai odihnit suficient? întrebă Marchizul cu o voce joasă.

- Îmi pare rău că am dormit atâta, răspunse Caterina rușinată.

- Nu trebuie să te simți prost. Ai făcut bine. Sper că te-a ajutat să-ți revii.

Stăteau unul lângă altul pe sofa. Marchizul bea coniac dintr-un pahar de cristal. Caterina refuză să se atingă de vreo băutură.

- Arăți foarte bine, spuse Marchizul privindu-i coafura sofisticată, de ultimă modă, care probabil îi luase ceva timp Caterinei să o realizeze.

- Sper că nu vă deranjează că mi-am permis să iau o rochie din cabina mea. Am auzit-o pe doamna aceea care a plecat, că nu le mai folosește și că puteți să le aruncați, spuse Caterina încurcată.

- Mă bucur că îți folosesc ție, replică Marchizul.

Caterina râse.

- Chiar că-mi folosesc. Valetul era disperat. Singura rochie pe care o aveam nu mai e bună de nimic după plonjeul meu de mai devreme.

- Plonjeu! se miră Marchizul. Cine te-a învățat expresia asta?

- Când am venit la Veneția, erau foarte mulți copii la bordul vasului meu. Mi-au îmbogățit vocabularul considerabil, spuse ea râzând.

- În timp ce mi-ai povestit viața ta, m-am gândit că ai într-adevăr un vocabular bogat. Te-ai gândit vreodată că ai putea scrie romane?

- Chiar am scris câteva poeme, se confesă

Caterina.

- Ar trebui să te preocupe lucrul ăsta în continuare. Nu lăsa să se risipească un astfel de talent. Cine știe? Poate într-o bună zi, memoriile tale vor prezenta interes. Poate vei ajunge celebră, sugeră Marchizul.

- Memoriile dumneavoastră cred că sunt mult mai interesante. Ar putea concura cu cele ale lui Cassanova, spuse Caterina mușcător.

Marchizul o privi cu interes.

- De unde știi tu de domnul ăsta, Cassanova? întrebă el curios.

Caterina zâmbi.

- Cartea lui a circulat prin Veneția încă de acum zece ani. Toată lumea a avut ocazia s-o citească. Doica mea avea o copie și cum de mult mi-o promisese, mi-a împrumutat-o și mie.

- Nu este o carte pentru fete de vârsta ta, o mustră Marchizul.

Era șocat, dar în ochi îi strălucea o urmă de amuzament.

- Cred că el doar a scris ceea ce venețienii bârfesc zi de zi fără să-și pună această problemă de morală, constată Caterina pe bună dreptate.

Marchizul voia să mai adauge ceva, dar în momentul acela intră Hedley cu cina. Puse pe o masă mâncarea și aprinse niște lumânări în sfeșnice de argint. Turnă vin roșu în pahare de cristal cu inițialele Marchizului și se retrase.

- Duceți o viață luxoasă, My Lord, remarcă ea

privind bucatele exotice și tacâmurile de argint.

- Și de ce nu? Crezi că e o virtute să te privezi de plăcerile mărunte care dau savoare vieții? Dacă voi fi nevoit, voi îndura și ascentismul. Dar până una-alta, vreau să mă bucur de un trai luxos.

- E practic, într-adevăr. Dar mă întreb cum ați reacționa dacă ați fi nevoit să trăiți în mijlocul Saharei sau ați naufragia pe o insulă nelocuită din Pacific?

- E fantastic ce spui tu. Dar te gândești că aș fi singur, sau că aș avea o companie?

- Să spunem că ați avea o companie, conveni Caterina.

- Ar fi greu să-mi găsesc o companie, în cazul ăsta, replică Marchizul.

- Într-adevăr. Cred că ar lua-o la goană imediat, confirmă Caterina.

- Nu aș suporta plângeri din partea celui care ar putea să mă însoțească. Dacă a ales să vină cu mine, să suportul totul așa cum o fac și eu. Cum se spune, la bine și la rău, zise Marchizul gândindu-se la Odette.

- Cred că persoana care v-ar însoți ar descoperi multe lucruri despre dumneavoastră, spuse Caterina.

- Ce anume?

- Caracterul dumneavoastră adevărat. Tata îmi spunea că numai în situații extreme afli cu adevărat firea omului. În situațiile obișnuite te pot înșela aparențele.

În seara aceea, târziu, în loc să doarmă, Marchizul

se trezi cu gândul la ceea ce discutase cu Caterina.

Îl intrigau problemele puse de ea și îi stârneau interesul.

Nu-și amintea să fi avut vreo cină mai plăcută până atunci. Majoritatea femeilor preferau discuțiile despre dragoste și încercau să filtreze cu el, făcând tot posibilul să-și arate calitățile feminine.

Caterina purtase o discuție interesantă. Ideile și originalitatea ei nu numai că-l surprinseseră pe Marchiz, dar îl făcuseră să savureze cina, mai mult ca niciodată.

Un lucru îi era clar. Caterina moștenise inteligența bunicului și tatălui ei.

Inteligența ei, în loc să deranjeze, așa cum se întâmpla adesea cu femeile care aveau ceva mai mult de spus, nu făcea decât să-i îmbogățească și să-i accentueze calitățile fizice, oricum impresionante.

Marchizul nu simțise vreo pasiune devastatoare față de vreo femeie doar pentru frumusețea ei. O privea doar ca pe o pictură sau sculptură de calitate.

Frumusețea fizică era doar de suprafață. Femeile frumoase pe care le întâlnise nu făceau altceva decât să aștepte complimente.

„Caterina e altfel, e deosebită", își spuse el înainte să adoarmă.

Ziua următoare era frumoasă și însorită. Navigând pe marea Adriatică, se îndepărtară ușor de munții înalți ai Albaniei.

Marchizul își pierdu multă vreme pe punte și la un moment dat încetini iahtul ca să înoate puțin. Când

se duse în salon, o găsi pe Caterina absorbită de o carte pe care o citea cu interes.

- Nu vii și tu pe punte? o întrerupse el. Puțin aer proaspăt te va înviora.

- Mi-ar face mare plăcere. Dar nu vreau să vă deranjez, spuse ea.

- Hai cu mine să-ți arăt un loc ferit de vânt, o invită Marchizul.

O duse pe punte, pe un scaun așezat strategic. Admirară în liniște marea verde-azurie și calmă, și ascultară țipetele pescărușilor.

Era cu adevărat o fată liniștită. Marchizul se convinsese că nu-i va crea probleme. Petrecură o zi liniștită și spre seară se schimbară pentru cină.

Marchizul se trezi gândindu-se la cina precedentă.

Aprecia calmul Caterinei. Nu-i cerea nimic. Odette se aștepta să petreacă tot timpul cu ea, pe când Caterina se mulțumea să citească singură în salon.

Marchizul era deosebit de încântat de faptul că atunci când se hotăra să petreacă ceva timp cu ea, Caterina făcea tot ce-i stătea în putere să nu-l plictisească, să-i stârnească interesul și să-l amuze.

- E o domnișoară adorabilă, M'Lord, dacă îmi permiteți, remarcă Hedley în timp ce-i lega cravata.

- Cum ai ajuns la concluzia asta? întrebă Marchizul uimit.

- Are un fel de a fi foarte agreabil. Alți invitați de-ai dumneavoastră, nu dau nume, își dădeau aere și importanță, chiar dacă nu meritau. Calitatea adevărată și noblețea se cunosc de la o poștă,

M'Lord.

Pe Marchiz îl distrau filozofările lui Hedley.

- Şi domnişoara Caterina ţi se pare cu adevărat nobilă? întrebă el.

Evitase să-i spună lui Hedley numele întreg al Caterinei. Considera că este periculos să se afle cine este ea cu adevărat, provenienţa ei.

- Domnişoara Caterina este o adevărată lady, prin naştere şi prin comportament, M'Lord. Nu mă înşel niciodată când spun asta.

- Bineînţeles că nu te înşeli. Am încredere în flerul tău, Hedley.

- Vă mulţumesc mult, M'Lord, spuse Hedley cu demnitate.

Marchizul ştia că Hedley are perfectă dreptate. Caterina era cu adevărat o doamnă, şi prin comportament. Avea un fel frumos de a cere şi de a vorbi cu echipajul, care deşi nu era familiar, nu jignea pe nimeni, dimpotrivă.

Odette nu reuşise niciodată să înveţe acest lucru şi îl irita peste măsură felul în care se adresa servitorilor.

Marchizul se îmbrăcase deja şi era gata de cină. Realiză că era mult prea devreme. Se grăbise pentru că era nerăbdător să mai discute cu Caterina.

„Încep să cred că nu e prea plăcut să navighezi singur", îşi spuse el.

* * *

Ziua următoare ajunseră în sudul mării Adriatice.

Vremea părea ostilă, cerul era încărcat de nori grei și marea era agitată.

În cursul zilei vremea se înrăutăți. Marinarii se luptau din răsputeri cu valurile imense.

Marchizul coborî îngrijorat la cină.

În seara aceea sfeșnicele nu era aprinse și pe masă erau pahare speciale, cu fundul foarte plat, care nu se răsturnau și erau folosite doar când marea era deosebit de agitată, cum era cazul acum.

Caterina îi zâmbi și Marchizul spuse:

- Credeam că voi cina singur! Nu mă așteptam să-mi ții companie!

- Sunt o navigatoare bună, My Lord, îl asigură Caterina liniștită.

- Ești cu totul deosebită față de semenele tale, se miră Marchizul.

- Îmi place furtuna. Are ceva excitant și sălbatic. Ne alăturăm stihiilor în căutarea libertății. Vorbesc de acea eliberare a spiritului.

- Ce vrei să spui?

Se obișnuise cu comentariile Caterinei. Îi plăcea expresia serioasă din ochii ei albaștri și fruntea înaltă și albă, încruntată în căutarea cuvintelor potrivite.

Vorbiră multă vreme, uitând de furtună, și când terminară cina, se îndreptară clătinându-se și abia ținându-și echilibrul, spre cabinele lor.

- Sper să se mai calmeze marea până mâine, spuse Marchizul.

- Cred că deja s-a potolit vântul. Păcat că nu pot

spune același lucru și despre anumite persoane mai pompoase, spuse ea cu umor.

Marchizul intră în camera lui râzând și închise ușa după el spunându-și:

„Are umor fata! Puține femei se pot lăuda cu asta. E o calitate importantă!"

Speranțele Marchizului se materializară în ziua următoare.

Vântul, deși puternic, se potolise și nu mai prezenta pericol. Căpitanul își revenise după spaima trasă noaptea trecută.

- Am fost deviați de la traseu. Ne-am abătut un pic spre dreapta, M'Lord, îl informă căpitanul. Nu am putut să fac mare lucru. M-am străduit doar să țin vasul pe linia de plutire. Oricum, a rezistat bine. Cred că multe ambarcațiuni au avut de suferit în urma furtunii de aseară. Vasul nostru e construit solid.

- Acum unde ne aflăm? întrebă Marchizul.

Căpitanul studie harta și constată că au fost duși în marea Ionică.

- Trebuie să refacem traseul, dacă vrem să mai mergem prin Messina la Napoli, constată Marchizul.

- E cam greu ce-mi cereți, M'Lord. Avem vânt puternic din față, explică el.

- Poate avem noroc și trecem și de asta, spuse Marchizul optimist.

- Trebuie să prind un moment prielnic să întorc vasul. Ar fi mult mai ușor dacă, în loc s-o luăm prin Messina, am alege traseul prin Malta și Sicilia, sugeră

căpitanul.

- Nu sunt prea încântat să trec pe lângă Malta, spuse Marchizul încet.

Îi era greu să-i explice Maestrului Ordinului Sfântului Ion prezența Caterinei.

- Mă mai gândesc. Să mă anunți când te întorci spre vest, ca să căutăm și alte variante, zise Marchizul.

După-amiază, târziu, vântul din nord nu se potoli și căpitanul nu reuși să întoarcă corabia pe ruta obișnuită.

Caterina veni pe punte purtând o capă de lână fină de-a Odettei.

Marchizul recunoscu haina pe care o cumpărase personal, pentru că se potrivea de minune părului negru al dansatoarei. Caterinei îi venea însă și mai bine.

„Arată ca o sfântă din mozaicurile bizantine", își spuse Marchizul privind-o pe Caterina, cu buclele aurii răvășite de vânt, pe fața îndreptată spre cer.

Marchizul se duse s-o întâmpine.

- Spre seară, cred că vom putea face manevra de întoarcere. Văd că vântul se potolește ușor-ușor, îi spuse Caterina.

- Sper că ai dreptate, răspunse Marchizul. Oricum, ne-am abătut serios de la rută și vom întârzia.

Un zâmbet larg se întipări pe fața Caterinei. Marchizul realiză că pentru ea nu conta asta, ba chiar o bucura. Cu cât întârziau mai mult, cu atât era mai fericită.

Caterina nu mai adăugă nimic, dar privind spre orizont scoase un strigăt:

- Văd o corabie!

- Așa e, ai dreptate! confirmă Marchizul.

O corabie enormă se contura la orizont.

Marchizul o lăsă pe Caterina singură și se duse să vorbească cu căpitanul.

- Căpitane, văd o corabie, îi spuse el.

- Am văzut-o, spuse căpitanul ușor neliniștit.

Își puse telescopul la ochi.

- Este o goeletă mare. Mult mai mare ca vasul nostru. E prea departe ca să-i văd steagul, M'Lord.

- Ai ceva dubii, căpitane?

- Sigur că da, M'Lord. Și nu-mi place deloc cum arată, spuse căpitanul.

- Sper că ne temem noi prea tare, spuse liniștitor Marchizul.

Se întoarse la Caterina.

- Se pare că ne apropiem din ce în ce mai mult de corabie, remarcă ea.

- Sau corabia de noi, comentă Marchizul. Căpitanul e cam îngrijorat.

- Îngrijorat?

Marchizul nu răspunse.

- Nu credeți că... e un vas barbar... de pirați? întrebă Caterina vizibil speriată.

Marchizul o privi atent.

- Nu, nu! Liniștește-te! Sigur că nu, încercă el s-o calmeze.

Dar era ceva în tonul lui care o făcu pe Caterina

să-l privească intens.

- Am auzit multe lucruri despre pirați, când am venit la Veneția, explică ea. Pasagerii numai despre grozăviile lor povesteau. Sper că exagerau.

- Nu trebuie să iei de bun tot ce auzi, îi spuse el. Puterea lor a slăbit mult față de secolul trecut. Europenii au dus tratative îndelungate cu ei și i-au gonit din marea Mediterană, explică Marchizul.

- Am auzit că pirații au încălcat convențiile și capturează vasele creștine, le prăduiesc și iau echipajul prizonier, îi spuse ea dovedindu-se bine informată. Sper că nu ni se va întâmpla și nouă la fel.

Marchizul remarcă tremuratul de spaimă din vocea Caterinei.

- Nu te speria. Mie, personal, nu mi se pare că această corabie ar avea ceva neprietenos în ea. Trebuie să fie un vas comercial.

- Nu putem totuși să fim precauți și să fugim din calea lor? întrebă ea plină de spaimă.

În acel moment, Marchizul simți că nu mai poate face față situației.

- Exact asta încercăm să facem acum, răspunse el tăios și se duse să mai discute cu căpitanul alte detalii.

Capitolul 6

Căpitanul schimbă brusc direcţia iahtului şi Caterina speră că necunoscuta corabie îşi va continua drumul spre nord.

Observă că în scurt timp, corabia se întoarse şi începu să-i urmărească.

Marchizul veni la ea.

- Du-te în cabina ta, ia-ţi bijuteriile şi ascunde-le în altă parte. Lasă acolo doar tiara, o sfătui el cu voce joasă.

Avea un ton înspăimântător. Şi fără să mai crâcnească, Caterina fugi să-i îndeplinească ordinul.

Îşi ţinea cheiţa de aur de la firidă în faldurile rochiei. Deschise uşiţa în grabă şi văzu că totul era aşa cum lăsase. Tiara era înfăşurată într-o cămaşă diafană de noapte de-a Odette, ca s-o protejeze de eventualele lovituri. Inelul, perlele şi brăţara stătea

împrăștiate lângă coroniță. Le luă repede și le vârî în corsaj. Altă ascunzătoare nu-i venea în minte. Era destul de incomod. Dar trebuia să le pună undeva. Dacă Marchizul îi spusese că e așa de important, însemna că treaba era serioasă.

Închise cu grijă firida și se duse repede pe punte.

Observă cu ușurință că goeleta avea arborată steagul Danemarcei.

Nu avea prea mulți marinari pe punte. Majoritatea erau pe frânghii, încercând să coboare pânzele.

Văzu că Marchizul era încă neliniștit și căpitanul se tot uita pe telescop. Corabia se apropia din ce în ce mai tare și dintr-o dată, steagul danez fu coborât.

În același timp, se ridicară steaguri divers colorate, cu stele, săbii încrucișate și alte blazoane.

În momentul următor apăru brusc un număr impresionant de soldați, cu muschetele îndreptate spre iahtul lor. Vasul inamic avea foarte multe tunuri.

Auzi din ce în ce mai tare strigăte venind de pe corabie: „Meno pero, meno pero". Caterina știa ce înseamnă: „Predați-vă, câinilor". Era strigătul tradițional al piraților, când capturau un vas.

Caterina nici nu țipă și nici nu se mișcă. Stătea lângă Marchiz, paralizată. Evenimentele ce se desfășurau în fața ei era ireale, de coșmar.

Îl auzi pe Marchiz spunând:

- Trebuie să ne predăm. Nu vă împotriviți. Sunt prea mulți. Vă jur că vom scăpa.

Un murmur de recunoștință străbătu echipajul.

Caterina observă că. pe măsură ce își ridicau mâinile, pe fata lor se citea neputința, disperarea și dorința de răzbunare.

Marinari. cu turbane și eșarfe legate pe cap. intinseră punți din scânduri și un număr mare de soldați sări în iahtul lor.

Printre ei, Caterina îl recunoscu pe șeful lor. Era șeful corsarilor, Marele Iencier, care-i aproviziona pe toți pirații din toate mările, cu arme. Avea un caftan lung, un turban mov și purta o sabie la șold.

Se părea că Marchizul îl recunoscuse, deoarece i se adresă în franceză:

- Suntem englezi, domnule, și am încheiat un tratat cu domniile voastre.

- Contract! Valabil pentru vasele care transportă marfă! Dacă nu greșesc, ăsta e un iaht personal, spuse Marele Ienicer.

- E adevărat, dar în orice caz, consider că ați atentat la libertatea noastră de a naviga liber pe Mediterana, pledă Marchizul ferm.

- Nu aveți nici un drept. Considerați-vă prizonierii noștri, conchise Ienicerul.

Caterina scăpă un murmur îngrozit și Marchizul continuă:

- Sunt nobil, Marchizul de Melford, și sunt deosebit de bogat.

Ienicerul zâmbi și replică:

- E neobișnuit pentru cineva, în poziția dumneavoastră, să declare că este bogat.

- Asta este adevărul. Sunt dispus să plătesc orice

sumă pentru mine, soția mea și întreg echipajul, dacă promiteți că nu ne molestați.

Ienicerul tăcu. Marchizul îi șopti Caterinei.

- Există o firidă asemănătoare cu a ta, în camera mea; du-te acolo, deschide-o și ia jumătate din banii pe care-i găsești și ascunde-i în altă parte. Vezi să nu te observe nimeni.

Ienicerul stătea nemișcat, cu o privire lacomă.

- Și de ce îmi oferiți toate astea, domnule? întrebă el suspicios.

- În schimb, vă cer ca eu și soția mea să circulăm liberi, în vasul nostru, indiferent unde vreți să ne duceți.

Ienicerul o privi o clipă pe Caterina și zise:

- Sunteți inteligent. Îmi place. Accept, dar trebuie să ne grăbim.

Întorcându-se spre un marinar care părea mâna lui dreaptă, îi spuse:

- Mă duc până la cabinele lor. Nu-i lăsa pe prizonieri să coboare până nu spun eu.

Ienicerul îi urmă pe Marchiz și pe Caterina.

Ajunși în cabina Marchizului, acesta scoase cheița de aur și deschise firida.

Caterina văzu o grămadă de bani de aur și Ienicerul își înfundă repede buzunarele cu ei.

- Puteți s-o închideți la loc, spuse el tăios. Când căpitanul vă va cere să-i arătați ascunzătoarea, împotriviți-vă puțin.

- Așa voi face. Dar îmi dați cuvântul că eu și soția mea vom călători la bordul iahtului nostru, până

ajungem în primul port?

- Se aranjează! Dar veți fi păziți. Nu pot scăpa o asemenea răscumpărare.

Ieșind din cabină și îndreptându-se spre punte, Ienicerul începu să strige în gura mare:

- Recompensă, mare recompensă, suntem bogați. Ăștia doi rămân pe iaht.

Caterina se întoarse spre Marchiz și vorbi pentru prima oară:

- Nu vor... vătăma?

- Nu, fizic, nu! Suntem mai de preț nevătămați. Dar nu e o plăcere să fii prizonier al piraților.

- Cât... ne vor ține... prizonieri?

Înainte ca Marchizul să poată răspunde, pirații începură să facă un zgomot infernal.

Bărbați fioroși cu cuțite în mâini, tăbărâră pe iaht, devastând totul în calea lor.

Caterina se trase mai aproape de Marchiz.

- Stai liniștită. În cabina mea nu vor intra. Aparține de drept căpitanului lor.

Caterina îi văzu pe pirați cum intră în cabina ei și ies încărcați de rochii de-ale Odettei, covoare și chiar piese de mobilier.

Strigau, zbierau și râdeau ca niște nebuni. Îi văzu cum intră în salon și încep să care și de acolo diverse lucruri de valoare.

Deodată, apăru un bărbat turc, mai fioros ca toți, care părea a fi căpitanul.

- Ienicerul mi-a spus că ești nobil, ha? întrebă el cu o voce răgușită.

Vorbea o franceză stricată.

- Aşa este, răspunse Marchizul.

- Şi că eşti foarte bogat.

- Sunt.

- Trebuie să luăm ceva bănet pe tine.

- Poate fi aranjată o răscumpărare, spuse Marchizul calm, de parcă s-ar fi târguit pe o piesă de mobilier.

- Aşa este! Şi tot ce e în cabina asta îmi aparţine, inclusiv ce ai ascuns prin firide.

- După câte ştiu din Coran, jumătate se duce la Allah!

Căpitanul piraţilor se uită urât la el.

- Asta e treaba mea! Ai de gând să-mi arăţi ascunzătorile, sau trebuie să te torturez pentru asta?

- Nu e necesar. Dar nu vreau ca cineva precum beiul, să fie păgubit cu vreo sumă de bani.

Căpitanul îl privi tăios pe Marchiz. Pentru un creştin era destul de bine informat de regulile jafurilor barbare.

Trecând peste asta, căpitanul strigă nervos.

- Mai întâi îţi vreau ceasul!

Marchizul îşi scoase ceasul de aur din buzunarul de la piept şi scăpă ca din greşeală cheiţa de aur. Caterina putea să jure că o făcuse intenţionat.

- Ce e asta?

Marchizul o ridică încet.

- Arată-mi unde-ţi ţii banii, câine!

Fără nici o vorboă, Marchizul se duse spre firidă, deschise uşiţa şi-l lăsă pe căpitan să ia ce pofteşte.

Ca și Ienicerul, căpitanul își umplu mai întâi, în grabă, buzunarele.

- Dă-mi și inelul și tot ce mai ai prin buzunare!

Marchizul își dădu liniștit inelul jos și își goli buzunarele de câteva monede de aur.

- Asta e tot ce am, conchise Marchizul.

Caterina se sperie la gândul că va insita să-l percheziționeze pe Marchiz.

Căpitanul aruncă o privire prin cameră.

- Toate astea sunt ale mele! spuse el tare. Simțea că pierduse bătălia nervilor și striga din ce în ce mai tare, ca să-și afirme autoritatea.

Marchizul nu-i răspunse și în momentul următor, apăru Ienicerul.

- Aceștia doi valoarează mult. M-am gândit să-i transportăm în propriul iaht. Vor fi mai în siguranță. Bineînțeles că îi vom păzi să nu se arunce pe hublouri, spuse el ca și cum i-ar fi venit ideea pe loc.

- Bine. Așa să faci! Eu am luat totul de aici, spuse căpitanul.

- Avea bani mulți? întrebă Ienicerul pe un ton dezinteresat.

- Nu prea mulți. Oamenii ca el au bonuri de bancă. Nouă nu ne sunt de folos.

- Într-adevăr, răspunse Ienicerul fals dezamăgit.

Căpitanul se îndreptă de ei și Ienicerul le spuse:

- Până mâine nu avem cum să ajungem în Tunisia. Să nu părăsiți cabina. Veți fi bine păziți.

- Dar dacă vrem să folosim baia?

- Baia? Aveți baie? Asta e ceva nou!

Traversă cabina și deschise ușa. Aruncă o privire înăuntru și izbucni în râs.

- Englezii au fost mereu obsedați de curățenie. De asta sunt așa sleiți de puteri.

Râzând în continuare, părăsi cabina și se întoarse câteva momente mai târziu, cu un soldat cu care vorbea în arabă.

Caterina nu înțelese o vorbă. Dar își dădu seama după felul în care acesta aprobase că îi dăduse ordine să-l păzească cu strășnicie.

Când Ienicerul plecă, soldatul îi privi cu niște ochi care o înspăimântară pe Caterina.

Se așeză turcește pe podea și începu să fumeze o pipă lungă.

- Nu cred că ne va face ceva, spuse Marchizul.

- Va sta aici tot timpul? întrebă Caterina.

- Suntem norocoși că stăm aici. Prizonierii de pe vasele de pirați sunt înghesuiți în cabine strâmte, pe jumătate dezbrăcați, și mulți mor de sete și de căldură și puricii îi mănâncă de vii, o informă Marchizul.

- Dezbrăcați? Pirații le iau până și hainele? întrebă Caterina îngrozită.

- Le iau tot ce au pe ei! Uneori îi întorc cu capul în jos și-i scutură de eventualele monezi înghițite.

- Ce atrocități!

- Așa sunt pirații barbari! spuse el cu ură și dezgust. Nu știu decât să omoare, să tortureze, să distrugă. Și în loc să lupte împotriva lor, țări ca Anglia, Olanda, Franța îi plătesc și ei trăiesc în

continuare liberi și își fac de cap!

- Și nimeni nu-i înfruntă?

- Ordinul Sfântului Ioan din Malta le mai rezistă. Dar nu-i pot doborî definitiv, singuri, fără alte ajutoare.

- Deci nimeni nu ne va elibera?

- Doar banii, spuse Marchizul.

Pe punte se auzeau semne de activitate intensă. Oamenii alergau care-ncotro. Dintr-o dată, cu o smucitură violentă, iahtul începu să se miște.

Caterina stătea pe pat.

- Unde ne duc? întrebă Caterina.

- În Tunis. Și echipajul va fi vândut la târgul de sclavi, îi spuse Marchizul.

- Sclavi?

- Sunt sute și mii de sclavi creștini în mâinile barbarilor, o informă el.

- Și... cu noi... ce se va întâmpla?

- Sper că lucrurile s-au mai îndreptat, spuse Marchizul încet, căutându-și cuvintele. Știu că în Algeria, Tunis și Tripoli sunt trimiși consuli din diferite țări din Europa.

- Și acești consuli... au vreo putere?

- Destul de mică. L-am auzit acum un an, pe secretarul cu probleme externe vorbind despre asta. Se plângea cât de grea e sarcina consulilor și cât de umiliți sunt de bey și pașale. Barbarii ăștia nu știu cum să facă să mai stoarcă bani de la creștini.

- Prin răscumpărări?

- Da. Și bineînțeles, prin vânzarea corăbiilor și

cargourilor.

Caterina îl privea cu gravitate.

- Încearcă să-ți înfrângi teama, o sfătui Marchizul. Te voi proteja cum voi putea mai bine.

- De ce i-ați spus Ienicerului că... sunt soția dumneavoastră?

- Am motivele mele.

Caterina se aștepta la o explicație mai clară, dar Marchizul îi spuse:

- Majoritatea femeilor sunt bine tratate. Pirații respectă femeile și dacă nu o fac, riscă să fie pedepsiți aspru. De obicei sunt bătuți crunt la tălpi, cu funii ude. Ai văzut că nu te-au pus să le dai valorile tale.

- M-am mirat și eu. Ce păcat că n-ai apucat să-mi dai toți banii pe care-i aveai!

- Vom avea destui, dacă nu-ți vor lua bijuteriile. Sincer să fiu, nu credeam că voi ajunge vreodată în situația asta. Să fiu prizonier al piraților...

Caterina voia să-l întrebe cum de nu-și pusese întrebarea asta la venire. Dar se gândi că poate s-au ținut aproape de țărmul francez. Siguranța le fusese pusă în pericol din voință naturii, care-i deviase nepermis de mult de la traseu.

- Ienicerul a fost bun, spuse Caterina, recunoscătoare că se afla încă pe iaht.

- Din fericire era coruptibil.

- Pare mai stilat decât ceilalți, observă Caterina.

- Toți turcii vor să devină Ieniceri. Poziția asta le permite să se însoare cu fete din aristocrație. Au o

mare putere și dețin case mari, cu zeci de sclavi creștini.

- Cam cât au ei din pradă?

- Cam unu și jumătate la sută. De asta i-am și oferit bani. Un procent și jumătate se duce la Allah și din rest, jumătate aparține piraților care dețin corabia, și jumătate echipajului.

- Și cabina principală îi revine căpitanului!

- Exact! Majoritatea bunurilor materiale, însă, se împarte între pirați, care cum apucă. Și te trezești că dulapul, pe care ai dat o groază de bani, este vândut pe nimic, în cine știe ce colț al lumii.

- Din fericire, eu nu am mare lucru! exclamă Caterina fericită.

Marchizul nu-i răspunse. Se ridică în picioare și se duse să se uite pe hublou.

Deși vorbise foarte calm, Caterina remarcă faptul că Marchizul era profund tulburat. Era normal să fie așa. Era și el o ființă umană și viitorul nesigur îl speria.

Făcând un mare efort de voință, pentru că era mai speriată decât voia să admită, Caterina îl întrebă:

- Dacă tot stăm închiși în cabină douăzeci și patru de ore, ce părere aveți de un joc de cărți?

- Cărți? întrebă Marchizul, uimit de propunerea neașteptată.

- Nu ne folosește la nimic să stăm și să ne frământăm, gândindu-ne la ce se va întâmpla mâine. Am o mulțime de întrebări, dar prefer să mă gândesc la altceva.

Marchizul se holbă la ea nevenindu-i să creadă.

- Nu am întâlnit în viața mea o femeie atât de plină de neprevăzut! Cred că nu ești normală. Acum ar fi trebuit să plângi pe umărul meu!

- Asta îmi și vine să fac. Dar ar fi destul de jenant să nu mă abțin. Avem companie... spuse ea și aruncă o privire la soldatul care fuma o pipă urât mirositoare.

- Cred că ne vom îmbolnăvi de la miros, înainte să ajungem în Tunis, spuse Marchizul.

- Și eu zic la fel. Dar nu văd cum să-i spunem că nu e politicos să fumeze în fața unei doamne.

Marchizul izbucni în râs și se duse la birou să caute un pachet de cărți de joc.

- Știam sigur că am un pachet pe undeva...

Găsi într-adevăr unul.

- Am avut noroc că Hedley nu mi le-a dus în salon! Să nu-mi spui că știi să joci șah?

- Ba bine că nu!

- Mi-am cumpărat un set din Veneția!

Se duse la dulapul pictat și scoase un pachet frumos învelit în piele verde.

Când Marchizul deschise cutia, Caterina exclamă încântată:

- Vai, ce piese minunate!

- Le-am găsit într-un magazin și n-am putut să mă abțin să nu le cumpăr, îi explică el.

- Presupun că nu le-ați cumpărat pentru... vreuna din... prietenele dumneavoastră...

- Bineînțeles că nu, râse el. Le-am luat pentru un

politician. Un prieten de-al meu. Jucăm des șah împreună.

- Vă interesează politica?

- Foarte mult!

- Mă surprinde faptul că i-ați sfătuit pe venețieni să se înarmeze. Invazia Austriei de către Franța va afecta și Anglia, spuse Caterina.

- Și ce-i cu asta? întrebă Marchizul.

- Dacă va fi un război european, mai devreme sau mai târziu se va implica și Anglia. Și suntem la fel de nepregătiți ca și Veneția să facem față unui război.

Marchizul văzu pasiunea din ochii Caterinei și realiză că era trup și suflet pentru Anglia, țara ei iubită. Nu comentă și o lăsă să continue.

- Flota noastră trebuie pusă la punct. Avem o armată slabă și mică. Trebuie alocați mult mai mulți bani, pentru a o întări.

- De unde știi tu toate astea? o întrerupse el.

- Oamenii vorbesc numai despre asta. Am citit și eu ziare și am ascultat dezbaterile din Camera Comunelor.

- Mă uimești! Ai dreptate, trebuie să avem grijă și de noi, confirmă Marchizul.

- Și dumneavoastră, ce aveți de gând să faceți?

- În ce sens?

- Presupun că dețineți pământuri întinse. Fermierii nu vor face față în caz de război. Trebuie asigurată hrana soldaților, argumentă ea.

Marchizul era atât de fascinat de ceea ce spunea Caterina, încât uită de șah și se așeză lângă ea.

Discutară vreo două ore probleme politice și în final începură să joace șah.

Spre seară, li se făcu foame. Marchizul se gândi că trebuia să fie ora șapte.

- Au de gând să ne dea ceva de mâncare? întrebă Caterina.

- Nu am nici cea mai vagă ideea, răspunse Marchizul.

Cei de pază se schimbară. Acesta nou nu fuma pipe urât mirositoare, dar mestecа usturoi și avea prostul obicei de a scuipa tot timpul. Caterina voia să-i spună că acest lucru nu făcea mai frumos covorul, care de fapt era proprietatea căpitanului.

Aproape se întunecase, când un soldat le aduse două bucăți de pâine.

Le ținea cu niște mâini murdare și le aruncă pe podea spunându-le probabil celui ce-i păzea, că nu era pentru el.

Caterina le culese de pe jos si-i dădu o bucată Marchizului. Arătau tare dubios.

- E destul de neplăcut, dar nu avem încotro. Trebuie să mâncăm. Nu ne vom gândi ce mâini le-au adus și cine le-a copt.

- Sunt destul de înfometată ca să-mi mai pese. Nici nu mă gândesc ce cină ne-ar fi preparat bucătarul tău, dacă n-ar fi fost prizonier pe vasul piraților!

Marchizul tăcu și Caterina continuă:

- Putem să ne prefacem că mâncăm friptură cu smântână sau porumbei fripți, umpluți cu ficăței de pasăre.

- Vrei chiar să-mi faci poftă?

- Nu, vreau doar să înghițiți mai ușor pâinea asta acră, răspunse Caterina.

Se ridică și se duse la baie, de unde luă niște apă proaspătă.

Luă o cană și turnă puțin în două pahare.

- Champagne, My Lord, îi spuse ea întinzându-i paharul.

Marchizul îi zâmbi și spuse:

- Am sentimentul că va trece multă vreme până vom avea acest privilegiu. După cum știi, la musulmani alcoolul e interzis.

- Sper că apa nu e contaminată, spuse Caterina. Tata îmi spunea că apa din țările din este trebuie bine fiartă înainte de a fi băută.

- Cred că o cană nu contează, își exprimase speranța Marchizul. Dacă încep să mă gândesc, cred că voi fi fericit alături de tine în prizonierat. Ești total diferită de orice altă femeie pe care am cunoscut-o.

Caterina îl privi surprinsă de compliment și simți cum îi iau foc obrajii.

Marchizul deschise gura să mai adauge ceva, dar soldatul scuipă zgomotos și el se răzgândi brusc.

Sfârșind un nou joc de șah, pe măsură ce se întuneca din ce în ce mai tare, Marchizul îi spuse:

- Ar trebui să te întinzi un pic și să încerci să dormi. Sper că nu te vei simți jenată dacă vom împărți patul. Am un scaun, dar cred că e destul de incomod.

- Nu mă deranjează dacă dormiți cu mine! Și in

fond, nu mă pot dezbrăca. Avem o companie, spuse ea uitându-se la soldatul care scuipa de mama focului.

Spre deosebire de garda precedentă, acesta avea o privire obraznică cu care o țintuia des.

- Du-te și spală-te, îi spuse Marchizul. O să-mi dau și eu jos haina și o să-mi pun o cămașă de noapte. Trebuie să-mi scot și czimele.

- Bine zis, dar eu chiar că nu am ce să-mi pun pe mine, pentru somn.

Se duse în baie și se dezbrăcă pentru a se spăla un pic. Se îmbrăcă repede și se întoarse în cameră.

Se întunecase de-a binelea, dar îl văzu pe Marchiz îmbrăcat cu o cămașă de noapte.

Patul era deja făcut și Caterina se întinse lângă Marchiz. Se simțea foarte încordată.

- O să stăm pe întuneric toată noaptea? întrebă Caterina cu voce joasă.

Simțea în mod ciudat prezența soldatului în colțul camerei.

Deodată se auziră niște pași afară și cineva intră brusc în cameră, cu o lumânare aprinsă.

Paznicul luă lumânarea și o așeză în fața lui, pe podea.

Aceasta nu împrăștia prea multă lumină și umbrele se accentuau și mai tare. Caterina se simțea amenințată. Începuse să-i fie frică.

Marchizul era întins lângă ea.

- Ce ciudat! Stăm unul lângă altul, prizonieri ai celor mai temuți pirați din lume, și încă vorbim și ne

purtăm convențional, ca niște străini. Nu ne-a apropiat de loc această situație, își spuse Caterina.

Simți brusc nevoia să se întoarcă spre Marchiz și să se ghemuiască în brațele lui. Voia să fie protejată.

Își aminti cât de puternice erau brațele lui în noaptea aceea când o sărutase, la Carnaval. Amintirea sărutului îi dădu fiori de plăcere.

„A fost un impuls de moment. Făcea parte din spiritul Carnavalului", își spuse ea.

De atunci nu-și mai arătase în nici un fel interesul. Până acum nu păruse decât iritat și nervos și apoi, devenise bun și atent.

- Probabil că fără mască nu l-am mai atras, își spuse Caterina.

Nu o văzuse pe Odette. Îi auzise doar glasul, când stătea în dulap. Crease deja o imagine mentală a ei. O vedea înaltă, brunetă, picantă, seducătoare și sofisticată.

„De ce să mă placă pe mine?" se întrebă Caterina uitându-și brusc ochii albaștri și părul auriu.

Se întrebă cum arată Zanetta Tamizzano. Auzise vorbindu-se despre frumusețea ei și atracția pe care o exercita asupra bărbaților.

Marchizul fusese protectorul acesteia și Caterina își imaginase de ce Zanetta îl părăsise pe ducele d'Orleans pentru Marchiz. Era atât de atrăgător, frumos și seducător. Era cel mai interesant bărbat pe care-l cunoscuse ea vreodată. Și orice femeie și l-ar fi dorit.

„Îl iubesc", își spuse Caterina în întuneric,

conștientă de prezența lui atât de aproape de ea.

- Te iubesc, te iubesc, suspină ea în gând. Va îndura orice avea să se întâmple în Tunis dacă era cu el.

Îi va putea vorbi, îl va putea vedea și se va strădui din răsputeri să-l amuze și să-i păstreze interesul treaz.

Când în sugerase Marchizului să joace cărți, o făcuse special ca el să-și dea seama că numai ea era compania ideală în acea situație. Auzise că Odette îl plictisise, îl enervase și îl deranjase toată călătoria și ea se străduia să nu facă aceeași greșeală.

- Orice s-ar întâmpla, trebuie să fac față cu eroism evenimentelor, își spuse Caterina. Am auzit că mulți nobili au suferit torturi inimaginabile, fără să crâcnească. Mulți au murit cu demnitate. Niciodată un nobil adevărat nu și-a trădat și nu și-a negat credința! Trebuie să-mi păstrez sângele rece! Trebuie să fiu curajoasă!

Se ruga să aibă suficient curaj să facă asta și să nu-l dezamăgească pe Marchiz. Își repeta întruna că asta era singura ei șansă.

Își dorea cu disperare ca el s-o admire. Voia cu tot dinadinsul să-i stârnească interesul.

Simți brusc un fior pe șira spinării când își aminti toastul lui, cu un pahar de apă de la baie.

„Poate că totuși Marchizul mă place un pic", se gândi ea.

- Ți-e bine? Ce e cu tine? sparse Marchizul brusc tăcerea.

Caterina se sperie îngrozitor. Inima începu să-i bată într-un ritm nebun.

Până să apuce să răspundă, Marchizul o luă de mână.

- Nu pot să nu mă gândesc că a fost vina mea că eşti încă pe acest iaht şi înduri toate astea alături de mine! Nu pot să-mi iert nesăbuinţa! De ce oare te-am ascultat eu pe tine? Doamne, ce greşeală am făcut! spuse el.

- Vina dumneavoastră? întrebă Caterina uimită, încercând să-şi stăpânească tremurul vocii şi al mâinilor.

- Dacă te duceam de la bun început înapoi, la Veneţia... Ai fi fost în siguranţă acum. Ai fi stat cuminte în palatul bunicului tău, chiar dacă nu-ţi era pe plac. Măcar...

Caterina simţi cum inima i se umple de recunoştinţă. Îi venea să strige din toate puterile „te iubesc!". Dar se trezi că bălmăjeşte:

- Cred că... nu mă credeţi... dar mi-e... mult... mult mai bine aici, decât... Vă sunt recunoscătoare...

Capitolul 7

- Intrăm în port, anunță Marchizul privind prin hublou.

Caterina simți cum o străbate un fior de teamă.

Toată ziua se străduise să nu-i spună Marchizului cât de mult o înspăimânta gândul că odată și odată vor sosi în port și vor fi nevoiți să părăsească iahtul.

Acum, privind cabina familiară, recunoștea că în ciuda faptului că fuseseră supravegheați permanent, se simțise în siguranță.

Știa că Marchizul nu exagerase când îi povestise atrocitățile prin care treceau prizonierii piraților și era convinsă că echipajul iahtului trăise o noapte de coșmar. Și ăsta era doar începutul!

Marchizul o ferise de asta și făcuse un lucru deștept. Dar momentul acesta trecuse și abia acum ei trebuiau să facă cu adevărat față piraților.

Poveștile pe care le auzise despre Bangos, închisoarea piraților barbari, îi veniră în minte și brusc, Caterinei îi veni să țipe de groază.

Dar trebuia să fie curajoasă! Nu trebuia să-l dezamăgească pe Marchiz și să-l facă să regrete că o luase cu el în călătorie. Avusese atâta încredere în ea!

Nu dormiseră prea bine noaptea trecută. Caterina se duse să se spele și când se întoarse în cameră îl găsi pe Marchiz gata îmbrăcat.

Purta o cămașă albă, curată, cu monogramele lui brodate pe piept și nodul cravatei era la fel de frumos ca acela pe care i-l făcea Hedley.

Arăta ca și cum ar fi fost gata de o plimbare pe strada St. James, în drum spre Club.

În contrast cu el, Caterina era un pic șifonată și se vedea că dormise în hainele pe care le avea acum pe ea.

Rochia Odettei îi era largă. Dar ei îi convenea, deoarece bijuteriile de la piept, care de altfel o incomodau, umpleau perfect corsajul.

- În dimineața asta voi scrie numele întregului meu echipaj și descrierea lor amănunțită, ca la răscumpărare să nu mai pierdem timpul cu asta.

Se așeză la birou.

- Problema e că mulți dintre oamenii mei sunt meșteșugari buni și barbarii se vor bate pe ei să-i cumpere. Unii pot ajunge la sume exorbitante.

Scrise o listă întreagă și la sfârșit îi spuse Caterinei:

- Ține tu lista pentru mine.

Marchizul se ridică de la birou şi Caterina îşi dădu seama că îi cerea să ascundă lista printre celelalte valori.

Apoi se apucară să joace şah ca să-şi ţină mintea ocupată cu altceva.

Împărţeau cărţile si câteodată păreau că ezită pentru că le treceau prin minte fel de fel de gânduri. Îşi imaginau ce putea fi mai rău. Se întrebau cum se vor descurca în închisoarea tunisiană. Se gândeau când vor scăpa de acest coşmar.

Ajunseseră deja în port şi Caterina făcu un efort de voinţă să nu-i sară Marchizului în braţe, de frică.

Se gândea cu spaimă să nu fie despărţiţi. E adevărat că Marchizul le spusese că e soţia lui, dar îl vor crede? Dacă îi vor întemniţa în închisori diferite?

Caterina era palidă de frică. Marchizul se întoarse spre ea şi o luă în braţe.

- Eşti foarte curajoasă, Caterina! o linişti el şi ducându-i mâinile la buze, i le sărută cald.

Se înfioră la atingerea lui, dar se gândi că o face din bunătate.

Dintr-o dată se auziră nişte zgomote îngrozitoare. Piraţii trăgeau simultan, cu toate muschetele din dotare.

- Ce se petrece? întrebă Caterina înspăimântată.

- Stai liniştită. Asta este obiceiul piraţilor. Când ajung în port cu o pradă, îşi aruncă victoria trăgând cu muschetele.

Zgomotul se stinse încet, încet. Piraţii începură să strige ordine şi se făcu o hărmălaie de nedescris.

Caterina și Marchizul tăceau. Se părea că nu mai aveau ce să-și spună. Așteptau și se întrebau ce avea să urmeze.

Rămaseră mai multă vreme în cabină, păziți de garda care se schimba la câteva ore. Toți adoptau aceeași poziție confortabilă, pe jos, cu picioarele încrucișate.

Hărmălaia nu încetase.

Deodată, în cabină intră Ienicerul.

- Am venit să vă transportăm pe țărm, îi spuse el Marchizului în franceză.

- Suntem gata, replică el.

Pe neașteptate, căpitanul piraților năvăli în cabină.

- Nu plecați nicăieri, până nu văd dacă nu cumva mi-ați furat ceva! urlă el sinistru. Vreau să vă văd buzunarele! Dați-vă jos hainele!

Marchizul șovăi un moment, după care, cu mișcări domoale, îi dădu căpitanului haina lui albastră de catifea.

Uriașul o percheziționă cu mâinile lui murdare și o aruncă nemulțumit pe pat.

Văzând că nu mai are alte buzunare, îl privi cu dușmănie pe Marchiz.

- Gata? întrebă Ienicerul ironic.

- Cu câinii ăștia de creștini, nu poți ști niciodată, replică el încurcat.

- Doar a recunoscut că e foarte bogat... îi aminti Ienicerul.

- Bine, bine, mormăi căpitanul. Poți să-i duci de-aici!

Marchizul întinse mâna după haina aruncată pe pat, dar căpitanul îl opri.

- Las-o! spuse el și se întoarse spre Caterina pe neașteptate, smulgându-i cu violență pelerina de pe mână.

Fusese prea cald să și-o pună pe spate. Când căpitanul i-o smulsese, Caterina regretă că nu și-o pusese pe ea. Acum nu avea sens să se împotrivească.

Ienicerul îi escortă spre punte.

Marchizul îi spusese că toate bunurile de pe iaht se împărțeau între pirați. Dar Caterina nu se așteptase să vadă un asemenea munte de obiecte.

Rochiile Odettei, mobilă, pături, perne, lucruri pe care Caterina nici nu le remarcase, zăceau claie peste grămadă pe punte. Și deasupra lor, acoperindu-le, erau aruncate într-un talmeș-balmeș total, hainele echipajului.

Caterina privi în jur cu atenție și observă o barcă de dimensiuni mici în care erau înghesuiți, gata-gata să cadă, membrii echipajului iahtului lor, înlănțuiți și dezbrăcați până la mijloc.

Îi observă și Marchizul. Se vedea din încordarea maxilarelor că era foarte furios și în același timp neputincios.

Nu aveau încotro. Înaintară pe punte, împinși de Ienicer din spate și păziți de doi soldați.

Caterina recunoscu imediat, din povestiri, închisoarea piraților, Bagnos.

Era făcută din ziduri înalte de piatră și avea două uși enorme, bătute în piroane mari de alamă.

Ușile deschise erau păzite de doi soldați. Înăuntru era o curte interioară, spre surprinderea Caterinei, înconjurată de staule.

În curte erau întinse mese multe, la care stăteau soldați și beau ceva ce părea a fi vin.

Marchizul îi spusese că musulmanii nu beau alcool. Dar soldații aceia erau și de alte religii.

La capătul curții, pe partea opusă, Caterina văzu o clădire ce părea a fi închisoarea.

Străbătură drumul până acolo printre bețivi, soldați și sclavi care făceau curat.

Toți o priviră pe Caterina cu uimire sau lăcomie. Unii chiar făceau comentarii cu voce tare și râzând. Noroc că nu-i înțelegea.

Deși îi venea să sară în bratele Marchizului, Caterina își stăpâni teama, își ridică bărbia și trecu printre ei demnă.

Închisoarea avea ferestre cu gratii și trei uși. Ienicerul îi împinse pe una din ele.

Înăuntru era o lumină palidă, făcută de o lămpiță atârnată de tavanul jos. Mirosea a vechi, a stătut și a spaimă.

Coborâră o duzină de trepte de piatră și ajunseră într-un coridor rece și umed de-a lungul căruia erau înșirate celulele.

Un bărbat murdar și fioros apăru din întuneric, cu o legătură mare de chei. Ienicerul îi ordonă ceva în arabă și temnicerul deschise o celulă.

- O să stați aici peste noapte, le spuse Ienicerul și ecoul sună ciudat. Mâine veți fi duși în fața beiului,

care vă va stabili prețul răscumpărării.

- Înțeleg și vă mulțumesc, spuse Marchizul în șoaptă. Fără ajutorul dumneavoastră, călătoria noastră ar fi fost mult mai neplăcută.

- Sper, pentru dumneavoastră, că răscumpărarea va veni repede, M'Lord, replică Ienicerul politicos, îndepărtându-se.

Intrară în celulă și temnicerul trânti ușa în urma lor, zăvorând-o cu cheia.

O lampă cioară atârna de tavan. Singurul mobilier era constituit dintr-o laviță de lemn.

Nu exista nici o fereastră și foarte curând, lampa urma să se stingă.

Caterina se așeză pe laviță, îngrijorată, și Marchizul se îndreptă către ușă. Ascultă atent pașii temnicerului. Se apropia de celula lor. Cheile îi zdrăngăneau la șold.

- Vorbești franceza? întrebă Marchizul în șoaptă.

- Ce vrei să-mi spui? întrebă temnicerul.

- Despre bani. Ce zici? Sună bine? îl tentă Marchizul.

- Ce? Ți-au mai rămas? întrebă temnicerul neîncrezător.

- Asta nu te privește pe tine! Îți voi da bani dacă îmi poți face un serviciu.

- Spune!

- Vreau să-l chemi pe preotul catolic al închisorii, îi ceru Marchizul.

- Și ce-mi dai?

- Un diamant!

- Cum???

- Așa cum auzi!

- Dacă mă înșeli, o să-ți pară rău! Bine, ți-l voi aduce pe preot!

- Îți vei primi răsplata, fii liniștit.

Marchizul ascultă pașii temnicerului îndepărtându-se și se întoarse la Caterina.

- Dă-mi o broșă!

Caterina își desfăcu broșa care-i prindea la spate rochia.

- Scoate brățara! îi ceru în șoaptă Marchizul.

Caterina își scoase din corsaj brățara care o incomodase tot drumul.

Marchizul desfăcu cu greu un diamant din brățară.

- Cine e preotul ăsta?

- Face parte dintr-un ordin catolic, stabilit aici din Evul Mediu. E singurul om în care pot avea încredere, o informă Marchizul.

- Și... ne va... ajuta? întrebă Caterina cu teamă și speranță.

- Sunt convins! spuse Marchizul înapoindu-i broșa și brățara. Pune-le la loc.

Caterina se supuse.

- Acum dă-mi lista, o rugă el.

Caterina se gândi cât de deștept fusese Marchizul să-i dea ei lista. Haina lui era acum în proprietatea căpitanului.

- Nu ți-e frig? îl întrebă ea înmânându-i lista.

- Cred că ăsta e ultimul lucru care mă preocupă, spuse el.

Auziră zgomote de pași și ușa celulei se deschise. Preotul intră

- Ți l-am adus pe preot! spuse temnicerul așteptându-și recompensa.

Marchizul îi dădu diamantul și temnicerul îl apucă cu mâini lacome.

- Sunteți preot catolic, nu? întrebă Marchizul ca să se asigure.

- Da.

- Vă mulțumesc pentru că mi-ați îndeplinit dorința! spuse el.

- Asta este datoria noastră, să ascultăm rugile prizonierilor, îi replică preotul amabil.

- Consulul Angliei este în Tunisia?

- Da, dar este în închisoare.

Marchizul înlemni.

- În închisoare!

- Da, a protestat la neîndurarea beiului și a fost întemnițat. Asta până când se hotărăște să-și ceară umil iertare.

- Nu pot să cred!

- Poate vă pot ajuta eu în vreun fel, sugeră preotul în șoaptă.

- Sunt Marchizul de Melford. Sunt foarte bogat și vreau să-mi aranjați răscumpărarea mea, a soției mele și a întregului meu echipaj. Am aici o listă cu ei.

- De ce spuneți că sunteți bogat? Nu e prudent! îl sfătui preotul.

- Nu-mi pasă! Trebuie să ies de aici cu orice preț! Părinte, trebuie să-mi obțin banii din Anglia sau din

Malta. Pot fi eliberat imediat ce plătesc?

- Malta? Puteți obține bani din Malta? E bine! Malta este foarte aproape!

- Marele Cavaler al Maltei îmi este prieten. Are încredere în mine. Îmi va împrumuta el suma necesară, îl asigură Marchizul.

- Atunci nu vor fi probleme! Sper doar să nu aveți necazuri cu soția, îl avertiză preotul.

Se lăsă tăcere.

- Ce vreți să spuneți? întrebă Marchizul tăios.

- Vreau să spun, începu preotul precaut, că beiul Hamuda nu prea e de acord cu eliberarea femeilor tinere și frumoase.

- Nu înțeleg! Știam că musulmanii au reguli foarte stricte în privința comportamentului față de femei. Și dacă le încalcă, sunt aspru pedepsiți.

- Asta pentru oamenii de rând... Beiul este deasupra legii și pe de altă parte, nu e musulman!

- Vreți să spuneți că-mi ia nevasta pentru propria plăcere? întrebă Marchizul cu oroare în glas.

- Să sperăm că beiul nu va fi interesat de doamnă. Fiind căsătorită... Și oricum, plătiți pentru răscumpărarea dumneaei. Cu virginele este altă poveste...

- Și anume...?

- Credeam că sunteți informat! Echipajul va fi licitat mâine dimineață, în piața de sclavi. Cele mai mari prețuri se obțin pe meșteri și pe virgine.

Marchizul îl privea atent.

- Prețuri de răscumpărare mari se obțin pe nobili

ca dumneavoastră, pe Cavaleri de Malta sau pe femei frumoase, continuă preotul. Beiul decide pe cine își oprește pentru el.

Preotul o privi pe Caterina.

- Oricum, beiului îi aparține un prizonier din opt. Normal că își alege ce este mai bun.

Marchizul tăcea, așa că preotul continuă:

- Bărbații sunt analizați goi, în piață, dar femeile beneficiază de regim special. Un avizat le vede dezbrăcate în spatele ușilor închise.

Preotul o privi din nou pe Caterina.

- Dacă dau peste o virgină, beiul are puterea de decizie asupra ei și își păstrează pe cine dorește, continuă el. Restul sunt trimise la Constantinopol, unde sultanul plătește sume fabuloase, în special pentru cele foarte frumoase.

- E de necrezut! Toate astea se pot întâmpla într-o lume civilizată? se miră Marchizul.

- Asta ne întrebăm și noi adesea. Toate astea vor continua până când ne vom hotărî și ne vom uni să-i alungăm pe pirații ăștia nenorociți din Mediterană! spuse preotul revoltat.

Simțind o mânuță caldă cum îi prinde degetele, Marchizul se adresă preotului:

- Vă rog, părinte, căsătoriți-ne!

Preotul le aruncă o privire blândă și le zâmbi:

- My Lord, realizați importanța deciziei? îl întrebă el remarcând că tânăra domnișoară nu purta nici un inel pe deget. Sunt gata să oficiez ceremonia, dar este o problemă.

- Care anume?

- Căsătoria va fi validată doar dacă unul din dumneavoastră este catolic.

Urmă un moment de tăcere.

- Eu sunt catolică, spuse Caterina încet, intervenind pentru prima oară.

- În cazul acesta, să facem ceea ce trebuie! spuse preotul vesel, scoţând o Biblie din robă. Va fi o ceremonie scurtă. Doar unul din voi este catolic. Am nevoie de un inel.

Caterina îl privi pe Marchiz cerându-i aprobarea dacă să scoată la iveală marele inel cu diamant din corsaj.

Marchizul îi făcu semn că nu şi după o mică pauză, Caterina îşi scoase un ac de aur din păr.

Marchizul îl îndoi şi formă un inel.

- Cum vă numiţi? întrebă preotul.

- Valerius şi Caterina.

- Îngenuncheaţi.

Se aşezară la picioarele preotului şi după o scurtă predică, acesta întrebă:

- Valerius, o iei pe această Caterina, ca soţie de drept?

- Da.

- Caterina, îl iei pe acest Valerius, ca soţ de drept?

- Da... spuse ea încet.

Repetară după preot:

- La bine şi la rău, până ce moartea ne va despărţi.

Caterina o spusese din toată inima.

Preotul le uni mâinile.

- Ego conjugo vos in Matrimonium!

Marchizul așeză inelul pe Biblie și părintele spuse:

- Repetați după mine.

Marchizul repetă.

- Cu acest inel te iau în căsătorie și promit să am grijă de tine și să te prețuiesc până la sfârșitul vieții.

Marchizul puse inelul pe degetul Caterinei și preotul, făcând semnul crucii deasupra capetelor lor, le spuse în latină:

- Dominus Deus omnipotens benedicat vos.

Se ridicară în picioare și preotul le ură:

- Să fiți fericiți! Mă voi ruga pentru voi!

- Părinte, vă suntem recunoscători. Veți veni și mâine? întrebă Marchizul.

- Voi veni cu voi la Paltul beiului. Până atunci mă voi interesa care din frații mei poate pleca până la Malta în numele dumneavoastră. Voi căuta persoanele de pe lista pe care mi-ați dat-o. Când vor fi vânduți, voi lua legătura cu cumpărătorii și voi aranja răscumpărarea, îi spuse preotul binevoitor.

- Vă sunt deosebit de recunoscător, spuse Marchizul impresionat.

Preotul bătu la ușă, care se deschise imediat. Caterina realiză că temnicerul ascultase tot.

Preotul ieși vorbind ceva în arabă cu temnicerul și se pierdu în întuneric.

Temicerul reveni la ei în celulă.

- Sunteți bogat? întrebă el.

- Da, după cum ai auzit!

- Și mă veți plăti și pentru alte servicii?

- Te pot face un om bogat dacă ne ajuți să evadăm!

- Nu! Nu! Nu!!! spuse temnicerul scuturând din mâini disperat. Asta este imposibil! Bagnos e foarte bine păzită și în special noaptea.

- Nimic nu e imposibil. Totul are un preț! Sigur ai prieteni care vor bani. Aranjați-ne o evadare, dați-ne o ambarcațiune și veți deveni bogați.

Caterina observă că temnicerul se frământa să caute o soluție să nu piardă o asemenea ocazie.

- Gândește-te, spuse Marchizul văzând că temnicerul nu răspunde. Vezi cum faci și ai cuvântul meu că în ziua în care vom fi liberi, eu și soția mea te vom face un om bogat. Foarte bogat!

- Sunt un om sărac, My Lord. Nu mă puteți recompensa pentru ce am făcut până acum pentru dumneavoastră?

- Ai fost plătit pentru asta și încă prea bine. Ți-am dat un diamant deosebit. Și tu știi asta! Dacă ne eliberezi, îți voi da diamante si mai frumoase și mai mari. Îți voi face viața ușoară. Nu va mai trebui să muncești niciodată!

- Îmi cereți un lucru greu! Foarte greu... murmură temnicerul.

Deodată se auzi gălăgie și temicerul ieși repede și închise celula.

- Ahmed! Ahmed!

Temnicerul spuse ceva în arabă și alergă să vadă ce se întâmplă.

Marchizul se întoarse spre Caterina. Uitase că o ținea de mână.

Privi inelul rudimentar, făcut din acul de păr, și se gândi că simbolizează un legământ etern. Ce legase Biserica Catolică nu mai desfăcea nimeni.

- A fost o căsătorie ciudată, Caterina, îi spuse el încet.

- Mi-e frică... mi-e teamă să nu mi se întâmple ceva... Ați auzit ce a spus părintele'

- Și eu mă tem pentru tine!

- Dacă mă ia beiul de lângă dumneavoastră... o să mor!

- Știu! Sper doar că nu-l va interesa o femeie căsătorită!

Marchizul o înconjură cu brațe protectoare.

- Voi fi blând cu tine...

Caterina tremura de frică și de emoție.

Se priveau adânc, ca în seara aceea, la Carnaval.

- Nu am uitat niciodată ce buze dulci ai, spuse Marchizul privind-o cald. Eu am fost primul...?

- ... și singurul... răspunse ea tremurând de emoție.

Uitase că se află în temniță. Uitase ce o putea aștepta mâine. Simțea că plutește într-o mare de plăcere.

Își pierduse capul ca atunci când Marchizul o îmbrățișase în piață.

Marchizul o strânse în brațe cu grijă, să nu o sperie și își lipi buzele de ale ei.

O sărută blând, ușor, ca pe ceva deosebit de delicat, ca pe o floare rară.

Instinctiv, Caterina îi răspunse lipindu-se de el,

sărutându-l și mai apăsat.

Simțea că trăiește ceva unic, inexprimabil în cuvinte. Simțea că zboară de fericire.

Lumea era undeva departe. Nu mai conta nimic. Părea că nu mai există nimic în jurul ei, decât Marchizul, sărutul lui înnebunitor și extazul pe care-l trăia până în vârful degetelor.

Simțea că trăiește un vis. Și nu mai voia să se trezească.

Pentru prima oară simțea că trăiește cu adevărat. Parcă până atunci nu trăise.

Inima îi bătea nebunește și sângele îi alerga prin vene ca un foc nestins.

Marchizul se îndepărtă un pic de ea, o privi și îi spuse cu cel mai frumos glas:

- Ești minunată! Ești de vis!

Apoi o sărută din nou, mai pasionat, mai înfocat și Caterina realiză, în inocența ei, simțind inima Marchizului bătând atât de aproape de a ei, că a reușit să aprindă pasiunea în el.

Caterina simțea că nu mai există doar ea și că s-a topit în sărutul lui. Deveniseră o singură ființă.

Simțea că pe măsură ce o strângea tare și mai tare, i se taie respirația. I se abandonase cu totul și nu mai avea nevoie de nimic.

Marchizul îi dezgoli ușor un umăr fin și alb și i-l sărută delicat. O sărută din ce în ce mai jos, până îi atinse gropița dintre sâni.

Caterina simți cum se cutremură de dorință și plăcere.

În același moment, un zgomot puternic zgudui clădirea.

Caterina nu se dezmeticise bine. Nu știa ce să creadă. I se păruse sau era zgomotul pasiunii lor?

Dar Marchizul își ridică privirea și rămase nemișcat, strângând-o pe Caterina în brațe.

Zgomotul se repetă, și mai puternic și mai înspăimântător.

- Ce... ce se petrece? întrebă Caterina, speriată de data asta.

Explozie după explozie zguduia clădirea din temelii.

Temnicerul deschise repede ușa celulei.

Repede, My Lord! Repede! Acum e șansa noastră! Suntem bombardați! Să fugim! Bagnos e plină de găuri în ziduri!

Capitolul 8

În curtea închisorii era un haos total. Un obuz tras dintr-o corabie făcuse o gaură imensă în zidul închisorii. Ușile mai erau zăvorâte, dar prizonierii se îmbulzeau prin spărtură. Staulele luaseră foc și creau o imagine de infern.

Marchizul și Caterina priveau inlemniți spectacolul. Un alt obuz făcu o spărtură în zid.

Clădirea se cutremură înfiorător și Marchizul o feri pe Caterina de ploaia de pietre ce cădea peste ei.

- My Lord, repede, după mine! Vite, vite! îl grăbi temnicerul.

Alergară după temnicer traversând curtea.

- Hai spre iahtul nostru! se trezi Marchizul că strigă. Dar era o hărmălaie întreagă. Pietrele cădeau din toate părțile, oamenii urlau de durere sau fericire, proiectilele șuierau.

Când ajunseră la gaura din zid, Marchizul o ajută pa Caterina să sară, ridicând-o în brațe, și trecu apoi și el, și temnicerul.

- Hai la iaht! strigă el din nou, alergând spre port.

Alergau cu toate puterile, abia ținându-se după temnicer, care le-o luase înainte. Caterina respira greu, încercând să țină pasul cu Marchizul. Îi venea să-și smulgă de pe ea rochiile care o incomodau.

Se părea că un număr mare de oameni se ținea după ei. Nu-și dădea seama dacă erau soldați sau prizonieri. Era prea întuneric.

Ajunseră în port și temnicerul îl întrebă:

- Care este iahtul dumneavoastră?

Marchizul îl zărise imediat. Nu era ancorat prea departe. Era bine că se afla în afara bătăii muschetelor și a tunurilor.

- Acolo! îi arătă Marchizul.

- Trebuie să înot după el, spuse temnicerul apreciind distanța.

- Căpitane Brinton! strigă Marchizul fericit. Ce bine că te-am întâlnit!

- M'Lord! strigă cineva și Caterina îl recunoscu pe Hadley.

- Să nu pierdem vremea! Îmbarcarea! strigă Marchizul. Tu vii cu noi, sau vrei să te răsplătesc acum? îl întrebă el pe temnicer.

- Vin cu dumneavoastră, My Lord. Aici nu mai am scăpare după ce v-am ajutat să evadați! Oamenii Marchizului se aruncau rând pe rând în apă, încercând să ajungă la iaht.

- Lăsați-mă pe mine! Duceți-vă dumneavoastră! spuse Caterina prinzându-l pe Marchiz ușor de braț.

- Nu fi proastă! Suie-te in spatele meu!

Caterina se supuse, suindu-se ca un copil în spatele tatălui său.

- Ține-te de umerii mei! Nu de gât, că mă sufoci și murim amândoi înecați!

Marchizul sări în apă. Era deosebit de rece și Caterina simți că-i îngheață sângele. Dar nu-i era frică. Marchizul era cu ea. Nu o lăsa el să moară!

Rezistă impulsului de a-l apuca de gât.

Marchizul era un înotător experimentat.

Corabia care bombarda închisoarea avea arborate steaguri albe, cu niște cruci imense. Aparținea Cavalerilor de Malta.

Aproape ajunseră la iaht, când un proiectil căzu în apă, chiar lângă ei.

- Te simți bine? o întrebă Marchizul după ce valul creat îi scutură puțin.

- Da...da...spuse ea stăpânindu-se.

Vocea Marchizului era calmă și fermă.

- Aproape am ajuns!

Căpitanul și ceilalți membri ai echipajului, care ajunseseră înaintea lor, îi ajutară să urce, aruncându-le funii.

Același bărbat care o salvase pe Caterina data trecută, o ridică și acum peste bord. Marchizul urcă și el repede și îi ordonă:

- Ascunde-te.

Caterina avea rochia udă și atârna greu în jurul ei,

dar făcu un efort și fugi spre cabine.

Jos era întuneric. Cabina ei era goală și neluminată. Hublourile făceau suficientă lumină ca ea să-și dea seama că pirații nu-i lăsaseră nimic.

Se duse în cabina Marchizului și după cum se așteptase, era la fel de pustie.

Dar chiar și așa era fericită. Se simțea ca acasă. Dumnezeu îi ajutase să evadeze!

Îl auzea pe căpitan dând ordine de ridicare a ancorei.

Chiar puteau să plece de acolo? Aveau suficienți oameni?

Era imposibil să fi evadat cu toții. E adevărat că văzuse destui oameni care înotau alături de ei.

Unii poate se pierduseră în ambuscadă.

Caterina se întreba în timp ce asculta zgomotele exploziilor, de ce pirații nu ripostau.

se gândea cu groază să nu fie doborâți în timp ce ieșeau din port, chiar de corabia Cavalerilor.

Chiar îi era încă frică de alte pericole ce-i puteau întâmpina pe neașteptate.

O goeletă de-a piraților fusese atinsă și ei puteau fi văzuți la lumina flăcărilor care o ardeau din temelii

Corabia Cavalerilor îi putea considera pirați care încercau să fugă și un proiectil era suficient ca să-i scufunde.

Caterina se gândea la toate astea cu groază și tremura în cabina ei. Șiroaie reci de apă se prelingeau din rochia ei de muselină.

Începu să se roage frenetic.

Se ruga cu o pasiune profundă, așa cum nu o mai făcuse niciodată în viața ei. Nici măcar atunci când se rugase să scape de Marchese, nu o făcuse cu atâta ardoare.

Se ruga pentru Marchiz, nu pentru ea. Să scape din Tunis nevătămat.

Erau înconjurați de pericole.

Iahtul se puse în mișcare. Acum erau cu adevărat amenințați. Cavalerii îi puteau observa în orice moment cum încearcă să fugă.

Caterina căzu în genunchi și își puse cu groază mâinile pe față.

Era într-o tensiune groaznică și tresărea cu spaimă de câte ori cădea vreun proiectil prin apropiere.

Stătea așa de multă vreme. Zgomotele se stinseră încet, încet. Când se lăsă liniștea, Caterina se ridică ușor în picioare.

Deschise ochii. În cabină era un întuneric total. Pe hublouri nu intra nici un pic de lumină.

Se îndreptă neîncrezătoare spre un hublou și văzu în lumina palidă a lunii că erau în larg și nu se zărea nici urma de port. Marea era liniștită.

Simți o mare ușurare. Credea că se va prăbuși de emoție. Se așeză pe podea și începu să repete de zeci de ori:

- Doamne...! ... Mulțumesc...! .... Doamne...! ...

* * *

Trei ore mai târziu, Marchizul îi spuse căpitanului:

- Acuma cred că am scăpat cu adevărat!

- Da, My Lord! Dar cine știe? Poate ne mai întâlnim cu vreun vas de-al lor pe drum. Sau poate trimit după noi!

- Atunci să ne grăbim! Trebuie să navigăm cu toată viteza, până trece pericolul.

- Vă asigur că echipajul își va da toată silința. Nimeni nu vrea să mai treacă prin oroarea aceea. Vor muni până la epuizare să navigăm mai rapid, spuse căpitanul.

- A fost așa de rău?

- Ca în iad! spuse căpitanul cu ură.

- În două zile putem ajunge în Malta. Până atunci, ne vom descurca cum vom putea cu mâncarea. Vom fi nevoiți să pescuim.

- Ne descurcăm noi, My Lord!

Amândoi erau cu pieptурile goale, la fel ca întregul echipaj.

Le fusese luat totul de pe ei, cu excepția pantalonilor. Marchizul muncise alături de ei ca să iasă mai repede din port, și își dăduse cămașa jos. Nici cizmele nu le mai avea în picioare. Îi era mai ușor așa, ca să urce pe frânghii și să alerge pe puntea udă.

- Câți au scăpat, căpitane? îl întrebă Marchizul ostenit, privind la agitația din jur.

- Optsprezece cu mine și cu scârnăvia cu care ați venit, My Lord.

- Temnicerul meu, spuse Marchizul zâmbind. Dacă

nu era el, nu ne-am fi aflat acum aici.

- Cred că a mai lucrat pe vas, My Lord. Ne poate fi de ajutor.

- Nu are încotro.

Marchizul își luă cămașa și cravata și coborî in cală, spre cabine.

În lumina palidă a dimineții, observă că salonul era pustiu. Cabina lui era goală, iar cabina Caetrinei era închisă.

Bătu ușor la ușă. Intră tiptil și observă că pe podea zăcea rochia Caterinei, udă. Ea dormea într-o cămașă de noapte diafană, pe care Marchizul o recunoscu ca fiind a Odettei.

Caterina dormea ca un copil. Își ținea mâinile sub cap și părul îi căzuse într-o cascadă aurie pe umeri.

Părea fericită.

Marchizul o privi un timp. Își puse cămașa și cravata lângă rochia ei, pe jos, și plecă pe furiș, la fel cum intrase, închizând ușor ușa.

Două ore mai târziu, soarele dogorea și echipajul asuda muncind să pună în viteză iahtul.

Marchizul se întoarse în cabină. Ciocăni la ușă.

- Intră, spuse Caterina.

Se îmbrăcase deja.

Caterina îl privea surprinsă și Marchizul realiză că era pe jumătate dezbrăcat.

- Suntem salvați! Suntem salvati! strigă Caterina plină de emoție.

- Și dacă avem noroc, ajungem in Malta, unde vom fi cu adevărat în siguranță.

- Nici nu-mi vine să cred... E adevărat? Chiar am scăpat?

- Da! Nici mie nu-mi vine să cred! Am scăpat. Bine că nu ne-au bombardat Cavalerii.

- Chiar mă întrebam și eu cum vom scăpa de ei... spuse Caterina la gândul emoțiilor care o încercaseră.

- Am avut noroc! Dar suntem în inferioritate numerică. Din cincizeci, au scăpat doar optsprezece oameni. Din nefericire iahtul e gol-goluț! Nu avem nimic de mâncare.

Caterina se uita la el cu uimire.

- De asta am venit, să te rog să-mi dai acul de la broșa ta, adăugă el.

- Nu sunteți cam pretențios? spuse ea privindu-i cu umor pieptul gol.

Marchizul izbucni în râs.

- Vreau să fac un cârlig de pescuit.

- Chiar că este folositoare broșa asta! spuse Caterin admirativ.

Scoase cheița de aur și deschise firida.

- Când am deschis-o astă-noapte, mi-a fost teamă că pirații au descoperit-o.

- Aș fi dat toate comorile astea pentru jumătate de bou fript!

Marchizul luă acul de la broșă și-l îndoi.

- Mi-e teamă că nu vom avea momeală! O să fie cam greu să prin pești cu un ac de aur strălucitor.

- Probabil veți prinde vreo peștoaică cu gusturi pentru lux, spuse în glumă Caterina, înveselindu-l pe

Marchiz.

Se uită la părul ei auriu, care-i cădea în valuri pe umeri.

- Apa sărată nu ajută prea mult o rochie să arate mai bine. Pirații au fost cam nepoliticoși. Nu mi-au lăsat nici măcar un pieptene, spuse Caterina încurcată.

- Arăți formidabil. Asta vrei să auzi? o încurajă Marchizul.

O privi o clipă și Caterina se înroși.

- Trebuie să mă întorc la muncă. Bine că avem măcar apă.

Marchizul se întoarse pe punte și făcu rost de un băț și de sforicică, de care atașă acul fin de aur, de la broșa Caterinei.

Fata îl urmă pe punte și îl privi cum aruncă undița improvizată și așteaptă.

Marchizul îi puse undița în mână și-i spuse:

- Dacă simți că trage, mă chemi imediat!

Caterina așteptă răbdătoare, multă vreme, în soarele dogoritor.

Câteodată simțea că parcă ceva se agățase în undiță, dar era doar un val mai puternic. Trăgea ușor de băț, dar acesta se elibera.

Știa că oamenii din jurul ei, care munceau de zor, trebuiau să fie morți de foame.

Spera din tot sufletul să prindă ceva. Înțelegea emoția pescarilor. Lunga lor așteptare. Dorința de a le cădea cea în cârlig.

Deodată, simți că ceva trage mai tare. Scoase

repede undița și văzu că prinsese un pește mic.
Marchizul veni repede la ea.
- Asta așteptam! Momeala! Acum ne putem apuca de pescuit!
Tăie peștișorul în trei. Puse o bucată în cârlig și aruncă momeala în apă.
Marchizul așteptă puțin și... victorie! Un pește mare se zbătea în cârlig.
Restul veniră ca de la sine. Marchizul îl chemă pe Hedley.
- Poți să te apuci să-i gătești, până mai prind eu câțiva. Sper să prind destui. Sunt o groază de guri flămânde pe iahtul ăsta.
- Dași-mii, M'Lord.
- Cred că i-aș fi mai de folos lui Hedley, sugeră Caterina.
- Sigur. Ceilalți vor face cu rândul la pescuit. Așa se vor mai odihni și ei.
În bucătărie nu mai rămăsese mare lucru. Bine că mașina de gătit era fixată în perete.
Hedley aprinse focul, curăță peștii și-i puse la fript.
- Îi vom împărți frățește, Miss.
- Ți-e foame, Hedley?
- Nu aș refuza o friptură cu sote de morcovi, spuse el glumeț.
Toată ziua, Hedley și Caterina și-o petrecură în bucătărie gătind.
Peștii veneau unul după altul. Erau momente când se lăsau așteptați, ca apoi să vină în serie.

Cum se prăjeau, Caterina îi împărtea oamenilor de la bord.

Caterina și Hedley se înfruptau și ei, pe măsură ce găteau. Niciodată Caterina nu crezuse că va putea mânca atâția pești, cu atâta poftă.

Beau apă cu mâinile goale, pentru că nu mai aveau pahare. Pe la trei după-amiază căldura devenise insuportabilă.

Marchizul începuse să se bronzeze. Majoritatea echipajului suferise arsuri și aveau nasurile roșii.

Spre seară, Caterina realiză că era epuizată.

Muncise toată ziua și simțea că nu mai suportă să mai vadă vreun pește în față. Rochia ei, stricată de apa mării, acum era și foarte murdară.

Era prea obosită ca să-i mai pese.

Văzuse că în cursul zilei, oamenii se mai întindeau să doarmă câte zece minute.

- Cred că mă duc să mă odihnesc, îi spuse ea lui Hedley.

- Gata pe ziua de azi cu pescuitul. Mă duc să le spun să pună deoparte cârligul acela prețios. Ne va folosi și mâine.

- Sigur.

- Somn ușor, Miss. Lăsați-vă rochia în fața ușii. O voi spăla până mâine.

- Cum?

- Văd eu cum. Nu va arăta ca nouă, dar veți fi decentă, Miss.

Caterina râse, dar îl ascultă pe Hedley.

Marchizul era ocupat. Nu-l mai deranjă să-i spună

că se duce la culcare.

Îi părea rău că nu-i spusese „noapte bună", dar nu se mai gândi mult la asta și adormi.

Se trezi într-un târziu. Deși nu se luminase de ziuă, afară era activitate intensă. Probabil că și Marchizul lucra alături de ceilalți.

Caterina se întrebă câți nobili făceau acest lucru, oferind un bun exemplu echipajului. Ieri, Caterina remarcase că nu exista muncă la care Marchizul să nu se priceapă.

Nu dormise mult, dar avea mintea clară și putea să gândească limpede.

Își aminti sărutul Marchizului, buzele lui, vocea aceea caldă cu care-i spusese cât de încântătoare era.

- Îl iubesc... Îl iubesc... își spuse ea gândindu-se la inelul rudimentar cu care se căsătoriseră și pe care-l pusese lângă celelalte bijuterii, în firidă.

Brusc, îi veniră în minte vorbele Marchizului"

„Nu mă voi căsători niciodată!"

Așa îi spusese el Odettei, cu un ton care nu admitea replică.

„Femeile sunt o pacoste. E mai bine fără ele!"

„Femeia este femeie! Și tu nu faci excepție. Numai voi îi duceți pe bărbați la disperare."

„Nu mă voi căsători niciodată!"

De unde să știe el, săracul, că sacrificiul eliberării urma să fie chiar căsătoria?

Simțea lacrimile cum îi înțeapă ochii.

Nu era timp de văicăreală. Urma o zi grea și trebuia să fie aptă de muncă. Trebuia să se mai

odihnească puțin. Problemele astea mai puteau să aștepte, până ajungeau în Malta.

A doua zi, Caterina se înființă la bucătărie unde, alături de Hedley, găti peștii cu un automatism dobândit.

La început îi era silă să taie peștii și să le scoată măruntaiele. Dar curând, începu să facă acest lucru cu o pricepere și o îndemânare la fel de mare ca a lui Hedley.

Oră după oră gătea peștii, având grijă, în același timp, să nu se stingă focul.

Îl putea auzi din bucătărie pe Marchiz dând ordine, încurajând, făcând glume, păstrând echipajul în formă.

Era evident că toată lumea era epuizată.

Ambarcațiunea avea nevoie de patruzeci de oameni. Optsprezece erau prea puțini ca să facă față solicitării. Trebuiau să profite de orice pală de vânt, să prindă viteză.

Marchizul urmărea înfrigurat orizontul. Se uita să vadă dacă nu cumva apărea vreun vas.

Îi era teamă că pirații deja porniseră în căutarea lor. Vasele lor erau mult mai rapide.

Marchizul se așeză un moment și adormi instantaneu.

Caterina rezistă impulsului de a se duce la el să-l învelească.

Într-un sfert de oră se trezi și începu să muncească mai mult ca oricine.

Temnicerul cedă primul. I se dădu sarcina de a

avea grijă de pescuit.

La asta se descurca foarte bine. Își făcuse momeală destulă. Prindea mulți pești, dar majoritatea erau mici. Asta însemna mai multă muncă pentru Hedley și Caterina.

Când soarele asfinți, Marchizul o trimise pe Caterina la culcare.

Era epuizată. Văzându-i fața palidă, Marchizul o dojeni:

- Destul, Caterina. Treci la culcare!

- Dar... a mai rămas un pește...

- Tu mă auzi pe mine? Pleacă de aici si odihneste-te. Nimănui nu-i mai este foame. Își pot face singuri de mâncare. Meniul este cam limitat, e drept. Dar vom supraviețui.

- Dar și dumneavoastră trebuie să fiți tare obosit, spuse ea.

- Toți suntem. Mâine vom ajunge în Malta.

Marchizul își descreți fruntea și-i zâmbi.

- Mulțumesc, Caterina, spuse el sărutându-i mâinile.

- Miros a pește, protestă ea.

- Ne vom pune problema asta când vom ajunge în port.

A doua zi începură să zărească Malta la orizont.

- Pământ! exclamă un marinar.

Toți alergară spre punte.

- Malta! exclamă Marchizul fericit.

Caterina simțea satisfacția care-l cuprinsese știind că și-a salvat iahtul din

mâinile piraților.

Pe măsură ce se apropiau de țărm, Caterina observă că Marchizul se aranjase și părea ca scos din cutie. Cămașa era curată și cravata avea un nod impecabil.

Avea tenul bronzat. Doar mâinile dovedeau prin ce trecuse. Palmele îi erau bătătorite, unghiile rupte și murdăria nu putea fi îndepărtată decât cu săpun.

Dar chiar și așa, fără haină, se vedea că are o figură distinsă.

Nu putea spune același lucru despre sine. Rochia, în ciuda eforturilor lui Hedley, arăta foarte jerpelită. Părul era o claie dezordonată. Fără un pieptene, nu putea să-l facă să arate decent.

Asta însă, nu mai conta. Erau întregi, nevătămați și liberi!

Nici acum nu realiza cum scăpaseră de acea închisoare înfiorătoare și de coșmarul ce putea să urmeze a doua zi.

Noaptea trecută nu dormise prea bine. Se gândise la Marchiz. Cu putea să-i spună când vor fi doar ei doi? Cum să pună problema?

„Nu pot să-l oblig să stea cu mine!" își spuse ea, frământându-se.

Se apropiau din ce în ce mai mult de Malta. Acum o puteau vedea bine. Turlele bisericilor se profilau pe cerul albastru.

Caterina se hotărî.

- Trebuie să... vorbim... My Lord.

Se retraseră amândoi.

- Ce s-a întâmplat? întrebă el cu un ochi atent la pământul ce se profila la orizont.
- Eu nu... sunt... catolică.
Marchizul înlemni.
- Am mințit... pentru că... mă temeam de... continuă ea cu voce joasă.
- Îmi spui că această căsătorie nu este validă? întrebă Marchizul.
- Sunteți... liber.
Marchizul tăcu și Caterina continuă repede:
- S-ar putea să vă fie dificil... să explicați prezența mea pe iaht. Și... nu aș vrea... să-mi dezvăluiți... identitatea.
Marchizul tăcea. Caterina continuă cu un efort vizibil:
- M-am gândit astă-noapte că puteți să spuneți că sunt o rudă de-a dumneavoastră... o verișoară... pe care ați întâlnit-o la Veneția... și că a fost ideea dumneavoastră să mă luați înapoi, în Anglia.
- Pare plauzibil ce spui tu... Nu vom sta mult în Malta. Trebuie doar să mobilez iahtul și să mai fac rost de echipaj.
- Și ne vom îndrepta spre... Napoli... spuse Caterina cu o voce întretăiată.
Marchizul tăcu o clipă, după care adăugă:
- Numele familiei mele este Ford. O să te cheme Caterina Ford. Sunt sigur că vei putea să stai cu sora Marelui Cavaler, Contesa de Breville, care are un Palat frumos în La Valetta.
- Mulțumesc... Luați și... asta, spuse ea înmânându-i cheița de aur de la firidă.
- Îți mulțumesc că ai avut grijă de ea. Avem nevoie de

multe lucruri. Şi tu trebuie să-ţi cumperi o mulţime de rochii noi, zâmbi Marchizul.

Dar Caterina era serioasă.

- Nu vă voi... falimenta... My Lord.

Capitolul 9

- Ce plăcere să vă văd, My Lord. Ne faceți o mare onoare, spuse Contesa De Breville, strângându-i cald mâna.

- Trebuie să mă iertați, Madame, dar am fost deosebit de ocupat cu remobilarea iahtului. Și am umblat o grămadă să găsesc un magazin de desfacere a peștilor, se scuză Marchizul.

- Poftim? întrtebă ea uimită.

- Asta este recompensa pentru temnicerul care ne-a ajutat să evadăm.

- Ar trebui să vă fie recunoscător...

- A fost. Am mai întârziat și din cauză că am mai rămas în Palatul de Vară al Marelui Cavaler.

- Sper că fratele meu v-a făcut o primire bună, spuse ea zâmbind.

- Bunătatea lui este nemărginită. Ce face Caterina?

- Nu ne așteptam să apăreți, spuse Contesa. Caterina este în oraș. Face ultimele probe la rochiile pe care le-a comandat. E foarte nefericită.

- De ce?

- Mi-a teamă că ați fost cam aspru cu fata, spuse Contesa privindu-l pe sub sprâncene. Credeti că nu mi-am dat seama? Nu mă puteți păcăli. Bănuiesc că a avut o affaire de coeur, pe care nu ați aprobat-o.

- Așa? se miră Marchizul.

- De aceea ați luat-o din Veneția. Și biata fată este tare nefericită?

- Și de ce ar fi nefericită?

- Nu încercați să mă încurcați. E evident că fata se îndrăgostise la Veneția de cine nu trebuia. Sărăcuța! E nefericită din dragoste.

- Sunteți sigură?

- Nu știu alt motiv pentru o tânără ca ea, să nu aibă nici un interes pentru rochii noi, să nu aibă poftă de mâncare și să plângă toată noaptea. Asta este dragostea! Trebuie să fiți mai bun cu ea pe drumul de întoarcere.

- Voi face tot posibilul.

Marchizul părăsi salonul superb al Contesei, cu candeleîabre de cristal și mobilă franțuzească, și se retrase în grădină. Nici nu se uită la florile care formau un covor minunat.

Contesa îl privea cu un zâmbet cunoscător.

- Caterina este o dulceață. Sunt sigură că va trece peste asta. Dar, My Lord, tinerele sunt foarte vulnerabile.

- Şi Caterina nu şi-a cumpărat până acum rochiile necesare?

- Mi-aţi spus s-o ajut să facă asta. Dar Caterina este deosebită. Nu am cunoscut până acum o fată ca ea. Am adus-o pe Madame Rachel, croitoreasa mea, tocmai de la Paris, şi i-a prexentat cele mai frumoase rochii de ultimă modă. Caterrina nu părea interesată de nimic, Spuse Contesa.

Marchizul nu comentă. Plecă mulţumindu-i pentru compania pe care i-o ţinuse Caterinei.

- Vă rog să nu-i spuneţi verişoarei mele că plecăm poimâine.

- Aş fi vrut s-o aşteptaţi până se intoarce.

- Regret, dar mi-este imposibil. Am o recepţie.

Sala Sfântului Mihail şi a Sfântului Gheorghe din Palatul Administraţiei din Malta era cea mai impresionantă clădire pe care o văzuse Marchizul.

Cavalerii Ordinului Sfântul Ioan cinau aici de patru ori pe săptămână.

Marchizul era invitat la o asemea recepţie.

Pereţii erau acoperiţi cu tapet roşu de Damasc şi cu nenumărate oglinzi. Erau şi frize pictate de un elev al lui Michelangelo. Mesele lungi erau pline de tacâmuri de aur şi de argint, strânse de Cavaleri, de secole.

Emanuel- Marie de Rohan-Polduc prezida întâlnirea. La rugămintea Cavalerilor Castille şi Leon, Marchizul îi însoţi în minunatul salon decorat în stil baroc şi se delectă stând de vorbă cu cele mai luminate minţi.

Marchizul știa că aceste discuții politice îl puteau interesa și pe domnul Pitt. Cavalerii călătoreau mult și erau informați mai bine decât orice ambasador sau ministru de externe.

Erau discuții mult mai interesante decât cele purtate în Camera Lorzilor.

Terminară abia când se iviră zorile. Marchizul ieși în serul proaspăt, admirvnd zidurile palatului, ce păreau de basm în lumina dimineții.

Plimbându-se pe străduțele înguste, cu flori la balcoanele caselor, Marchizul se gândi că Malta era cel mai romantic loc din lume.

Era puțină lume pe străzi. Era încă foarte devreme. Auzi dintr-o dată clopotele unei biserici.

Îndreptându-se spre ea, recunoscu o siluetă ce urca scările de la intrare.

Se opri înlemnit de uimire. Caterina, cu capul acoperit de o eșarfă de dantelă, dispăru în biserică. Căci Caterina era. Nici o femeie nu putea avea acest mers grațios.

Marchizul se dezmetici și se duse după ea.

Nici nu remarcă picturile superbe și celebre. O căuta din priviri.

și o văzu! Avea capul plecat și plângea. Nu îi observase prezența. Incenunche în fața altarului și apoi plecă. Marchizul se trase repede într-un loc mai întunecos.

Văzând că a plecat, se duse direct spre confesional, unde era un preot bătrân cu fața blândă.

- Pot să vă vorbesc părinte?

- Sigur, fiule.

- Nu sunt catolic, dar am nevoie de ajutorul dumneavoastră.

- Sunt gata să ajut pe oricine, replică preotul.

- Vreau să știu ce se întâmplă dacă un catolic căsătorit cu un protestant vrea să desfacă angajamentul.

- Dacă această căsătorie a fost oficiată de un preot catolic, este imposibil. În cazuri extrem de rare, este acceptat acest lucru.

- Care sunt aceste cazuri?

- Anularea se obține de la Papa de la Roma. E complicat, durează și este extrem de scump.

- Și dacă cei doi nu locuiesc împreună, ar fi posibil să se oficieze din nou căsătoria?

- E un păcat inadmisibil. Implică excomunicarea. Nu cred că vre-un preot catolic ar face așa ceva.

- Mulțumesc, părinte. Asta e tot ce voiam să știu. Dați-mi voie să-mi arăt recunoștința. Primiți acest mic cadou din partea mea, pentru cei săraci, spuse Marchizul întinzându-i o sumă mare de bani.

* * *

Soarele strălucea peste iahtul care părăsea portul Maltei.

Caterina stătea lângă Marchiz și flutura mâna în semn de rămas-bun prietenilor pe care și-i făcuse în scurta ei ședere în Malta.

- Nu trebuia să ne mai temem pe drumul de

întoarcere. Marele Cavaler ne-a dat o escortă oficială, până la Gibraltar.

- Gibraltar?

- E primul port în care ne oprim.

Caterina tăcea. - Napoli ne-ar fi întors din drum, fără sens. Sunt nerăbdător să ajung acasă.

Îi privi o clipă ochii miraţi şi uitându-se în larg, se gândi cvt de norocoşi au fost să scape de Bagnos

Caterina era frumoasă în dimineaţa aceea, dar părea mult mai slabă decât atunci când o întâlnise pentru prima oară şi avea cearcăne adânci sub ochi.

Roch a ei era foarte simplă, cu năsturaşi de perluţe fine şi cu corsaj de muselină albastră.

Îi punea în valoare ochii albaştri şi părul auriu.

Marchizul bănuia că modestia rochiei nu era datorată croitoresei franţuzoaice. Fusese clar alegerea Caterinei.

Erau deja în larg. Lăsaseră Malta mult în urmă.

- Hai să vizitezi iahtul. Am făcut multe schimbări, îi spuse el Caterinei.

- Mi-ar plăcea.

Era încă buimăcită de ceea ce-i spusese Marchizul.

Coborâră în salon.

Caterina părea încântată. Salonul era decorat în verde-pal. Covorul era mai închis decât pereţii. Sofaua, draperiile de pe hublouri şi perniţele erau de un verde crud.

Pereţii erau plini de picturi franţuzeşti cu rame aurii. Peste tot erau flori dăruite de prietenii lor din Malta.

- E deosebit de frumos, spuse Caterina cu admirație în glas.

- Speram că o să-ți placă.

Tăcură un moment și Caterina îl întrebă:

- Mă duceți ...înapoi...în Anglia?

- Dacă vrei... Am două lucruri să-ți spun, Caterina. În primul rând, am putut să-mi recuperez restul echipajului.

- Vai! Cât mă bucur!

- În al doilea rând, am aflat că un Cavaler avea treabă la Veneția și am trimis prin el coronița și perlele, cu o scrisoare explicativă.

Caterina îl privea încordată.

- Celelalte bijuterii i le-am trimis lui Marchese Soranzo, continuă el.

- De ce ați făcut asta? Asta era toată averea mea! Nu aveați dreptul să faceți așa ceva! erau ale mele! strigă Caterina supărată.

- Nu erau chiar ale tale! Tiara făcea parte din bijuteriile coroanei. Celelalte bijuterii nu le-ai primit de drept.

- Erau...tot ce aveam...

- O să-ți dau eu suficienți bani.

- Nu vreu banii dumneavoastră...Nu vreu să-mi semnați...vreun bilet de bancă, spuse ea amintindu-și cum o recompensase Marchizul Odette. Nu voia să ajungă în situația aceea.

- Și dacă nu vrei să te ajut, ce ai de gând să faci, când ajungi în Anglia?

- Intru la ...mănăstire...

- Catolică? întrebă el insinuant.

Marchizul văzu cum Caterina se înroșește toată. Înainte ca ea să apuce să dea o explicație, Marchizul interveni:

- Vino! Hai să-ți arăt restul camerelor.

Caterina îl urmă supusă.

Următoarea cabină era a Marchizului. Ultima imagine care-i rămăsese Caterinei in minte era aceea cu piratul care-i păzea.

Inainte, această cabină era foarte auster mobilată.Când intră, Caterina rămase uluită. Era o cameră chiar veselă.

Aici predomina culoarea albastră. Cuvertura de pe patul imens, draperiile și covoarele erau de un albastru electric, asemănător ochilor ei.

- E încântător!

- Speram să-ți placă!

Marchizul se duse la dulapul pictat, care semăna puțin cu cel pe care-l pierduse. Deschise ușile. Înșirate ca la expoziție, rochiile de tafta și tul în culori strălucitoare, pe care Caterina le refuzase, atârnau cuminți pe umerașe.

Fata îl privi fără grai.

Marchizul îi apucă mvna stângă și-i strecură un inel de aur pe deget.

- Cu acest inel, te iau de nevastă, spuse el blând, potrivindu-i un al doilea inel pe deget. Acesta avea un safir enorm și era înconjurat de multe diamante.

- Chiar crezi că te-aș fi lăsat să porți bijuteriile de la un alt bărbat? întrebă el.

Se priviră o secundă lungă în ochi.

Un val mai mare cutremură iahtul și Caterina se dezechilibră, căzând în brațele Marchizului.

Acesta o strânse ușor și o așeză pe pat.

- Vreau să vorbim.

Caterina era speriată, dar văzându-l că zâmbește, simți cum inima ei începe s-o ia la goană.

Marchizul își dădu jos haina de catifea gri și se așeză lângă ea.

Cămașa lui albă, cu monogramă, îi amintea de cea purtată în Tunisia, cvnd o strânsese în brațe.

- Când ne-am întâlnit pentru prima oară, purtai o mască. Caterina, este momentul să-ți dai jos masca pe care o afișezi încă de atunci.

- Nu...pricep...ce...

- Ba eu zic că pricepi prea bine! insistă el. Îți amintești de dicuția pe care am avut-o în prima noapte când am cinat pe iaht?

- Da...

- Te întrebai cum am reacționa într-o situație-limită. Spuneai că într-o asemenea împrejurare, am putea afla multe despre adevăratul caracter al unui om.

Caterina îl privea uimită.

- Am aflat că ești o fată formidabilă, curajoasă și inventivă. De asemenea, am aflat că mă iubești.

Caterina se înroși toată.

- Am simțit asta când te-am sărutat în celula noastră, în Bagnos. Am știut cu adevărat, când te-ai urcat în spatele meu, să înotăm spre iaht.

Marchizul se opri și mângâie părul auriu al Caterinei.

- Am fost și mai sigur, continuă el încet, când mi-ai spus că ceremonia nu este validă, pentru că tu nu ești catolică. Ai mințit ca să mă eliberezi. Numai dragostea te poate determina să faci asemenea lucruri.

Caterina simțea cum tremură din tot corpul. Își lăsă ochii în jos. Genele ei erau mai negre pe paloarea obrajilor.

- Privește-mă, Caterina.

Fata nu se simțea în stare de așa ceva. Marchizul îi ridică bărbia ușor.

- Privește-mă. Trebuie să-ți spun ceva.

Ochii albaștri îl priveau cu teamă.

- Am descoperit...că sunt...nebună după tine. Te iubesc cum n-am mai iubit niciodată. Ce spun eu? N-am iubit pe nimeni până la tine! Te iubesc pur și simplu!

Fața Caterinei se lumină subit. Era mai frumoasă ca niciodată.

- Mă...iubiți? șopti ea încurcată, neînțelegând sensul cuvintelor.

- Da! Teiubesc! Și te rog să vorbești cu mine la persoana a doua! spuse el și își lipi buzele de ale ei pentru a treia oară.

Caterina simți cum se învârtește camera cu ea.

- Te iubesc, dragostea mea! Ești totul pentru mine. Ești tot ce voiam eu de la o femeie.

Caterina era nebună de fericire.

Marchizul o sărută iar și iar.

- Ești atât de frumoasă...Și ești a mea, Caterina...soția mea!

- Mi-e frică, spuse Caterina.

- De mine???

- Nu...bineânțeles că nu...spuse ea privindu-l cu o față senină.

- Atunci ce te înspăimântă, iubita mea?

Ezită un moment, să-și găsească cuvintele.

- Mi-e teamă să nu...te...dezamăgesc... Nu am experiență în dragoste... Față de fostele tale iubite... O să mă înveți cum...

- Nu e nevoie, iubito. Deja mă înnebunești. Dar nu cum am fost până acum... Până la tine, ásta așteptam de la o femeie. Acum eu vreau să fac acest lucru... Dar nu asta contează. Altceva am jurat împreună, când ne-am căsătorit. Am jurat să fim împreună, la bine și la rău. Orice s-ar întâmpla, te voi iubi. Jurământul meu a fost sacru și binecuvântat de Dumnezeu.

Marchizul o înlănțui pe Caterina și continuă:

- Nici unul dintre noi nu știa ce ne rezervă viitorul. Dar eram căsătoriți. Chiar dacă ceremonia s-a ținut în închisoare, Dumnezeu ne-a binecuvântat.

- Și eu am simțit asta...te iubeam așa de mult...cu toată ființa mea... Dar nu voiam să profit de tine... Voiam să scap de bei, și știam că asta era tot ce urmăreai și tu...prin această căsătorie.

- Mă hotărâsem să te iau de nevastă, înainte să ajungem în Tunisia. Iubito, cred că suntem făcuți

unul pentru altul, de începutul timpurilor. Acum că suntem împreună, nimic nu ne va despărți.

Caterina era fericită.

- Te iubesc, te iubesc...repetă Marchizul. Crezi că te-aș fi putut lăsa să scapi de mine vreodată?

- Voiam să fiu a ta... Dar nu voiam să te înlănțuiesc... spuse ea suspinând fericită.

- Ba asta ai și făcut... M-ai înlănțuit pe viață. Sunt sclavul tău, zâmbi Marchizul.

Caterina surâse fericită, strălucind de dragoste.

Se sărutară din ce în ce mai pasionat.

- Ești a mea...Viața mea! Dragostea mea! spuse Marchizul înfrigurat.

- Te iubesc! Te iubesc! spuse ea, fericită că în fine dragostea ei era împărtășită. Te iu...

Marchizul nu o lăsă să termine, acoperindu-i gura cu un nou sărut, mai pasionat.

Sfârșit

Vă recomandăm primele apariții:

ÎN CăUTARE DE SOTI - Barbara Cartland
(Colecția "NOSTALGIC" nr. 1)

Într-un orășel de provincie trăiesc modest trei surori, fete tinere și foarte frumoase, rămase orfane. Mort de curând, tatăl lor nu le lăsase un venit îndestulător, deoarece-și jucase banii la cărți.

Cea mai mare dintre surori își amintește, din spusele tatălui ei de prietenia lui cu ducele de Broxbourne, nașul ei, dar de la care nu primise niciodată nimic. Decisă să găsească frumoaselor surori soți bogați, ea se hotărî să plece la Londra în căutarea ducelui de Broxbourne. Ajunsă la palatul ducelui află că bătrânul murise.

Va renunța Andrina la planurile ei în urma acestor evenimente?

LOGODNICA DE OCAZIE - Barbara Cartland
(Colecția "NOSTALGIC" nr.2)

Pentru a scăpa de viesparul în care nimerise și pentru a evita ca dușmanul său de moarte, lordul Burnham, să se răzbune crunt pe el, marchizul de Stowe trebuie să fie foarte abil. Lordul Burnham este convins că soția sa îl înșeală cu marchizul, căruia nu-i rămâne de făcut decât să caute repede o logodnică... de ochii lumii. Dar pe cine?

Nu are la dispoziție decât trei zile pentru a găsi o tânără persoană care să accepte să se preteze la o asemenea mascaradă